

Con Dâu Nhà Quý Tộc

Contents

Con Dâu Nhà Quý Tộc	1
1. Chương 1 - 4	1
2. Chương 5 - 10	8
3. Chương 11 - 15	16
4. Chương 16 - 20	22
5. Chương 21 - 25	29
6. Chương 26 - 30	38
7. Chương 31 - 35	45
8. Chương 36 - 40	51
9. Chương 41 - 45	56
10. Chương 46 - 50	62
11. Chương 51 - 54	69
12. Chương 55 The End	75

Con Dâu Nhà Quý Tộc



Giới thiệu

Vốn dĩ chỉ là cô nàng học sinh trung học bình thường ở thành phố. Vốn dĩ chỉ là cô nhóc yêu đời và l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-dau-nha-quy-toc>

1. Chương 1 - 4

Chương 1: The Begining

Sưu tầm

Thứ hai là ngày đầu tiên của tháng này. Và nó cũng thường đem lại may mắn cho mọi người trong gia đình

của Thiên. Lâu lắm mới có sự trùng hợp như vậy, thứ 2 ngày 2 tháng 2 và năm 2011. Không biết cái này là điềm lành hay điềm xấu đây.

-Chị Thiên! Mẹ gọi chị dậy đi học. Hôm nay là ngày đầu đi học sau buổi nghỉ đông đấy!- Thiên Lam đứng bên ngoài cửa gọi rồi gọi lớn vào phòng, nơi có người con gái mang tên Thanh Thiên đang nằm banh cẳng mà ngủ ở trong.

Cô cựa qua, cựa lại. Rồi mở mền ra khỏi đầu, ngáp 1 cái rồi bước xuống giường. Đầu tóc rối bù như rơm, quần áo xộc xệch như ăn mày. Thiên mở cửa phòng bước ra thì thấy Lam đang đứng đó.

Lam vừa thấy Thiên, liền bịt mũi rồi nói:

-Người chị hôi quá! đi đánh răng đi! mẹ đi làm rồi. Cái này mẹ gửi chị có gì lên trường mua đồ ăn sáng!

Thiên cầm 10 ngàn đồng lên tay rồi bước xuống lầu. Thiên mệt mỏi vì tuần nghỉ đông chưa sướng thì lại phải đi học. Vốn là đứa nhát học, nên cứ mỗi sáng thức dậy là cô tìm cách để nghỉ học. Nhưng sức người có hạn, cô không có tài để dựng được nên 1 câu chuyện nào để lừa được nhà trường lẫn gia đình đâu! Nếu câu chuyện đó được dựng lên bởi Lam thì còn có hy vọng, nhưng còn lâu cô nhóc mới giúp Thiên.

Cô mở tủ lạnh, lấy bình nước rồi nọc ọc ọc vào bụng mà không thêm đồ vào ly uống cho đàng hoàng. Lúc này mới có 6 giờ. 7 giờ cô mới đi học, nên không lo. Thiên nhìn quanh nhà rồi bước vào phòng vệ sinh để đánh răng, súc miệng, rửa mặt. Sau khoảng 10 phút, cô bước ra với dáng dóc còn hơn cả " quái vật ngoài địa cầu ". Khuôn mặt của cô xấu nhất là lúc mới rửa mặt xong. Không biết nguyên do là gì, nhưng từ nhỏ đến lớn, khuôn mặt của cô xấu nhất là lúc mới rửa mặt vào buổi sáng xong.

Thiên bước lên lầu, đi ngang qua phòng của Ân và Lam cô lấy chiếc áo dài treo ngay cái móc bên cạnh bàn học mình. Cô vừa thay đồ xong thì vừa tròn 7 giờ. Thiên cột nhanh tóc, mang nhanh giày vào, rồi chạy ra ngoài.

-Chị đi đây Lam!-Vẫn như thường lệ, cô không quen chào Lam trước khi bước tới trường.

Và lúc nào cũng vậy, đáp lại chỉ là bàn tay của Lam đưa lên vẫy chào.

Đúng là Thiên nhát học, nhưng cô lại không hề ghét trường học. Đến đó, cô sẽ gặp bạn, gặp cô. Tám những chuyện tầm phào từ trên trời dưới đất. Đúng! đối với cô mà nói. Trường học chính là thiên đường. Và cũng chính trường học đã giúp cô gặp được " người đó "!

Phía trước Thiên là cánh cổng trường cao quen thuộc, cô hít thật sâu, rồi bước vào trường. Ngôi trường vẫn không thay đổi sau kì nghỉ đông của trường, chỉ có 1 điều duy nhất thay đổi là cây cối lại mọc lại um sùm trong sân .

-Thanh Thiên! Thanh Thiên! đợi tao với!-Tiếng gọi chan chất đằng sau lưng lôi cô giật ngược lại.

-Ngọc! mày đến lâu chưa ? mà lạ à nha! công chúa như mày, tao tưởng mày ngủ ở nhà rồi chứ thêm gì đến trường chứ!-Thiên đập đập vào vai Ngọc chọc ghẹo

Ngọc đập giậm vào vai cô 1 cái rồi nói:

-Mày cũng hay nhỉ ? gần 1 tháng không thấy mày, khiến tao rụng người vậy. Muốn nói chuyện cũng chẳng biết nói chuyện với ai! buồn thối mồi!

Thiên cười lớn lại rồi nói giỡn

-Tao là cuộc đời của mày à ?

-Mày là bạn thân của tao! xin lỗi nhá! tao đây không bị " ô môi " nhá!-Ngọc tỏ vẻ tránh xa Thiên

Cô vát vai Ngọc rồi cười bảo

-Tao là gái 100% đấy nhá! đừng có mà " xăng pha nhớt " với tao!

Rồi cả 2 cùng cười vì lời nói đùa của Thiên.

Sau kì nghỉ đông, Thiên và Ngọc là học sinh duy nhất được chuyển đến lớp khác. Nếu không lầm, thì lớp này là lớp đặc biệt. Những học sinh vào lớp này được, là những người đậu được kì thi mùa đông lần trước. Ai đời nào ngờ, Ngọc và Thiên và 2 trong số đó! chắc Thiên "tu" nhiều quá, nên ông trời thương chẳng?

Thiên ngồi dãy ghế số 4, còn Ngọc ngồi dãy ghế số 1. Khoảng cách không mấy xa, nên cả 2 vẫn dễ nói chuyện. Đang nói chuyện, thì tiếng chuông vào lớp reo lên!

Cả lớp bỗng dưng yên lặng, học sinh trở về chỗ cũ. Thiên thấy vậy cũng ngồi im phẫn phất. Bỗng bước vào là 1 người phụ nữ đã đứng tuổi, mặc áo dài, trông bà rất quyền quý và sang trọng. Và điều đặc biệt là cô chưa hề thấy bà ở trong trường này lần nào cả. Tất cả học sinh đều đứng dậy trông rất nghiêm túc. Người phụ nữ mở miệng

-Cô sẽ là cô chủ nhiệm của các em lần này. Tên cô là Huyền! -Một câu ngắn gọn, nhưng đủ khiến mọi người phải sợ, lẫn cả Thiên.

Đang nghe cô Huyền giảng giải về việc học năm nay. Thì tự dưng Thiên có cảm giác nhột nhột ở dưới chân, cô ngước nhìn xuống thì thấy 1 chàng trai đang ngồi dưới gầm bàn. Chàng trai thấy Thiên liền lấy 1 ngón tay để lên miệng mình tỏ ý muốn nói Thiên giữ im lặng. Dù chỉ là ở 1 góc tối, nhưng Thiên chắc 1 điều, anh chàng này đẹp trai "vô nhân đạo"

Anh chàng từ từ leo lên từ phía gầm bàn. Không mặc đồng phục trường, mà thay vào đó là quần skinny của con trai, áo thun ngắn tay bên trong và áo phông bên ngoài. Trông rất khỏe khoắn. Anh chàng nhìn Thiên rồi mỉm cười.

-Cảm ơn đã giữ im lặng!

Chương 2: Cậu chủ nhỏ mới quen!

Sưu tầm

Nụ cười ngất ngây con gà tây khiến Thiên sém xịt máu mũi vào mặt anh chàng. Người con trai này cũng là lần đầu tiên Thiên gặp. Nếu như có người đẹp như thế này ở trong trường thì đám con gái không biết sống nổi không đây? hay đứa lặn xuống sông mò cua bắt ốc cho chàng! đứa thì lên núi hái cỏ gặt quả cho chàng! Haizz.... con gái trường này, làm bất cứ điều gì cho trai đẹp.

-Đỗ Đông Quân! - Cô chủ nhiệm gọi tên Quân rồi nhìn lên phía học sinh

-Em đây ạ!-Anh chàng lúc này sém làm Thiên xịt máu mũi vội đưa cánh tay phải mình lên rồi nói

Mọi người đều kinh ngạc quay về phía anh chàng. Con trai thì anh ghen tị bởi sắc đẹp và những món đồ đắt tiền, đẹp mà anh đeo trên người. Con gái thì lần lượt "fall in love" với anh chàng không lý do. Lẫn cả Ngọc!

-Cậu tên Quân à? -Thiên gợi chuyện

Quân quay sang cô rồi gật đầu.

-Hình như cậu mới đến trường này phải không? nhìn cậu không giống dân ở đây chút nào!-Thiên nhìn toàn thân anh chàng rồi phán 1 câu rất ư là ... 3 chấm!

Quân nhìn Thiên rồi nhìn lại mình.

-Đúng là vậy! mình mới chuyển trường Quốc Tế về đây!

-Hai em kìa! sao nói chuyện hoài vậy? -Cô Huyền gắt gỏng nhìn Thiên và Quân

Cả 2 sợ hãi nhìn cô giáo. Bỗng đoàn người mặc toàn áo đen, mang kính đen, giày đen, thứ gì cũng đen! xông vào...à không bước vào 1 cách "lịch sự" rồi nói nhỏ gì đó vào tai cô giáo. Đám người đó bước vào khiến cô giáo và tất cả học sinh đều thấy sợ, trừ 2 người là Thiên và Quân. Vì đám người đó là người của Quân, nên mặc gì anh phải sợ! còn Thiên thì lần đầu thấy "xã hội đen" cảm thấy hưng phấn, nên không còn có cảm giác sợ hãi nữa!

Khi nghe xong đám người đó nói. Cô Huyền tròn mắt nhìn lên phía Quân mà chảy mồ hôi hột. Rồi cô quay lại với người mặc áo đen rồi bảo

-Tôi sẽ chăm sóc cậu ta!

Người đàn ông cúi đầu chào cô rồi bước ra ngoài. Là 1 chàng trai kỳ lạ mới bước vào trường, trông anh không giống như những người bình thường như Thiên. Người anh toát ra 1 " mùi vị " của nhà giàu và quý tộc! Khiến Thiên không khỏi tò mò về anh chàng mới chuyển từ Lôn Đôn về này!

-Sao anh ta nhìn quen thế nhỉ ?-Ngọc ngồi bên ghế hàng thứ 1, mắt nhìn Quân lẩm bẩm

Vì là ngày đầu sau kì nghỉ, nên cũng không học gì nhiều. Mới đó, tiếng chuông báo hiệu giờ ăn trưa lại reo lên!

Thiên bước tới chỗ Ngọc, còn Quân thì bị bao quanh bởi " bầy kiến " con gái trong lớp. Nếu không ngăn Ngọc lại, thì có lẽ Ngọc cũng là 1 trong số đó!

-Mày làm cái gì thế hả ? lâu lắm mới gặp được anh chàng đẹp như hoàng tử truyện tranh như thế! thả ra để ta đi hỏi chuyện!-Ngọc đánh đánh nhẹ vào tay Thiên.

Cô nhéo má Ngọc lại 1 cái rồi nghiêng răng bảo

-Tĩnh mộng dùm con đi mẹ! vợ va vợ vắn! hoàng tử với truyện tranh gì chứ ? đúng là tao công nhận Quân đẹp thiệt, nhưng không đến nỗi khiến mày phải điên đảo như thế đâu!

Nói rồi cô lôi Ngọc thẳng ra ngoài mà không để Ngọc nói được lời nào....

Tại căn tin trường, bàn số 4, ghế thứ 14

-Này! tao thấy Quân quen quen sao ấy ?-Ngọc vừa hút sữa vừa nhăn mặt nói với Thiên

-Thôi dẹp dùm đi! đừng có mà thấy trai đẹp rồi bắt quàn làm họ! tao còn chưa thấy Quân bao giờ, mày mà thấy cái gì ?-Thiên hất giấy vào mặt Ngọc 1 cái thật nhẹ rồi gằn giọng

-Không! thật đấy, tao thấy quen lắm! hình như là ở trên báo dành cho nhà quý tộc thì phải!

-Báo dành cho nhà quý tộc á!?-Thiên cực sốc bởi câu nói của Ngọc

Nghĩ đi nghĩ lại, lời Ngọc nói cũng đúng! nhìn sơ bên ngoài, anh chàng này rất giống với những người quý tộc. Cộng với, gia đình Ngọc cũng thuộc loại giàu chứ không phải chơi! cha cô là người quen biết với nhiều đại gia nhất trên thế giới này. Nên có lẽ, lời Ngọc nói không hẳn là sai!

-Này! các cậu nghe chưa ? con trai nhà quý tộc...Đỗ Đông Quân vừa mới chuyển trường đấy! đúng là tiếc đến tận gan ruột, không thấy được mặt của Quân! trời ơi! Quân của tôi!-Thiên nghe đám con gái ngồi đằng sau 8 chuyện về Quân!

Thiên trợn to mắt tỏ vẻ kinh ngạc khi bọn con gái nói đến câu " Con trai nhà quý tộc Đỗ Đông Quân! "

-Thấy chưa ? tao bảo rồi mà! Quân là con nhà quý tộc mà, chắc mày tu 7 đời mới được ngồi với chàng đó con! đa tạ ông trời đi!-Nhỏ Ngọc nhìn Thiên ghen tị

-Thật hả trời ?!-Thiên vẫn chưa hoàng hồn, miệng lẩm bẩm

Nhưng dù sao đi nữa! là con nhà quý tộc, nhưng Quân không hề chảnh hay kiêu ngạo như những tên khác. Nên cô cũng có chút " cảm mến " với anh chàng. Dù sao, làm bạn của con nhà quý tộc cũng sướng mà!

Ai biết được ? là bạn ? hay là " thứ khác " ?

Chương 3: Khế ước...trời ban!

Sưu tầm

Sau giờ ăn trưa, Thiên và Ngọc lại trở lại lớp học. Thà đừng biết, chứ biết Quân là con nhà quý tộc, việc đó khiến Thiên hơi khó xử! Tất nhiên là phải khó xử rồi, con người ta là con nhà quyền quý, đứng ở tận trời, lên phen mà ăn nói không được lòng Quân. Có nước Thiên bị chôn sống mà không được đầu thai. Đúng là Quân không phải là loại người nhìn giống như là kiêu ngạo hay để trong lòng những câu nói đùa. Nhưng ai biết được chứ? lỗ trong người Quân có chảy dòng máu " quý tộc " có nước Thiên chết à!

-Mày đi vào đi chứ đứng đây làm cái quái gì thế?-Ngọc vỗ vào vai Thiên rồi hỏi

Thiên thở dài nhìn Ngọc đầy đau khổ!

-Ngọc ơi! mày là bạn tao, cho tao lời khuyên đi! sao tao thấy khó chịu quá à? ngồi bên cạnh con nhà quý tộc thì...hay mày đổi chỗ với tao nghen!-Thiên vung vung tay nhìn Ngọc trong " nước mắt "

-Thôi! cho con xin! tao đổi được thì tao cũng đổi lâu rồi chứ không chờ đến lúc mày yêu cầu như thế! học lớp nào không biết, chứ học lớp này, mày ngồi chỗ nào thì ngồi yên vị chỗ đó! chứ mà nhúc nhích sang chỗ khác là chuẩn bị xơi trứng ngỗng trong sổ kiểm điểm đi!-Ngọc đe dọa Thiên.

Thiên nhìn Ngọc không thể thốt nên lời! Ngọc mệt mỏi nhìn Thiên, rồi đẩy cô nàng vào lớp. Thiên quay lại chỗ ngồi của mình, Quân vẫn ngồi đó. Anh chàng vẫn đang say sưa đọc cái gì đó bằng tiếng Pháp thì phải! Con nhà quyền quý có khác. Đẳng cấp khác hẳn với Thiên. Cô nàng đây tiếng Anh còn không biết có học được không? nội cái câu " Good Morning! " thôi cũng khiến Thiên phải chết lên chết xuống. Chứ huống gì là tiếng Pháp!

-Cậu quay lại rồi hả?-Quân thấy Thiên ngồi xuống quay sang hỏi

Cô nàng chỉ mau gật đầu đại cho qua chuyện!

-Cậu tên Thanh Thiên đúng chứ? Nguyễn Thanh Thiên?-Quân nhìn vào bảng tên gắn trên áo Thiên rồi hỏi

Thiên cũng chỉ gật đầu. Quân cười rồi cũng không hỏi gì thêm! Thiên liếc nhẹ sang chỗ ngồi của Quân. Ối giời ơi! nào là sô cô la. Nào là kẹo đất tiền nhập khẩu từ Ý. Nào là hoa, nào là thư tình! Ối giời! mới chỉ có mấy phút mà anh chàng này hớp hồn nguyên hàng đồng con gái. Bó tay chấm với con gái trường này!

Thiên thấy vậy cũng chỉ nhún vai rồi mở vở ra làm bài. Tiết này là tiết tự học, nên ai muốn học thì ở lại, ai muốn về thì về. Trong lớp ai cũng về hết, lẫn cả Ngọc. Chỉ còn lại Thiên và Quân, lúc đầu Ngọc có rủ Thiên về cùng, nhưng cô không muốn, vì về nhà lại phải đối mặt với nhỏ em thì....thà ở trên trường còn hơn.

-Cậu không về hả?-Thiên quay sang hỏi Quân

Anh chàng ngạc nhiên rồi trả lời

-Chưa! tớ chưa về! à, mà tớ cũng gần rồi!

Thiên cũng không hỏi gì thêm, cúi xuống làm bài. Khoảng 5 phút sau, thì Quân đứng dậy và bảo

-Tớ về đây! à, còn nữa, tặng cậu này. Xem như quà sáng này cậu giữ im lặng cho tớ!-Nói rồi anh đưa cho cô 1 cây kẹo hình tròn màu cầu vồng.

Thiên ngạc nhiên nhưng cũng nhận lấy!

-Tớ lớn thế này còn ăn được loại kẹo này sao?-Cô lẩm bẩm

Đang nghĩ ngợi lung tung, thì tiếng chuông điện thoại của cô reo lên!

-Alo? Thiên đây!-Thiên bắt máy

" Alo! Thiên đây hả? anh hai đây! em về nhà gấp nhá! "

-Anh Ân? có chuyện gì thế?

" Anh cũng không biết! tự dưng bố mẹ bảo gọi em về nhanh, vậy thôi, nhớ về nhanh nhá. Anh cúp máy đây! gọi nhiều tốn tiền! " Nói rồi Ân cúp máy 1 cái tặc

-Cái gì thế nhỉ?

Cho dù không hiểu cái gì nhưng cô cũng chạy nhanh về nhà. Bước vào cô, cô ngạc nhiên vì lâu lắm rồi cô mới thấy cảnh này!

Cả gia đình cô, ai cũng ngồi lại với nhau thành vòng tròn quanh phòng khách.

-Thiên! con mau ngồi xuống đây mẹ có chuyện!-Mẹ cô vui vẻ gọi cô lại

-Chuyện gì thế mẹ?

-Cưới!

-Cười? cười gì? ai cười?-Thiên ngạc nhiên

-Là con đấy Thiên! con sắp được làm cô dâu rồi!-Ba Thiên vui vẻ xoa đầu cô bảo

-Hả? bố mẹ nói cái gì cơ? con Thiên nhà này cười á? - Ân là người ngạc nhiên đầu tiên trong nhà.

- Noment!-Đúng bản chất của Lam

Thiên chỉ biết đứng nhìn bố mẹ mà không biết phải nói cái gì? nói cái gì bây giờ chứ? làm cô dâu ư? đây đâu phải là phim Hàn Quốc " Được làm Hoàng Hậu ". Đây là thực tế mà! thực tế là Thiên chỉ mới 17 tuổi. Không những thế, cô chưa hề nghe qua chuyện này trước đây! tự dưng dùng 1 cái lại bảo cô sắp trở thành cô dâu! đùa à? hay tính giết người không dao?

-Con sẽ lấy ai?-Thiên vô hồn hỏi

-Con đừng lo! gia đình này không phải rách mồng tơi đâu. Khác lại nữa là đẳng khác. Là nhà giàu và là nhà quý tộc lâu đời đấy! nhà họ Đỗ!-Mẹ Thiên nhấn mạnh

Lúc đó, tại 1 nơi khác hoàn toàn khác với nhà Thiên. Giai cấp quý tộc. Nhà họ Đỗ!

-Thưa Đỗ phu nhân và ông chủ! cậu chủ đã về!-Người đàn ông lúc sáng bước vào lớp học lúc này đang đứng rất lễ phép trước mặt 1 người phụ nữ và 1 người đàn ông. Một người phụ nữ quyền lực và 1 người đàn ông thống trị thế giới!

-Mẹ gọi con đến sớm có gì không ạ?-Quân bước vào rồi ngồi xuống trước mặt người phụ nữ quyền lực rồi hỏi

-Con trai ta! trường học thế nào?

-Cũng không khác gì với trường ở Lôn Đôn! con gái vẫn vậy! nhưng con gặp được 1 cô gái khác lắm! không giống như những cô gái khác trong lớp!

Người phụ nữ đó cười rồi quay sang người đàn ông ngồi bên cạnh, tức chồng mình rồi cười bảo.

-Đến lúc chúng ta phải cho nó biết rồi ông à!

-Ừ! Nghe đây Quân!-Người đàn ông nhìn con mình bằng ánh mắt thương yêu và bảo

-Nhà họ Đỗ chúng ta có được con thật có phúc! chị con đã có chồng với lại là con gái, nên con Dung không thể kế nghiệp gia đình. Còn con bé Mẫn thì khỏi phải bàn đến nó. Nó như 1 con chim vậy, muốn bay đi đâu thì bay, giao sản nghiệp lại cho con bé đó thì có nước giao cho người dân còn hơn! Chỉ còn lại con thôi Quân à, nên lần này, ta muốn nói với con 1 chuyện. Ta muốn con lấy 1 cô gái mà ta đã " chăm " từ rất lâu!

Chương 4: Chấp nhận sự thật!

Sưu tầm

Vốn là 1 người ngây thơ vô [số] tội. Quân nhìn ba mình ngạc nhiên rồi lại hỏi

-Con lấy vợ á? đùa sao ba? ba vốn rất ghét con giao du với con gái, với lại, những người muốn làm dâu nhà này chỉ tham tiền hoặc muốn " cướp " đi " đời trai " của con thôi!

Ông nhìn con mình cười không thành tiếng. Như muốn nói, đứa con này thật " ngây thơ "

-Ta đã lớn tuổi, gừng càng già càng cay. Ta biết và hiểu những điều con nói hơn ai hết! nhưng cô bé này, ta chắc với con rằng. Cô bé này không giống với những cô gái khác trên đời này đâu. Vì cô bé đó, là người mà ta đã " chọn "!.Ông nhìn Quân nhấn mạnh và nói.

Trở lại với nhà của Thiên

-Nhà họ Đỗ!?! thì sao ạ? chắc lẽ họ nhà giàu, họ quyền quý, họ quý tộc. Nên mẹ mới gả con cho nhà họ chứ gì? con không muốn! con không muốn vất lên mình vậy cưới sớm như vậy đâu! Còn tương lai của con nữa thì sao? ước mơ của con nữa?-Thiên bức xúc nói ra hết tất cả những gì mà cô ức chế trong lòng từ nãy giờ.

Thiên vẫn mạnh mẽ cô không để nước mắt chảy ra vành mắt mà chờ câu trả lời của gia đình. Mẹ và ba Thiên nghe con mình nói như vậy, cũng rất đau lòng. Là cha mẹ, ai lại nỡ làm như vậy! nhưng đây là khổ ước!

-Thiên à! nghe ba nói đây, ba và mẹ đều biết, con sẽ rất buồn và giận khi nghe đến điều này. Nhưng đây là 1 khế ước con ạ!-Ba Thiên xoa nhẹ tay cô an ủi

-Khế ước? ý ba là những thứ như đính ước từ nhỏ đấy hả? đây là thực tế ba ơi! thế kỉ 21 rồi, con không tin vào mấy vụ đó đâu!-Thiên vùng vẫy cãi lại

-Con ngốc! khế ước và đính ước khác nhau hoàn toàn! đính ước thì nói làm gì, khế ước đây có nghĩa. Từ khi mẹ còn chưa gặp ba con, mẹ có làm thuê cho nhà họ Đỗ. Vốn khi xưa, bà ngoại con rất nghèo, nên luôn đi làm thêm kiếm tiền nuôi cậu và mẹ ăn học! Nhà họ Đỗ vốn là những người tốt. Họ thấy mẹ làm lưng vất vả như vậy, mới đưa cho mẹ 1 khế ước. Họ sẽ "nuôi" mẹ ăn học cho đến khi lấy chồng. Và khi có con, họ cũng sẽ nuôi con của mẹ ăn học cho đến lớn. Với 1 điều kiện....nếu là con gái thì gả cho nhà họ. Nếu là con trai thì làm thuê cho họ ở chức vụ cao. Mẹ sinh ra thằng Ân, con, rồi đến con bé Lam. Nhà họ Đỗ đều biết, họ quan sát các con từ khi còn bé. Để lựa ra người xứng đáng với nhà họ. Thằng Ân và con bé Lam cũng rất được lòng họ. Chỉ có điều....thiếu 1 chút gì đó. Thằng Ân thì "điên điên khùng khùng" con bé Lam thì chẳng giống ai trong nhà này....Con biết rồi đấy! chỉ còn có con thôi! - Mẹ Thiên ân cần, kể rõ đầu đuôi câu chuyện cho ba đứa con mình nghe.

Sau khi nghe xong câu chuyện. Ân thì thở dài, Lam thì vẫn vậy, không nói gì. Chỉ có Thiên là sốc tột độ, như mới vừa ở trên tàu cao tốc xuống. Mọi thứ trở nên thật chậm chậm đối với cô. Cô như không để ý bất kì thứ gì. Một chuyện tày trời như vậy! kinh khủng như vậy! mà bây giờ mẹ mới kể cho cô nghe. Cô bị quan sát từ nhỏ đến lớn!? thật không thể tin được!

-Thì ra đó là khế ước! nhưng con không cần quan tâm khế ước hay khế trái gì! họ nhận con về làm dâu, rồi cũng đem con ra "xử" như nô lệ, người ở cho họ chứ gì? quý tộc như họ, cần thiết gì những người nghèo như con chứ!-Thiên không thể ngăn được dòng nước mắt nữa! cô giận dữ, hét lên điên cuồng!

Bốp !

Một cái tát chua chát từ chính tay của mẹ Thiên. Một cái tát yêu thương + giận dữ!

-Đừng có nghĩ con biết hết mọi chuyện như thế! đừng có nghĩ con nhận thức được nhiều như vậy! con không biết gì về nhà họ Đỗ, sao con dám nói họ như những kẻ tồi bại như thế hả? Con thì biết quái gì nhà họ Đỗ chứ! vốn chỉ là 1 đứa nhóc còn hơi sữa, con dám nói những lời như thế xúc phạm đến nhà họ Đỗ hả? mẹ không biết con nghĩ gì về họ! Nhưng nhà họ Đỗ như là ân nhân của mẹ, có nhà họ mới có mẹ, rồi mới có thể sinh ra con đây! con gái ngốc à!-Mẹ Thiên đứng dậy, giận dữ hét vào mặt Thiên, mắng cô như thế bà chưa dạy cô nên người.

Thiên lẫn cả Ân và Lam đều ngạc nhiên về hành động của mẹ. Mẹ là người phụ nữ hiền hậu như Đức Phật, bà không hề nặng lời với ai bao giờ, cho dù người đó có xúc phạm bà như thế nào đi chăng nữa. Bà cũng chỉ cười nhẹ rồi bỏ qua. Nhưng lần này, chỉ vì những câu đung chạm đến nhà họ Đỗ, bà lại nổi trận tày đình như vậy! Thiên cảm thấy có chút có lỗi, đúng! cô không hề biết nhà họ Đỗ như thế nào? lại dám nói như vậy! cô thật đáng trách!

-Con xin lỗi mẹ! con xin lỗi!-Thiên vội quỳ gối xuống xin lỗi mẹ mình

-Nếu muốn mẹ tha lỗi! thì mau đi làm dâu nhà họ Đỗ đi!-Bà gằn giọng rồi bỏ vào trong phòng, đóng cửa cái rầm

Ba cô cũng đứng dậy vỗ nhẹ vai Thiên rồi cũng bước vào phòng luôn. Để lại ba anh em vẫn đang trong cơn sốc tột cùng.

-Thiên này! anh nghĩ em nên nghe lời mẹ, em biết đấy, bà là người có con mắt tinh đời hơn ai hết, nếu bà đã nói gia đình họ tốt và muốn gả em cho họ, thì anh đoán gia đình đó cũng không phải tệ đâu! -Ân quay sang nói với Thiên vài câu rồi cũng bỏ đi lên lầu.

-Nếu em muốn đi thì đi luôn đi, đừng lo cho chị!-Cô nhìn sang Lam rồi bảo

Lam nhìn Thiên với ánh mắt bình thản.

-Xin lỗi! em đây có bao giờ lo cho chị đâu! em chỉ muốn cho chị vài lời khuyên bổ ích như thân phận em gái thôi. Em không biết cái quái gì vừa xảy ra? nhà họ Đỗ, hay khế ước cái gì đó, em không quan! nhưng

em muốn nói với chị rằng. Không hẳn những người quyền quý trên đời này đều xấu như chị nghĩ đâu. Em biết, mỗi lần nghe đến chữ ” Nhà giàu ” hay ” Sang trọng ” điều đầu tiên chị nghĩ tới là ” Kiêu ngạo ” và ” Khinh người ”. Chị cứ bám theo với những suy nghĩ như thế, có hại cho sức khỏe đấy!-Lam chống nạch nói rồi bước ra ngoài.

Chỉ còn lại Thiên. Những lời em gái và anh trai nói đối với Thiên đều có lý. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, 17 tuổi phải làm dâu nhà quý tộc....có phải có cái gì đó không đúng không nhỉ? Nhưng áo mưa sao qua khỏi đầu. Con cái làm sao cãi lại cha mẹ, Thiên nghĩ, mình nên tin lời mẹ 1 lần! Cô quẹt sạch nước mũi lẫn nước mắt của mình rồi bước lên phòng. Mọi thứ đều trở lại bình thường. Nhưng cảm giác lo lắng vẫn không khỏi bám theo Thiên.

Biệt thự nhà họ Đỗ .

-Ba là người chọn ” cô dâu ” cho con sao? con biết mất thắm mĩ của ba tốt. Nhưng lỡ ba lựa cho con 1 bà già thì khổ à!-Quân ” trẻ con ” vẫn ” ngây ngô ” đùa giỡn

-Thằng nhóc này! khỏi lo chuyện đó đi, ba là người hiểu tính con nhất! mẫu phụ nữ của con là gì bà biết cả!-Ông cha cũng ” trẻ con ” không kém

-Cô bé này bằng tuổi con! nhà không giàu bằng chúng ta, nhưng là 1 gia đình văn hóa và trọng lời hứa!-Mẹ Quân cười tiếp lời

-Cô nhóc đó hình như tên ” Thăng Thiên ” thì phải!-Cha Quân ngập ngừng

-Ồ? ông này! con người ta là ” Thanh Thiên ” ông nói sao để ” Thăng Thiên “, kéo họ nghĩ con dâu tương lai của chúng ta ” trầu trời ” sớm à?-Mẹ Quân thúc thúc tay chồng mình

-Thanh Thiên!? cha mẹ vừa bảo là Thanh Thiên đúng chứ? Nguyễn Thanh Thiên?-Quân bỗng dưng hào hứng

-À..ừ...đúng rồi....Nguyễn Thanh Thiên!-Ba cậu ngạc nhiên về hành động của Quân

Quân cười mím 1 cái.

-Hèn gì mình thấy cô nhóc đó thật lạ!

2. Chương 5 - 10

Chương 5: Hai nhà gặp mặt!

Sưu tầm

- Con biết cô nhóc đó sao?-Ba Quân nhìn anh ngạc nhiên hỏi

Quân nhìn ông rồi cười đáp lại

-Tất nhiên rồi! cậu ấy là ” vợ ” con mà! à, mà thôi con về đây. Hôm nay con mệt quá! nên muốn ngủ 1 chút!-Quân nói rồi chạy ra khỏi phòng, nhưng bị mẹ anh kéo lại rồi dặn dò

-Ngày mai con nhớ ăn mặt cho đẹp, sáng mai. Bác Lý sẽ đến chở con đến nhà hàng 5 sao ” Wild Ones ” nhớ là phải ăn mặt đẹp 1 chút đấy!

-Ừ! con biết rồi!-Nói rồi anh chạy nhanh ra khỏi phòng.

Quân bước vào xe để về nhà. Anh có vẻ như không có gì là khó chịu khi biết mình sắp lấy vợ. Mà người đó lại là người cậu mới gặp sáng nay ở trường. Một người con gái không mấy đặc biệt, 1 người con gái không mấy nổi bật và cũng rất bình thường. Nhưng có điều lạ, anh cảm thấy vui hơn khi biết ” vợ ” mình là Thiên chứ không phải ai khác!

Lúc đó, khi chiếc xe trở Quân đã lăn bánh. Bên trong căn phòng của ông Đỗ và bà Đỗ.

-Ông có chắc là để con nó lấy vợ sớm thế không? lại còn là con nhà họ Nguyễn nữa!-Mẹ Quân quay sang chồng mình hỏi nhỏ.

Ông Đỗ suy nghĩ gì đó một lát rồi cũng trả lời lại

-Bà có thấy tôi quyết định sai bao giờ chưa hả? tôi tin về quyết định của mình. Mà bà cũng biết đó, nhà họ Nguyễn vốn là người rất tốt và tôn trọng người khác, nên tôi mới giao thẳng con quý bảo của bà cho nhà họ. Tôi đâu có điên để đưa nó vào hang cọp chứ! Với lại, cô bé Thanh Thiên này mang lại cho tôi cảm giác an bình và khá ổn!-Ông Đỗ trầm tư nói.

Nhà họ Nguyễn. Phòng của Thiên

Bây giờ đã khuya, mà Thiên cứ trở qua trở lại trên giường mà không thể ngủ được! Ngủ được cũng hay lắm đấy! cô đang lo về chuyện mình sắp vất trên mình bộ váy cưới đó đây! Ôi trời, cô còn chưa gặp được tình yêu đầu đời nữa. Lỡ ” chồng ” cô là tên điên điên, khùng khùng. Lãng nhách, không làm được gì. Xấu quắt như khỉ đột, què quặt. Mặt già chất. Thì cô đây coi như tiêu tuổi thanh xuân của mình rồi còn đâu! Trời ơi là trời!

-A A A A! Chán quá đi! làm sao bây giờ chứ? trời ơi!-Thiên tự dưng ngồi dậy, gỡ đầu, vùng vẩy đá chân loạn xạ ngẫu.

Bỗng dưng trong phòng cô, đèn bật sáng. Đứng trước cửa là con bé Lam!

-Ôi Chúa ơi! làm giật cả mình! em làm cái gì mà đứng như trời trồng ở đó thế hả?-Thiên sém rụng tim vì Lam, cô nhìn Lam rồi mắt

-Sorry! mẹ nói sáng mai chị mặt đồ gì đó đẹp đẹp rồi cùng gia đình đến nhà hàng ” Wild Ones ”-Lam vẫn bình thản mà nói chuyện với Thiên

-Cái gì cơ? cái nhà hàng ” Wild Ones ” ý em là cái nhà hàng 5 sao đó hả?!--Thiên sốc khi nghe đến tên của nhà hàng mà mẹ cô muốn cô đến

-Ừ...chắc vậy!

-Đùa sao trời! nhà mình nội cái đi đến nhà hàng bình dân ăn lẩu cũng phải nượng qua nượng lại về tiền bạc. Đây lại là cái nhà hàng 5 sao với những tí phú mới vào đùa. Mẹ chơi sang thật!--Thiên há hốc mồm

-Em không biết! em chỉ đến truyền lại lời như vậy thôi....Vậy em về phòng đây!--Lam nói rồi tắt đèn, đóng cửa phòng rồi bước ra

Không khí yên lặng của căn phòng lại đến. Cho dù không muốn cô cũng phải cố nhắm mắt nhà ngủ. Nhưng đúng là rất có ích khi nhắm mắt lại. Chỉ chưa đầy 5 phút, cô đã lạt vào cơn mê ngủ. Mong mọi việc đều tốt cho đến ngày mai...

Chương 6: Hai nhà gặp mặt!

Sưu tầm

Sáng tinh mơ hôm sau. Đang mơ mang trong cơn mơ hạnh phúc của Thiên, thì cô bị đánh thức bởi Ân và Lam

-Thiên ơi! dậy thôi em gái! ngủ nhiều quá rồi. Con gái sắp lấy chồng ngủ nhiều quá không tốt đâu! dậy thôi Thiên!

Ân thì cố đỡ mền ra khỏi người cô, lôi cô dậy. Còn Lam thì rãnh hơi đá vào mông cô 1 cách ” vô tội ”

-Hai người làm cái quái gì thế hả? bị điên à?-Thiên vì bị đánh thức giấc liền gắt gỏng hét vào mặt hai người.

Ân ngạc nhiên nhìn Thiên rồi nhìn sang Lam

-Hôm qua em nói chuyện đó với Thiên chưa vậy?-Ân nhìn Lam hỏi

-Có! em nói rồi!--Lam đáp lại

-Thiên ơi! em quên hôm qua con bé Lam nó nói gì rồi hả? hôm nay chúng ta phải đến nhà hàng ” Wild Ones ”. Sắp đến giờ đi rồi mà em còn nằm chêm bẹp trên giường ngủ thế này thì còn thể thống quái gì nữa chứ?-Ân húc mạnh cùi chỏ mình vào lưng Thiên

Cô đau tê tái. Phần thì vì cô là con gái, phần là vì mới ngủ dậy, xương cô còn yếu. Vậy mà Ân lại dám làm vậy! Anh khiến cô phát điên! Mà nhắc mới nhớ, đúng rồi. Hôm qua Lam có nói với cô về chuyện đó. Thiên giật mình ngồi dậy, nhìn vào đồng hồ. Cô thật không muốn đi, vì cô biết lý do cô đến nhà hàng đó là gì? Nhưng nếu không đi, mẹ sẽ giận lắm! dù sao nhà họ Đỗ cũng từng giúp mẹ khi bà còn trẻ. Dù gì đi nữa, cô cũng phải đáp ơn lại cho họ!

-2 người xuống dưới chờ em 1 lát! em xuống chứ!-Thiên nói rồi bước vào phòng.

Lam và Ân cũng bước xuống lầu theo yêu cầu của Thiên. Cũng cỡ khoảng 25 phút sau. Thiên mới bước xuống lầu.

Cô lúc này tóc thả dài, suôn thẳng. Cô mặc 1 chiếc váy bình thường, không quá nổi cũng không quá nhạt. Đi cùng chiếc váy là đôi giày búp bê mẹ mua cho cô hồi năm ngoái.

Mọi người đều ngược nhìn cô trong ngạc nhiên.

-Thế nào? con mặc như vậy được chứ?-Thiên nhìn mọi người hỏi

-Rất hợp với chị!-Lam với khuôn mặt bình thản thường ngày rồi nói

-Thôi, chúng ta đi thôi kéo muộn!-Mẹ cô nói

Rồi cả nhà cùng ra đường lớn, đón taxi đến nhà hàng ” Wild Ones ”

Lúc đó, tại nhà họ Đỗ. Nhà riêng của Quân

-Cậu chủ!-Người quản gia chưa nói hết câu thì bị Quân cắt lời

-Cháu biết rồi ông Lý ơi! Con đang chuẩn bị đây! sắp xong rồi!

Quân nói rồi vát đại miếng bánh mì bỏ vào mồm rồi bước ra xe. Chiếc xe dài tận 6 mét [xin lỗi, tác giả tả hơi quá!] sang trọng và đen bóng chạy ra đường cái lớn. Chiếc xe đó khiến ai đi đường cũng phải ngược nhìn khâm phục. Bên trong xe, Quân nhìn ra đường phố Việt Nam. Anh thầm mừng, dù anh ở Lôn Đôn từ nhỏ, nhưng anh ” thèm ” được biết Việt Nam trông như thế nào! Và đúng là không tiếc cho lòng mong đợi của mình. Anh đã chứng kiến được Việt Nam trong năm mới 2011 này!

Nhà hàng ” Wild Ones ”

Gia đình Thiên đã đến đó từ lâu và đợi. Trông ai nấy đều như sắp đi chiến. Người thì chảy mồ hôi, người thì ngồi lắc chân không dừng.

Chiếc cửa nhà hàng lại lần nữa mở ra, và bước vào là gia đình nhà họ Đỗ, đi đằng sau, tất nhiên là ” nhân vật chính thứ 2 ” của chúng ta, Quân!

Thiên ngược nhìn người đang bước vào, người đàn ông và người phụ nữ đang tiến vào trông thật đẹp và rực rỡ, chỉ cần nhìn sơ qua, cô cũng đủ thấy rõ rằng họ và cô là 1 trời 1 vực! Mặt cô vẫn không biểu hiện gì cho tới khi cô nhìn thấy chàng trai đi đằng sau 2 người đó. Người cô như đóng băng, cô muốn mở miệng hét lên vì ngạc nhiên nhưng không thể. Người cô đang thấy không ai khác là cậu chủ nhà quyền quý, Đỗ Đông Quân!

Thiên bỗng nhận ra điều gì đó?

-Khoan đã! mình sẽ lấy con nhà họ Đỗ ... Đỗ...Đỗ....Đỗ Đông Quân!!!!!!!!!!!!?????????-Cô như gào thét trong đầu mình, đúng! đầu cô như sắp nổ tung vì phải hoạt động quá nhiều!

-Chào ông bà!-Mẹ Thiên tự dưng thật ” lễ phép ” và kính trọng người phụ nữ và người đàn ông đó

-Lâu lắm rồi mới gặp lại chị đấy chị Nhung!-Người phụ nữ cười hiền hậu với mẹ Thiên.

Tất cả mọi người lại ngồi xuống, cha Thiên thì ngồi đối diện với cha Quân. Mẹ Thiên thì ngồi đối diện với Mẹ Quân. Còn Quân thì ngồi đối diện với Thiên. Quân nhìn Thiên rồi mỉm cười, khiến Thiên đỏ mặt, nóng bừng bừng. Cô liếc nhẹ sang Quân.

-Cậu ấy mặc bộ đồ đó đẹp thật! ngẫu nữa chứ!-Cô thầm nghĩ.

-VẬY...chúng ta vào chuyện chính chứ chị Nhung?-Ông Đỗ hỏi nhẹ Mẹ Thiên. Bà cười rồi gật đầu.

-Nhà chúng tôi có phúc lắm mới được làm xui gia với nhà họ Đỗ, thật cảm ơn trời!-Mẹ Thiên nói trông vui vẻ

Cả ông Đỗ và bà Đỗ đều hua hua tay rồi bảo

-Làm gì có! chúng tôi đây mới thấy có phúc chứ! được có cô con dâu xinh xắn như thế này!-Bà Đỗ nói rồi nhìn sang Thiên đang e ngại.

Ân và Lam đều nhìn chằm chằm vào Quân không rời! ối giời! đúng là hai con người rảnh thời gian nhất trên thế giới!

-Này! anh đẹp trai hơn cậu ngồi bên kia đúng chứ?-Ân hỏi nhỏ Lam

Cô nhếch mép rồi quay sang Ân phán 1 câu

-Đúng cái cùi chỏ! nhìn mặt anh đi so sánh với mặt người ta, anh không bằng 1 góc nữa nhá! người ta thì mặt búng ra sữa! còn anh mặt búng ra mụn mà bày đặt chảnh!

Ân bị chọc quê, đầu xì khói. Bực mình nhìn sang Lam

-Này nhá! anh mày dù gì cũng là Hot Boy nhá! nói như vậy là không được nhá! anh mày đứng nhất đấy!

-Sax! nhất đếm ngược từ dưới lên chứ gì! vớ vẩn!-Lam vẫn cô cãi lại mà không chịu thua

Cứ như thế, 2 anh em rảnh thời gian này cứ hét anh chém rồi tới em chặt...haizz..tác giả thì bó bột .

-Chắc đây là con trai của nhà họ Đỗ!-Bà Thiên nhìn sang Quân rồi hỏi

Ông Đỗ cười rồi gật đầu. Quân cũng lễ phép cúi đầu chào gia đình bên " vợ "

-Không hổ danh là con trai nhà quyền quý! lễ phép thật!-Mẹ Thiên trầm trồ, tán thưởng

Thiên hơi ghen tị về điều đó, vì bà chưa hề khen cô lần nào giống như vậy. Cô cũng cảm thấy Quân đúng là người tốt, chắc phải được rèn luyện từ nhỏ lắm mới trở thành người như vậy! Trở thành vợ của người con trai hoàn hảo như vậy đúng là không có gì bằng! Đối với Thiên, Quân hoàn toàn hoàn hảo về mọi mặt, anh " xinh " trai như con của Trời, anh chăm chỉ và lễ phép với bất cứ ai. Anh không phải Casanova như những tên nhà giàu khác! đối với cô, anh hoàn hảo như Thiên Thần! Nhưng....trở thành vợ thì có hơi....sớm không nhỉ? vì cô không hề có những cảm tình như YÊU hay THÍCH đối với Quân. Cảm giác cô dành cho cậu là sự hâm mộ, sự hoàn hảo của cậu khiến cô ghen tị và hâm mộ. Chứ không phải là những tình cảm của nam hay nữ. Và cô cũng đoán chắc rằng, Quân cũng không hề có cảm giác với cô!

Chương 7: Sự quyết định của ông Đỗ!

Sưu tầm

-Con bé nhà tôi vẫn còn nhỏ dại, không biết nó về làm dâu nhà ông bà có phạm lỗi gì không? nhưng nếu có, mong ông bà bỏ qua!-Mẹ Thiên quay sang nhìn Thiên rồi nhỏ nhẹ nói với ông, bà Đỗ

Mẹ Quân chỉ cười hiền rồi quay sang nhìn Thiên, rồi lại quay sang nhìn con trai mình hỏi

-Con thấy cô bé này thế nào hả? Quân? mẹ thật sự muốn nghe ý kiến của con! vì cô bé ấy là vợ tương lai của con đấy!

Quân nhìn mẹ mình cười mỉm, rồi lại liếc nhẹ sang Thiên 1 cái. Cô đang rất căng thẳng chờ câu trả lời của cậu, cô biết biết, nếu cậu thích cô hay không thì cô vẫn sẽ là " vợ " của cậu. Nhưng cô rất quan tâm và muốn biết Quân nghĩ gì về mình. Và Quân biết điều đó. Cậu biết rằng cô đang rất trông chờ câu trả lời của mình. Quân từ nhỏ chưa bao giờ nói láo ai, hay lần này, anh thử nói láo 1 lần xem thử nhỉ?

-Vâng! cô ấy cũng bình thường như bao người khác thôi ạ!

Sau khi nghe xong câu trả lời của Quân, mặt Thiên ủ xụ như con cún bị lạc nhà. Cô trẻ môi rồi uống hết ly nước mấy lít trong 1 lần. Hành động của cô khiến Quân cười thầm trong bụng!

-Chọc cô ấy vui thật! dễ thương làm sao!-Quân nghĩ thầm

-VẬY chắc đây là con gái út và cậu lớn nhà chị nhỉ?-Ông Đỗ chỉ tay về phía Lam và Ân hỏi

Ba Thiên cười rồi gật đầu. Ân và Lam cúi đầu lễ phép chào ông, bà Đỗ.

-Thiên này....-Ông Đỗ vội gọi tên Thiên, khiến cô bối rối không kịp trả lời

-V.và...vâng!

-Con có thật sự muốn làm con dâu nhà ta không?

Câu hỏi của ông Đỗ khiến Thiên lẩn gia đình cô đều ngạc nhiên. Cô vẫn chưa biết trả lời làm sao thì ông tiếp lời!

-Nếu con không muốn! ta không ép!

Lần này cô không biết nên vui hay mừng. Nếu như mấy lần trước mà giống như thế này, cô đã trả lời ngay là " Không thích! " mà không cần suy nghĩ. Nhưng lần này không hiểu sao, đầu cô rối tung vì phải trả lời làm sao. Cô không biết " ý đồ " của ông Đỗ là gì lại đi hỏi câu hỏi đó, nhưng....

-Lúc đầu....con thật sự không muốn làm dâu nhà bác, vì tuổi con còn quá nhỏ, với lại....ai biết chồng con là người như thế nào? Con cũng 1 phần tin gia đình bác rất tốt, vì lời của mẹ. Nay tận mắt chứng kiến " chồng " mình và lẫn cả các bác. Con vẫn nghĩ, lấy chồng như thế thật sớm! cho dù biết rằng cậu ấy hoàn hảo đến mức nào. Con thật sự không biết lý do gì các bác lại chọn con? trong khi có hàng ngàn người phụ nữ hoàn hảo hợp với Quân hơn con nhiều.....Dù gì đi nữa....lấy chồng như thế này.....-Thiên ngập ngừng, cô biết nếu nói ra như thế. Thì gia đình họ sẽ nghĩ xấu về gia đình Thiên. Nhưng không tài nào cô không thể nói được.

Không khí trong nhà hàng im lặng trong phút chốc. Rồi ông Đỗ mỉm cười nhẹ không thành tiếng, rồi nói

-Tôi nghe nói, ngày mai là ngày...cái gì...ngày " Ve lên thai " gì gì đó? ngày đó hợp với đám cưới của tụi nó đấy! Chị Nhung và anh Nguyễn cứ về nhà chuẩn bị. Ngày mai chúng tôi đem xe đến rước dâu!-Ông Đỗ nói rồi bước cùng vợ mình nhanh ra ngoài cửa.

Để lại gia đình ngạc nhiên như lạc vào xứ sở thần tiên vì quyết định đột ngột của ông Đỗ như vậy! Người sốc nhất vẫn là Thiên! cô nghĩ sau khi nghe cô nói, ông sẽ giận dữ đứng dậy, phán cho cô 1 tát tai vào mặt rồi hủy bỏ kế ước! Vậy mà....không thể hiểu nổi!

Quân cũng từ từ đứng dậy chào gia đình Thiên rồi bước ra ngoài không quên lôi luôn Thiên đi, rồi quay lại nói với mẹ Thiên

-Hôm nay cho con mượn Thiên 1 ngày nha " mẹ vợ "!

Mẹ Thiên ngơ ngác không hiểu cái gì. Nhưng bà mừng, vì bà đã gã được đứa con gái mình vào gia đình tốt như nhà họ Đỗ

Bên trong xe của ông, bà Nguyễn

-Thật đúng là con mắt của ông, ông chọn được một cô con dâu tốt nhất thế giới đấy!-Mẹ Quân vui mừng, và ông Đỗ cũng vui mừng không kém!

Chương 8: Cảm giác đầu đời!

Sưu tầm

Quân kéo tay Thiên lôi ra rồi để cô ngồi vào trong xe riêng của mình. Anh nhờ bác Lý cho anh " mượn " xe để chở " vợ " mình đi chơi. Ông Lý hiểu ý cười rồi bước xuống xe. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Ông Lý đứng đằng sau xe mỉm cười rồi nói nhảm

- Cố gắng lên nhé, cậu chủ!

Chiếc xe phóng ra đường cái lớn được vài phút. Thì Quân quay đầu lại hỏi Thiên

-Cậu ngạc nhiên không?

-Về điều gì?-Thiên ngạc nhiên hỏi lại

-Về chuyện biết cậu sẽ lấy tớ đó! tớ thì không hề ngạc nhiên chút nào, hihhi đùa thôi, có 1 chút!

-Làm sao mà tớ không ngạc nhiên cho được chứ? cậu....là cậu đấy! cậu sẽ là chồng tớ đấy! cậu không thấy bất công sao? vì lấy tớ làm vợ. Còn nhiều người khác xinh hơn tớ mà, còn nữa, họ cũng giàu hơn tớ nữa!-Thiên tự dưng nhảy xồm lên trên mà nói

Nghe Thiên nói xong, Quân nhún vai cười rồi bảo

-Tớ không phải " trai bao " mà đi kiếm người giàu để đào mỏ, nhà tớ đủ giàu rồi. Còn nữa, tớ không biết có ai khác xinh hơn cậu không....nhưng nhìn cậu cũng xinh mà! sao cậu tự ti quá vậy?

-Tự ti á? không hề! tớ luôn hạnh phúc về sắc đẹp của mình. Chỉ có điều, lấy tớ về rồi, tớ sẽ làm những chuyện kinh khủng, những tật xấu của tớ sẽ bộc lộ. Lúc đó cậu hối hận đã lấy tớ cũng muộn rồi à!-Thiên liếc Quân đe dọa

Lần này thì Quân cười lớn

-Đó là lý do tớ thích cậu đấy! cậu khác hẳn với những cô gái mà trước đây tớ từng gặp. Cậu tốt hơn họ gấp nhiều lần!

Lời khen của Quân khiến tim Thiên đập mạnh. Không hiểu tại sao? nhưng cô hình như đã có cảm tình với Quân! cảm giác này không phải là YẾU....mà là bước ngoặt cho tình cảm của cô! vốn dĩ từ nhỏ. Thiên luôn ước có bạch mã hoàng tử đến rước cô đi, nhưng sau khi lớn dần, cô nghĩ những chuyện đó thật ấu trĩ và vô duyên. Nhưng ai biết được, giấc mơ của cô sẽ thành hiện thực thì sao?

-À, mà cậu tính chờ tớ đi đâu thế?-Thiên chợt hỏi

-Đi hẹn hò! tớ biết, cậu không thích tớ....à không, cậu thích tớ, nhưng cảm giác ấy chỉ là bạn. Tớ không muốn cậu có cái cảm giác đó với " chồng " tương lai của mình. Nên hôm nay, tớ sẽ làm cậu thích tớ, dù chỉ 1 chút!

Thiên đỏ mặt khi nghe thấy câu đó. Ừ, mà cũng đúng, ai lại đi lấy người vợ không hề thích mình chứ? nhưng Thiên thích Quân mà....Tiếc là, cảm giác này như Quân nói, chỉ là cảm giác bạn bè!

Nhưng hình như Thiên đã có cái cảm giác gì đó lớn hơn bạn bè 1 chút đối với Quân rồi. Chỉ 1 chút thôi!

-À, mà còn nữa, tớ muốn nói cái này. Tớ có tính chiếm hữu lắm đấy nhá! nên có đi đâu? gặp ai? nếu gặp con gái mà là bạn thân thì không sao, còn nếu gặp bạn là con trai, thì tớ sẽ bám theo cậu cả ngày. Tớ mà ghen lên thì khó ai mà chống nổi nhá! Nên tốt nhất cậu đừng đi gặp con trai nữa!

Càng nghe Quân nói mặt Thiên càng tái lại. Ôi Chúa ơi! phải không đây? nhìn bề ngoài Quân như trẻ con! sao bên trong.....? Đúng là Quỷ đội lốt Thiên Thần! Xem như lần này Thiên vót nhầm tên chồng khó dạy rồi!

Nhưng có nói gì đi nữa! Những chàng trai ghen khi thấy bạn gái hay vợ mình đi cùng người khác, đều là " type " con trai của Thiên! ^-^

Đối với Thiên, có như vậy mới được chứ! chứ nếu gặp tên nào không quan tâm đến mấy chuyện đó! Thì hóa ra chồng cô là bê đê, " xăng pha nhớt " à? hay là người đó không thích cô nữa!

Nên đúng như Thiên nghĩ, Quân hoàn toàn hoàn hảo!

Chương 9: Ngày hẹn hò thú vị

Sưu tầm

Chiếc xe hàng hiệu dừng ngay công viên " The World " nổi tiếng lớn nhất của Việt Nam. Bất kì trò chơi, thứ gì cũng có trong công viên này. Bự chiếm nửa 2 căn biệt thự, rộng đi đến mỗi chân. Nói chung là công viên 5 sao hiện đại!

Và tất nhiên, tiền nào thì của nấy! công viên này, 1 vé lên đến 1 trăm đô chứ không phải chơi! Đặc biệt, chơi toàn tiền Mỹ chứ không có đồng nào và " iền " Việt Nam.

Cái công viên bự tổ chẳng như bầu trời khiến Thiên phải ngược nhìn đến sém gãy cổ. Công viên đầu đời cô đi đến và là cái công viên bự nhất trên thế giới mà cô từng gặp!

-Yah! cậu đùa đấy à? nhìn tiền vé tề! ối trời, cái công viên này giết người không kiếm chắc? tới tận 100 đô thì ai mà thèm ghé vào chứ!-Thiên vừa nhìn vào bảng vé trước cửa ra vào thì hét toáng lên vì ngạc nhiên

-Cậu được đi miễn phí đấy!-Quân nhìn Thiên nói

-Hả?! tại sao chứ?!-Thiên há hốc mồm hỏi lại

-Công viên này là của nhà tớ mà!-Quân bình thản đáp lại như chuyện thường ngày ở huyện!

Thiên bỗng lè lưỡi vì biết mình bị hớ! Vì lúc nào cô dám rửa xả nhà chồng của mình!

Đang đi được giữa chừng thì Quân dừng lại, rồi nhìn Thiên. Cậu xòe tay ra

-Nắm lấy tay tớ này!-Cậu bảo

Thiên bối rối không nói được cái gì. Thì tự dưng Quân kéo tay cô rồi dẫn đi trông như những cặp tình nhân cho dù ngày mai mới là ngày cưới và cũng là " Về lên thang ".

Trước tiên, cậu dẫn Thiên đi đến chỗ trò chơi " Lái Xe Tốc Độ ". Thiên vốn có tính mạnh mẽ và hơi con trai, nên vừa thấy mấy trò chơi đó, cô mừng phát khóc chạy ào vào rồi chọn ngay chiếc xe mới nhất, đẹp nhất, và ... quái dị nhất! Quân không chơi, "gì" đây là công viên nhà anh, từ nhỏ, anh đã chơi mấy trò này đến chán! Quân chỉ đứng nhìn Thiên chơi.

Cứ mỗi lần cô nàng chạy xe rồi dừng vào lan can hay mấy luống hoa " bên đường " Quân lại cười ngặt nghẽo. Chỉ có điều, anh bị làm phiền bởi mấy cô gái bên cạnh, cứ 1 phút cứ hết cô này hỏi " Anh có bạn gái chưa? " rồi đến cô khác hỏi " Anh làm bạn trai em được không? "

Anh chỉ cười rồi phán lại 1 câu khiến các cô nàng tê mồm!

" Tôi đã có vợ rồi! "

Vì Thiên đang chơi vui vẻ ở bên trong, nên không biết chuyện gì xảy ra? cô chỉ cảm giác thấy có gì đó không ổn! Khoảng chơi được gần 1 tiếng. Thì Thiên bước ra ngoài tìm Quân!

Ngó tới ngó lui thì thấy Quân đang bị bao quanh bởi con gái. Cô đi tới, tính nói anh cho mượn thêm vài vé miễn phí để chơi chỗ khác. Nhưng vừa bước tới thì bị Quân ôm ngang cổ!?

-Đây là vợ tôi! cô ấy hay ghen lắm! nên các bạn đừng khiến cô ấy hiểu lầm nữa ghen! đứng không nào, bà xã?-Quân nói rồi thớm vào má Thiên một cái nhẹ!

Dù chỉ là một nụ hôn nhẹ, nhưng nó khiến Thiên nóng bừng như trong lửa, cô chẳng nói được gì nữa! Tim cô lại đập mạnh, cô tìm cho nó không đập nữa. Nhưng trái tim này hình như không phải của cô nữa, mà là của 1 cô gái đang YÊU!

Chương 10: Hai thành viên còn lại của gia tộc họ Đỗ

Sưu tầm

Cùng ngày xảy ra " chấn động " chuyện kết hôn của Thiên và Quân. Lúc đó, tại 1 nơi không xa cũng không mấy gần Việt Nam. Lôn Đôn!

-Hey you! what up!/? à mà mày có nghe tin tức gì về nhà tao ở Việt Nam không?-Một cô nhóc với mái tóc ngắn, cách ăn mặc trông khá bụi. Hỏi những đứa bạn cùng lứa đang ngồi ăn trưa tại bàn bên kia

-Ồ? Mẫn? tao tưởng mày đánh bài chuồng rồi chứ! con này cũng gan thật, dám để pháo nổ ngay dưới xe của ông hiệu trưởng mới mua. Mày có biết là ổng khóc ròng khóc rà mấy ngày nay vì chiếc xe bạc tỉ của ổng bị mày cho đi vào " bãi rác " rồi không?-Cô bạn của Mẫn cú vào đùi cô 1 phút rồi chỉ vào phòng thầy hiệu trưởng mà nói

Mẫn cười lớn. Tổ ý mình chẳng có tội vạ gì

-Cái đó đâu phải lỗi của tao! mà trả lời câu hỏi của tao đi!

Cô bạn của Mẫn lại lần nữa cú thật mạnh vào đùi cô rồi mắng

-Con này hay nhỉ? nhà mày, mày không biết, thì làm gì tao biết được chứ? mà cũng tại mày thôi, quậy phá cho nhiều vào. Rồi giờ ra đường nằm, rồi bị cắt đứt quan hệ rồi chứ gì?

-Tao đã nói là không phải lỗi của tao mà, còn nữa, đâu có lớn đến nỗi cắt đứt quan hệ như mày nói. Tao vẫn còn liên lạc được với chị hai mà! tao tính qua Ý chơi với chị mấy ngày, mà không có tiền mua vé máy bay! Nhà tao có hàng loạt máy bay riêng, nhưng bị ông già khóa bỏ kho rồi! Không những thế, ổng còn khóa luôn tất cả thẻ của tao. Khiến tao giờ như ăn mày vậy! -Mẫn chán đời kể lể đủ thứ mà cô đã trải qua

-Mà cũng hay thật! là con gái út gia tộc nhà họ Đỗ mà nhìn mày chẳng giống tẹo nào! ra đường tao thách mày có ai bảo mày là con nhà họ Đỗ không đấy! Tao thấy tội nghiệp cho ba ***** quá! -Bạn Mẫn nhìn cô xuyết xoa

-Ồ? con nhỏ này! mày muốn ăn đấm lăm hay sao mà hôm nay dám nói với tao như thế hả? tao hôm nay đang buồn à, bạn thân thì tao cũng đấm đấy!-Mẫn đe dọa

Đang cãi lộn cãi xuống với nhỏ bạn. Thì tiếng chuông điện thoại quen thuộc của Mẫn reng lên. Cô " đá " nhỏ bạn sang 1 bên rồi bắt máy

-Alo?

-Mẫn! chị Dung đây! em nghe tin gì chưa?-Và không ai khác bên đầu dây, chính là con gái lớn nhà họ Đỗ. Đỗ Nghi Dung

-Cái gì thế trời? cả nửa năm nay không gọi không rằng. Tự dưng hôm nay gọi rồi hỏi 1 câu lằng xẹt " em biết gì chưa? " Biết được chết liền đấy!-Mẫn nhăn mặt rồi nói như muốn hét vào điện thoại

-Con bé này! tính nào tận nấy, không biết thì nói không biết, có cần phải hơn thua với chị như thế không chứ?-Dung chán nản đáp lại

-Thôi, em không có rảnh cãi với chị, có chuyện gì?

-À, thì là, người anh trai thân yêu của em, sắp bỏ em mà đi lấy vợ rồi đấy! -Dung cười cợt nói

-Tưởng chuyện gì, lấy vợ thôi mà, lấy vợ....LẤY VỢ Á? ANH QUÂN ẤY HẢ? THẬT ĐẤY À?-Mẫn hét vào cái điện thoại, to đến mức lỗ tai của Dung sắp bị điếc cho dù có ở 2 nước khác nhau đi chẳng nữa!

-Em đừng có hét lên như thế được không hả? chị mới đi ngoáy tai về đấy! à, còn nữa, ba với mẹ bảo chị đón em cùng về Việt Nam để dự lễ cưới, hình như diễn ra cùng ngày Valentine!

Mẫn bỗng bật cười khi nghe đến " cùng ngày Valentine "

- Ôi trời! ông bà già nghĩ cái gì mà chọn ngày đó làm đám cưới thế? " rô man tịc " quá nhỉ? mà vợ anh Quân có xinh không vậy? em mong là ông bà già đừng già rồi lú lẫn chọn ngay cô nàng mập nào với nhan sắc giết người không dao mà gã cho anh Quân thì có mà khổ đời " giai " à!

-Chị cũng không biết! nhưng nghe nói cô bé cũng xinh lắm!-Dung khen ngợi rồi nói tiếp

-Cỡ khoản 10 phút sau, em ra sau sân trường. Chị sẽ gọi máy bay riêng của chị đến đón em! nhớ là phải ở sau sân trường này, nếu không máy bay mà đậu ngay trường thì chỉ có sập. Còn nữa, có muốn mang đồ gì theo thì thu dọn nhanh đi. Chị đây không có tình cảm để chờ em đâu!

-Nam mô a di đà phật! con lạy mẹ! em biết rồi! chị nói nhiều quá à?-Nói rồi Mẫn cúp máy cái rụp mà không thèm nghe Dung nói lấy 1 câu.

Vì không có đồ gì nhiều, nên Mẫn chỉ mua vào bịch sữa, với gói bánh rồi chạy ra ngoài sân trường, không quên tạm biệt nhỏ bạn.

Không biết lần này trở về, "gia đình" của Quân có bị tận thế bởi bàn tay của Mẫn không đây? Một cô nhóc quậy phá, và muốn làm rối tung mọi chuyện! Đỗ Thanh Mẫn! "con quỷ nhỏ" của nhà họ Đỗ!

Giữ đúng lời hứa, tác giả post chap mới đây! Cảm ơn các bạn đã chúc tốt kiểm tra tốt. Và hôm nay, tớ kiểm tra không đến nỗi tệ!

3. Chương 11 - 15

Chương 11: Hai thành viên còn lại của gia tộc họ Đỗ!

Sưu tầm

Mẫn bước ra ngoài, đứng ngay bãi cỏ sau trường. Trường của Mẫn vốn có 1 sân cỏ khá rộng, có thể cho 1 chiếc máy bay "dùng chân" tại đây. Mẫn hết ngược lên nhìn trời như con điên rồi lại nhìn vào chiếc đồng hồ mà rửa

-Chuyện quái gì xảy ra với chị ấy rồi hả trời? hẹn 10 phút, mà giờ gần nửa tiếng, đứng đến mỗi cặp giò mình, muốn chảy mỡ luôn! Chị ấy biến đi đâu rồi cơ chứ?-Mẫn bực bội, nhăn mặt mình mà rửa xả "ai đó"

Đang tính "bức cổ" thì cô nghe thấy tiếng ù của máy bay, trên đầu cô có 1 làn gió khá mạnh. Những cộng cỏ đang im lìm thì bị quấy tung lên, mọi thứ giống như bị quấn theo cơn gió mạnh đó! Mẫn ngược lên thì thấy chiếc thực thăng cỡ bự của Ý. Và có người ngồi trên đó để lái. Không ai khác, người đó chính là chị cả của cô, Đỗ Nghi Dung!

Dung thả xuống 1 sợi dây thừng khá chắc, rồi từ trên hét xuống

-Mẫn! chị biết em có thể làm được! mau đu dây lên đây đi!

Mẫn nghe xong nhìn chị mình bằng ánh mắt như muốn hỏi "Chị có bị gì không thế?"

-Chị bị chạm dây thần kinh số 7 đây à? dây không phải phim hành động của Mỹ, dây cũng chẳng phải rùng rú gì. Em cũng chẳng phải khí hay "Tắc giăng". Làm quái nào em bu được lên đó bằng chiếc dây này chứ? sao chị không hạ cánh xuống đây?-Mẫn bực mình hét lên đến đau cả họng

-Chị không thích thế! Hạ cánh xuống rồi mắc công nổ máy bay lên, mất thời gian lắm! Chúng ta không còn thời gian đâu! chị biết, không có chuyện gì mà em không làm được cả! em xuống biển bắt cá mập còn được chứ huống gì! Những chuyện nhỏ nhặt như thế này thì làm khó gì được em chứ! - Dung biết tính em gái mình, cô nịch nọt Mẫn đủ thứ.

Nhưng Mẫn đây cũng không ngu dốt gì! cô thừa biết chị mình nịch cô vì cô CÓ BAO GIỜ ĐI XUỐNG BIỂN BẮT CÁ MẬP ĐÂU CHỨ!? Không biết Dung lôi từ đâu ra cái chuyện kì quái đó! nhưng đúng là không còn thời gian thật. Dung đã "đưa rượu đến tận miệng" Mẫn, nếu cô mà không "uống" thì sức chịu đựng của Dung xem như bay. Mà sức chịu đựng của Dung không còn, thì Mẫn cũng chẳng sống thêm được bao lâu ở cái thế giới này!

Mẫn đu nhanh lên dây thừng, nhưng vì gió khá mạnh, nó cứ lắc tới rồi lắc lui, khiến cô không thể vững người mà đi lên an toàn được. Phải mất gần 15 phút cô mới lên được trực thăng.

Vừa lên được trực thăng, tưởng nghe được lời khen từ Dung. Ai dè...tan mộng

-Em làm cái gì mà như rùa bò vậy? đu từ đó lên đây mà mất gần 15 phút!-Dung liền cần nhàn rồi lái máy bay đi

Mẫn bỗng cảm thấy sùng máu, rồi cô hét lên

-Chị hay nhỉ? chị thử thay thế em xem! trời đất ơi, chị chỉ ngồi trên này, ăn bánh, uống nước, rồi sai khiến em thôi! chứ có làm cái gì đâu. Chỉ có mình em làm thôi à, mà chị cũng cần qua với cần lại!

Dung chỉ nhìn Mẫn thờ dài. Cô không nói thêm gì nữa, cô biết Mẫn hơn ai hết, con bé này vốn có tính nóng trong người. Nó mà bực lên thì nhảy từ trực thăng xuống đất nó cũng làm!

Chiếc trực thăng bắt đầu bay lên bầu trời. Vì đói bụng Mẫn liền lục tung trực thăng lên để xem có gì ăn không? nhưng chỉ thấy có nải chuối để trước mặt. Cô đành ngậm ngùi bứt 1 trái để ăn.

Tạm thời xa 2 chị em nhà này. Trở lại với Việt Nam, công viên " The World "

Thiên và Quân cố gắng lắm mới thoát khỏi đám con gái đó. Hai người tìm đến cái ghế ở 1 góc rồi ngồi xuống thở hì hục như vừa chạy " Ma ra tông " về. Thiên nhìn sang Quân rồi lại hét lên

-Sao mà anh lăm gãi bu thế hả? nhìn anh cũng đâu có hấp dẫn gì chứ! người thì gầy, ốm teo tông đến nổi gió thổi 1 cái là bay đi mất! vậy mà không biết đám con gái nghĩ gì lại bám anh như điên!

Quân có chút ngạc nhiên nhìn Thiên, rồi anh nghiêng đầu sang 1 bên rồi hỏi Thiên

-Cho tớ hỏi nhé! cái này là cậu ghen hay là cậu ghen tị với tớ thế?

Tự dưng Thiên chợt tỉnh vì mình đã làm 1 việc không đúng lắm! đúng là cô có hơi bực vì đám con gái đó cứ bám đuôi Quân Nhưng cái này là gì cô cảm thấy ồn với lại trời đã nóng nãy, mà đám đó cứ bu bu lại 1 bầy như kiến. Khiến cô không thể thở được. Nói chung, lý do cô mắng Quân là vì đám đó khiến cô bực chứ không phải ghen hay ghen tị. Thiên định nói như thế, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt " thiên thần " của Quân. Cô lại thôi!

-Chính cậu cũng biết câu trả lời mà!-Thiên chỉ quay mặt đi, đáp lại 1 câu ngắn gọn

Quân hiểu ý, anh cười mỉm rồi cũng không nói gì thêm. Không khí yên lặng của hai người bắt đầu ào đến. Chẳng ai chịu nói gì! Chẳng lẽ 2 người này giận nhau sao? vợ chồng chưa cưới, ai lại đi giận nhau như thế!

-Xin lỗi vì lúc nãy làm thế với cậu!-Quân mở lời

-Chuyện gì?

-Lúc nãy tớ hôn vào má cậu mà chưa xin phép. Tớ xin lỗi, lúc đó vì muốn thoát khỏi các bạn nữ đấy! mình mới liều làm như thế! nhưng mà nói thật nhé, cậu đánh kem gì mà má của cậu thơm dễ sợ luôn! tớ định hôn thêm 1 cái nữa mà sợ cậu nổi giận!-Quân trẻ môi tiếc nuối nói

Thiên nghe xong, lòng cảm thấy hơi vui. Vì vốn dĩ, cô cũng đã thích Quân, nhưng không nói. Vì Thiên từ nhỏ đã vậy, ít khi để lộ điểm yếu của mình.

-May cho cậu đấy! cậu mà hôn tớ lần nữa thì xem như cậu chết chắc rồi!-Thiên đưa nắm đấm đe dọa

Quân chỉ cười, rồi Thiên cũng cười. Cả hai cùng cười như điên ngay giữa ghế công viên. Hai vợ chồng, điên ngang nhau giữa trời nắng gắt!

-Thôi, đi chơi tiếp đi. Nếu không, mai cậu làm dâu nhà tớ, sẽ bị mẹ tớ bắt ở nhà. Không cho đi chơi thoải mái như vậy nữa đâu!-Quân nói rồi đứng dậy

Thiên cũng gật đầu rồi đứng dậy. Quân liền xòe tay ra lần thứ 2 rồi hỏi

-Cậu không quên đấy chứ?

Tất nhiên, thường thường cái gì đã làm 1 lần, thì lần thứ 2 quá quen thuộc hoặc không ngại ngần. Và việc nắm tay nhau đi dạo như thế này cũng không ngoại lệ. Thiên liền nắm tay Quân rồi bước đi.

Chỉ trong 1 ngày, tính tình thân thiện của " chồng " mình đã khiến Thiên có tình cảm với cậu. Hai người có vẻ đã trở thành vợ chồng. Chỉ chờ đến ngày, cô nàng " bướng bình " Thiên này nói lời thích Quân thôi!

Sau gần 13 tiếng đồng hồ bay trên không trung. Chiếc trực thăng của Dung và Mẫn " yên nghỉ " tại sân bay riêng của nhà họ Đỗ tại Việt Nam. Chỉ mới có 13 tiếng, mà Mẫn đã gần như sắp chết khi ngồi trên trực thăng, may là trực thăng riêng, nên tốc độ bay nhanh hơn. Chứ còn mà trực thăng tập thể, bình thường, thì ít nhất cũng mất gần 24 tiếng. Mà 24 tiếng ngồi trên máy bay, xem như Mẫn tiêu đời. Cô nhóc vốn không quen đi lại những phương tiện này.

Vừa đáp xuống sân bay, hàng ngàn người của gia tộc họ Đỗ ra đón Dung và Mẫn, trông 2 người họ rất ngẫu khi bước xuống sân bay. Đúng là giàu thật sướng!

Quản gia lâu đời của nhà họ Đỗ. Ông Lý, ra đón Dung và Mẫn

-Mời 2 cô chủ lên xe!

-Wow! ông Lý, lâu quá không gặp, ông khỏe chứ?-Mẫn vui mừng vì gặp lại ông Lý

Ông cười hiền đáp lại

-Cảm ơn cô chủ đã quan tâm. Nhờ phúc của nhà họ Đỗ, tôi vẫn ổn!

Rồi cả 2 cùng bước lên xe, chiếc xe nổ máy ngay lập tức, rồi rời khỏi sân bay, tiến bước đến căn biệt thự bạc tỉ của nhà họ Đỗ!

Chương 12: Đám cưới có 1 không 2!

Sưu tầm

Chiếc xe đưa Dung và Mẫn đến căn biệt thự của ông Đỗ và bà Đỗ. Dung bước xuống trước, còn Mẫn vẫn ngồi lì trong đó không thèm bước ra!

Cũng đúng, Mẫn đã 3 năm nay không về nhà. Lại còn có xích mích với ông Đỗ, giờ gặp mặt lại. Không biết phải xử ra sao?

-Mẫn, em làm cái gì thế? bước xuống cho rồi chứ còn ngồi lì ở đó làm cái gì?-Dung bực mình nhìn Mẫn rồi bảo

-Hôm nay có ông già đứng không? -Mẫn hỏi

-Em nói cái gì thế? ông già nào? em học cách gọi ba mẹ mình theo kiểu đó ở đâu thế?-Dung đã bực nay càng bực hơn

Mẫn chỉ cúi đầu không nói gì thêm. Rồi cũng bước ra ngoài. Mẫn đi thẳng vào trong mà không chờ chị mình. Đúng là cô và Dung không hề hợp nhau 1 chút nào!

Cánh cổng to bụi chẳng đang đóng tự dưng mở toan ra khi Mẫn vừa bước đến. Nhà quý tộc, thì tất nhiên tất cả những thứ gì trong nhà này đều là đồ hiện đại, lẫn cả cánh cổng này. Cánh cổng này được ông Đỗ mua từ Hà Lan về. Cánh cổng hiện đại nhất Việt Nam, nó có thể phân biệt được người ngoài và người quen bằng DNA hoặc hình dáng của họ. Mẫn cũng là con nhà họ Đỗ, cô mang DNA của nhà này, nên cánh cổng mở ra là chuyện bình thường. Còn nếu cô mà không phải người nhà họ Đỗ, không chừng cô bỏ xác ở ngay đó vì cánh cổng này rất "độc ác"!

Mẫn bước vào, nhìn xung quanh, rồi nói thầm 1 câu

-Chẳng có gì thay đổi cả!

Cô đi sâu vào bên trong nhà, đi đến căn phòng lớn nhất của biệt thự, rồi mở cửa bước vào. Bên trong, ông Đỗ và bà Đỗ đã ngồi đó, đang "nhâm nhê" ly trà, ngược lên nhìn Mẫn

Mẫn thấy ba mẹ mình, có hơi ngại, nhưng rồi cũng bảo

-Thưa ba mẹ con mới về!

Mẹ cô nhìn cô với khuôn mặt lạnh tanh rồi phán

-Cuối cùng sau 3 năm 4 tháng, con cũng vất xác về nhà rồi đấy à! vậy mà mẹ tưởng con tuyệt tình không bước về nhà nữa chứ!

Mẫn biết mẹ đang giận cô kinh khủng, và muốn "đá" cô bay khỏi đây ngay bây giờ. Nên cũng chỉ cúi đầu chứ không nói năng gì.

Khoảng vài phút sau, thì tới lượt Dung bước vào. Cô nhìn ba mẹ rồi lại nhìn Mẫn đang ụ mặt ngồi phía bên trái

-Con mới về thưa ba mẹ!-Cô bảo

-Con về sớm hơn ta nghĩ đấy! -Ông Đỗ bảo

-Vâng, vì con rất trông mong xem được mặt đứa em dâu của mình!-Dung cười bảo

-Ừ! con bé cũng xinh lắm, khuôn mặt dễ nhìn, không quá sắc xảo!- Bà Đỗ cười khen ngợi

Mẫn thì vẫn im re ngồi 1 xó, muốn hỏi nhưng không dám. Dù có lì lợm, bướng bỉnh tới đâu, thì người cô sợ nhất vẫn là ba mẹ và những người có quyền trong nhà!

-Còn con, khi thế anh hùng lúc bỏ nhà ra đi đâu rồi? sao giờ ngồi im 1 cục như ” phân ” thế hả?- Ông Đỗ móc họng

Đúng! ông Đỗ là người đã tạo nên Mẫn ngày hôm nay, ông biết Mẫn hơn cô biết chính mình. Không phải không không mà ông nói câu đó đâu. Chắc hẳn, ông phải có lý do của nó.

Mẫn nghe xong, có vẻ hơi sùng máu, vì cô rất ghét ai so sánh mình với những ” thứ ” đó. Không cần biết đó có phải là ông cố, bà cố, hay là ba mẹ. Mẫn liền đứng dậy, nhìn vào hai người rồi nói

-Ba mẹ muốn rửa xả con cái gì thì làm ơn rửa đi nhá! chứ đừng có ngồi đó mà móc họng con hoài nha! sức chịu đựng của con đủ thôi nha!

Ông Đỗ và bà Đỗ mặt tỉnh bơ nhìn Mẫn rồi cười

-Đó mới là con chứ! chứ ” đứa ” lúc này ngồi 1 góc thù lù ở đó đâu phải là con Mẫn nhà này!

Đúng. Chính vì lý do đó, mà ông Đỗ mới nói như vậy. Dù sao đi nữa, dù Mẫn có là đứa con quậy phá, lì lợm, nghịch đến cỡ nào. Thì đó cũng là con gái của nhà họ Đỗ, bộ não của gia tộc họ Đỗ. Cha mẹ nào lại đi giận con cái!

” Ông bà già thông minh, có âm mưu sẵn rồi! ” Mẫn nhăn mặt nghĩ thầm, rồi ngược nhìn khuôn mặt của họ, cô lại mỉm cười

” Họ vẫn khỏe, thật là may! ” Mẫn thầm nghĩ.

Dung nhìn Mẫn đang cười 1 mình mà lòng cũng vui. Gia đình họ Đỗ, lại tụ họp về đây sau 3 năm ” phân tán ”

Chương 13: Gia đình Thiên!

Sưu tầm

Sau khi chơi xả láng tại công viên ” The World ”. Trời cũng đã dần tối, công viên cũng đã vắng bớt người. Quân và Thiên cũng đã nhận ra điều đó. Cả 2 cùng bước ra ngoài, rồi nói lời chào tạm biệt

-Vây....hôm nay ngày hẹn hò đầu tiên của chúng ta cũng kết thúc tốt đẹp nhỉ!-Quân cười bảo

-Ừ, cảm ơn....-Thiên đáp lại

-Vây thôi cậu về đi nhé! có gì cho tớ xin lỗi mẹ vợ vì dẫn đứa con gái yêu dấu của bà đi đâu đến tận giờ này mới về!-Quân thọc thọc vào tay Thiên mà chọc

Thiên hắt hàm, cú vào đầu Quân 1 phát đau điếng vì cái tội ” điên cũng chẳng ra điên mà khùng cũng chẳng ra khùng ”, cậu xoa xoa đầu rồi vẫy tay tạm biệt Thiên bước đi.

Có vẻ như Quân không nở thì phải. Nhưng anh lại nghĩ, ngày mai Thiên sẽ là vợ anh, từ lúc này đến khi đó có mấy tiếng chứ nhiều, phải chịu đựng! Sau khi Quân đi, Thiên cũng chẳng đứng đó làm gì. Cô cũng bước nhanh trên con đường về nhà, cô không có suy nghĩ giống Quân, vì mai cô phải về làm dâu nhà họ Đỗ, cô mong mình về nhà sớm để lo cho gia đình lần cuối. Cô còn rất lo cho mẹ và ba mình, Ân và Lam không biết có ” làm ăn ” gì được để giúp ba mẹ không? Cô lo lắm.

Mới thấp thoáng đã về đến nhà. Thiên chạy nhanh vào, thì thấy bàn ăn đầy những món đồ ngon, đắt tiền, mà nhà cô chưa hề dám mơ tới. Gia đình cô nhìn thấy cô thì cười rồi bảo

-Thiên, mau lại ăn cơm! kéo nguội

Cô gật đầu bước đến bàn ăn, lòng nhói lên mỗi khi nhịp tim đập. Bàn ăn thơm ngon, gia đình đầy đủ các thành viên, 1 cảnh tượng tưởng chừng như không còn hiện hữu trong tâm trí của cô nữa. Vì quá bận rộn cho công việc, ba mẹ thường hay đi sớm về khuya, con Lam thì cứ ngồi lì trong phòng mà nghiên cứu cái gì khô gì đó? Ân thì lại long rong ở ngoài cả ngày. Mỗi lần ăn cơm, chỉ có Thiên thui thui ở nhà tự bồi cơm mà ăn 1 mình. Bây giờ, ai nấy đều ngồi lại như vậy.... cô thật vui!

-Hôm nay mẹ mua mấy món mà em thích ăn nhất đấy! em ăn trước đi!-Ân cười tươi nhìn Thiên nói rồi chỉ vào món gà ở trên bàn

Thiên cầm nhẹ đôi đũa lên, tay cầm chén cơm. Cô xén 1 miếng thịt nhỏ ở gần đuôi con gà rồi bỏ vào miệng. Ngon...ngon lắm! ngon đến nỗi mỗi lần nhai, nước mắt cô lại chảy. Không hiểu tại sao, tự dưng cô lại cảm thấy gia đình mình thật ác. Không ăn cùng nhau đã mấy năm rồi, vậy thì cứ làm như vậy đi! không mua những món ngon đã mấy năm rồi! thì ngày hôm nay cũng làm như vậy đi. Họ làm như thế đây là lần cuối họ được thấy mặt cô vậy. Nhưng rồi có giận, có hờn thì cô cũng chẳng làm được gì.

-Ba và mẹ xin lỗi con Thiên à! ba biết, hiện con đang giận ba mẹ vì lý do gì lại làm việc này. Nhưng mà Thiên này, từ lúc con sinh ra, cho tới lúc con sắp đi làm dâu. Ba và mẹ chẳng làm được gì cho con cả, tiền nuôi lớn con, cũng nhờ họ Đỗ mà ra. Ba thật tệ, khi không thể chính tay mình nuôi con. Ngày mai, con đi lấy chồng, ba mừng lắm! vì con sẽ không phải chịu cảnh ăn cơm 1 mình ở cái căn nhà này, không phải thức khuya để chờ ba mẹ đi làm về, không phải dậy sớm để lo việc ăn sáng của cả nhà. Con hãy sống với những gì con đáng được hưởng. Thật có phúc, khi gã con vào nhà họ Đỗ. Xem như đây là bữa ăn cuối cùng của con, ăn đi ngon, ăn cho no bụng vào rồi ngày mai hãy cười thật tươi mà bước về nhà chồng! - Ông Nguyễn nói với chất giọng khàn đã lớn tuổi. Đôi mắt ông sâu thẳm trong nước mắt, ông vui, ông rất vui vì Thiên sẽ không làm những chuyện mà ông không muốn cô làm nữa. Lẫn bà Nguyễn cũng vậy. Cảm ơn trời!

Thiên bỗng òa khóc thật lớn, thật to. Cô khóc như 1 đứa trẻ bị dành lấy kẹo, cô muốn khóc, vì cô vui và hạnh phúc lắm! Cô muốn khóc, vì ngày mai trở đi. Cô sẽ luôn mỉm cười như cha nói, mà không hề khóc nữa! Vì cô, là Nguyễn Thanh Thiên. Thanh Thiên có nghĩa là bầu trời, mà bầu trời sẽ không bao giờ khóc, nếu khóc, nhân gian sẽ gặp lũ lụt, cô không thích thế. Thiên thích nắng hơn!

Quân cũng vừa về tới nhà, vừa bước vào, anh đã thấy có cái " thứ " gì đó đứng lù lù ngay giữa nhà mà khoanh tay

- Ai đó? - Anh hỏi

Nhưng cái thứ đó vẫn không trả lời. Nhưng hình dáng này quen quá, hình dáng nữa gái nữa trai này thì chỉ có...Đỗ Thanh Mẫn thôi!!

-Mẫn? là em đúng chứ?-Quân hỏi lại lần nữa

Cái " thứ " đó bỗng nhếch mép cười rồi tiến tới phía Quân. Chiếc bóng càng tiến tới, thì khuôn mặt càng lộ rõ. Và bây giờ, không nhầm lẫn gì nữa, cái " thứ " đó chính là Đỗ Thanh Mẫn

Quân bỗng chạy tới, ôm Mẫn rồi hất tung cô lên như trái bóng

-Cuối cùng em cũng về rồi Mẫn! anh ba tưởng em trốn luôn rồi!

Mẫn liền thộn vào bụng Quân 1 cái rồi phán

-Liệu hồn ông nghe ông! tôi mới về, đang bực à! đừng làm tôi phải ra " chiều " nha!

Rồi cả 2 dí nhau chạy quanh nhà, y như Tom và Jerry. Hai anh em, hai đứa " trẻ " của gia tộc họ Đỗ.

Chương 14: Đám cưới có 1 không 2!

Sưu tầm

Thời gian sao trôi qua thật nhanh. Mới đó đã đến ngày 14/2, ngày Valentine cũng là ngày lễ cưới của Quân và Thiên. Bên nhà Quân đã dậy từ rất sớm, ông Đỗ, bà Đỗ, Quân, Dung, và Mẫn đều ăn mặc rất thịnh soạn. Chú rể của chúng thật bảnh khi mặc trên mình bộ vest " lê " màu " trắng ".

Miệng anh đang cười toe toét như ánh ban mai, tối qua anh không thể chớp mắt được vì mong chờ đến ngày hôm nay. Mẫn đứng từ xa nhìn Quân rồi nhếch mép nói thầm

-Làm gì mà như ” trai tơ ” còn trong trắng thế!

Còn bên nhà Thiên. Nhà Quân đã dậy từ sớm, nhà Thiên còn dậy sớm hơn gấp bội. Cho dù hôm nay là ngày cưới của mình, nhưng Thiên vẫn ngủ ngáy khò khò như ngày nào, chẳng bù với Quân nhà mình. Như thường ngày, cô bị Lam đánh thức lúc 5 giờ sáng để chuẩn bị trang điểm, mặc váy cưới. Bên nhà họ Đỗ có mời người chuyên gia trang điểm đến nhà Thiên để ” làm đẹp cho vịt ”. Thiên như bưng tỉnh trong cơn ngủ, mà ngồi dậy nhanh. Hôm nay là ngày trọng đại trong đời cô, vậy mà cô vẫn có thể ngủ được, đúng là không thể tin được! Cô nhăn mặt đánh và đầu mình để tỉnh lại.

-Chị có đánh vào đầu hay ngực như king kong cũng chẳng giúp ích gì đâu. Làm ơn mau chạy xuống lầu nhanh, kéo mấy người đó lại hiểu lầm con dâu nhà họ Đỗ lại chậm rì như rùa, rồi phá hoại danh nhà họ Đỗ!-Lam với ánh mắt ma quỷ đe dọa cô

Thiên lấy gối phan cho Lam 1 cái rồi chạy nhanh xuống lầu. Khi cô vừa chạy xuống lầu, ai nấy đều nhìn cô ngạc nhiên, có cỡ khoảng gần 8, 9 người đang đứng đó chờ cô. Đúng là thợ chuyên gia trang điểm, ai cũng xinh như Tiên! Cô cúi đầu xin lỗi mọi người vì sự chậm trễ của mình. Mọi người cười rồi chấp nhận lời xin lỗi, người trang điểm chính cho cô là 1 chị gái khoảng 22, 23 tuổi. Trông chị ấy rất hiền và cũng rất xinh, chị mới Thiên ngồi xuống rồi bắt đầu trang điểm. Chị gái ấy nhìn khuôn mặt của Thiên rồi cười bảo

-Nhà họ Đỗ có khác, chọn con dâu rất đúng. Em biết là mình xinh lắm không!

Câu nói của chị ấy khiến nhà Thiên và lẫn cả cô đều ngạc nhiên. Vì từ nhỏ đến giờ, chưa có ai ” dám ” bảo cô xinh đẹp!

Lam đứng đằng xa nghe thấy, rồi lè lưỡi trêu chọc Thiên

-Chị bé ấy hình như mắt bị vấn đề!

Vừa nghe xong câu đó, Thiên liếc phắt sang Lam bằng ánh mắt rất ư là ” dễ chịu và dễ mến ”. Cô thề là sẽ đập chết Lam nếu có thể!

Chị gái ấy bắt đầu chét kem lên mặt Thiên, loại kem này rất tốt, chúng luôn được bán ở những siêu thị sa hoa và rất đắt tiền. Thiên thêm được dùng loại kem này lâu rồi. Bây giờ, giấc mơ của cô đã thành sự thật. Sau đó, chị gái ấy bắt đầu những bước trang điểm cho cô, đánh mắt, kẻ mắt, phấn hồng, tô son. Cuối cùng, sau gần 25 phút không hơn không kém, khuôn mặt của cô đã hoàn thiện. Cô quay sang cho bố mẹ mình xem. Không biết tại sao, bất cứ ai nhìn thấy khuôn mặt của cô đều há hốc mà ngạc nhiên, Ân và Lam cũng không ngoại lệ. Lam nhìn vào khuôn mặt của Thiên ngồi nghĩ thầm

-Đúng là người đẹp nhờ son phấn!

-Trông em bây giờ xinh lắm, nào đến lúc mặc váy cưới rồi!-Chị gái ấy dẫn cô đến phòng thay đồ

Thiên có vẻ ngần ngại vì cô sắp chuẩn bị phải mang váy cưới. Đời người, chỉ có duy nhất 1 lần được mặc váy cưới. Cô không ngờ rằng mình lại mặc nó sớm như thế! cô nghĩ rằng, 1 người phụ nữ chính chắn mặc nó sẽ đẹp hơn là 1 đứa trẻ chưa trưởng thành như cô. Thật không thể ngờ, thế kỉ 21 rồi lại còn có dự cưới sinh chỉ khi mới 17 tuổi!?

Thiên ngừng lại chút trước khi bước vào phòng thay đồ. Người chị gái ngạc nhiên, nhưng cũng hiểu được phần nào cảm giác của cô.

-Thiên này! em đúng là vẫn còn rất trẻ con, nhưng đó cũng đâu phải lý do em không thể mặc váy cưới! một đứa trẻ mặc 1 váy cưới, đối với chị, nó rất đẹp đấy! nó toát lên 1 vẻ gì đó thật hợp với chiếc váy!

Thiên lần đầu biết được rằng, trẻ con cũng có thể mặc váy cưới. Có thể chị ấy nói đúng, Thiên cũng đỡ được phần nào ngần ngại, cô cười rồi bước thẳng vào trong. Nơi cô sẽ thật sự trở thành 1 người ” phụ nữ ” theo đúng nghĩa!

Chương 15: Đám cưới có 1 không 2!

Sưu tầm

Thiên bước vào phòng thay đồ đã 10 phút, mà chẳng thấy tâm hơi đâu. Mọi người đứng ở ngoài đều lo lắng và mất kiên nhẫn. Chị gái trang điểm cho cô bước tới gần cánh cửa rồi gõ

-Thiên? em không sao đấy chứ? em khỏe đấy chứ?

Bên trong vẫn không phát ra tiếng động nào, nó càng khiến mọi người lo hơn

-Thiên? chị mở cửa đấy! - Chị gái nói rồi vật chặt tay cầm cửa

-Khoan đã! em không sao chị ơi! chỉ là sao cái áo cưới nó hở hang quá chị ơi! còn ngắn ngắn nữa chứ, kiểu này mà đi ra ngoài thì ngại chết!

Giọng nói của Thiên vang ra khiến mọi người người lẩn cười bỏ. Ai đời, mặc áo cưới cũng ” chề ” ngắn với dài, hở với kín!

Chị gái trang điểm cười nhẹ rồi nói lại với cô

- Trời ơi! Thiên ơi là Thiên, cái váy đó được nhà thiết kế nổi tiếng của Anh thiết kế cho em đó! nó có giá bạc tỉ đấy. Ai cũng mơ được 1 lần mang được chiếc váy đó đấy! Đúng là nó có hơi hở và khá ngắn, nhưng nó đẹp mà, đúng chứ?

-Vâng....vâng....nó rất đẹp ạ!-Thiên nói như thể chỉ có muỗi mới có thể nghe

-Vậy thì mau ra đây đi! cô nhóc!

Vừa dứt lời, cánh cửa phòng liền mở ra như được câu thần chú làm phép. Bước ra không phải là nàng tiên, không phải là cô Tấm ngày xưa, cũng chẳng phải là người đẹp thế giới. Bước ra chỉ là Thiên với bộ váy cưới trên mình, nhưng cô tỏa ra 1 ” phép thuật ” nào đó khiến mọi người phải nhìn cô trầm trồ.

Xinh đẹp nhưng không quá sắc sảo, khuôn mặt cô toát lên 1 vẻ thật thanh khiết cùng với bộ váy cưới. Thề rằng, ai mà gặp cô ngay bây giờ, sẽ chết điếu đứng mất!

Lam cũng phải công nhận rằng....cô chưa hề biết rằng từ trước đến giờ mình lại có người chị xinh đẹp như vậy. Còn nữa, mặc váy ngắn, không biết Thiên có chuẩn bị trước hay không? nhưng cặp giò của cô trắng, đẹp không kém gì SNSD của Hàn Quốc à! Điều đặc biệt, chân cô không có ” hoa ”.

- Ôi Chúa ơi! con gái của tôi....-Mẹ cô không thốt nên lời

- OH MY ” ĐẾ ”!!!! - Không biết Ân đang cố nói cái gì, Tiếng Việt lai Tiếng Anh chẳng?

-Thấy chưa! chị đã bảo rồi mà, nhìn xem, ai cũng ngạc nhiên kìa!-Chị gái trang điểm cười rồi dẫn cô đi đến phòng khách

-Đã đến giờ rồi! mời cô là gia đình lên xe!-Những người áo đen nhìn đồng hồ rồi ngược lên nói với Thiên và gia đình cô.

Thiên nuốt nước bọt nhìn gia đình mình rồi bước ra xe. Đến rồi! đến thật rồi! ngày đám cưới của Thiên, chính thức ” khai hỏa ”!

4. Chương 16 - 20

Chương 16: Đám cưới có 1 không 2!

Sưu tầm

Vì là lần đầu tiên được ngồi trên chiếc xe hơi sang trọng như thế này. Nên cả nhà Thiên ai nấy đều bối rối hay nói đúng hơn là không biết sử dụng.

-Ôi! cái xe gì mà to hơn cả cái nhà của mình nữa!- Ân nhìn xung quanh xe rồi hét lên

-Anh in bốt đi được không hả? có phải là lần đầu tiên mới thấy đâu! chẳng có gì là lạ cả!-Lam vẫn bình tĩnh như mọi ngày, trơ cái mặt ” dày ” ra mà nói

-Hứ! làm giống như mày gặp qua nhiều lần rồi ấy!-Ân hí mũi đáp lại

Lam không quan tâm, bước nhanh vào xe, trong xe không khác gì 1 căn nhà. À, mà nói đúng hơn là 1 quầy bar, bên trong có tất cả các loại thức ăn, nước uống, TV. Tủ lạnh v..v.

Những gì bên trong xe đều gây tò mò cho nhà Thiên, ai cũng sờ thử những thứ mình thấy được. Còn Thiên vì lần đầu mang váy ngắn như thế này, nên cô cũng chỉnh sửa lại tư thế ngồi của mình chứ không có ngồi banh cẳng ra như thường ngày, lốn xốn nó mà ” lộ hàng ” 1 cú là xem như đời Thiên tiêu!

-Mẹ này! ngày hôm nay là ngày cuối con ở cùng mẹ. Không biết rồi nhà họ Đỗ có cho con về thăm mẹ thường xuyên không, nhưng mẹ ở nhà nhớ chăm sóc mình. Còn nữa, có làm cái gì cũng đừng làm quá sức, ăn đúng bữa nha mẹ!-Thiên nắm tay mẹ mình rồi dặn dò như ” bà cụ non ”

Mẹ cô chỉ cười về hành động của con gái mình. Bà xoa đầu Thiên rồi bảo

-Người cần lo lắng là con chứ không phải mẹ! gừng càng già càng cay con ạ. Mẹ biết tự chăm sóc mình hơn ai hết, còn con, về nhà chồng rồi làm ơn cẩn thận cách ăn nói đi. Tắm rửa sạch sẽ vào, chứ mẹ thấy con ” hôi ” lắm à! ăn uống cũng từ tốn, chứ đừng có giống như mấy mụ bán cá ngoài chợ. Ôi, khổ thân nhà họ Đỗ, có đứa con dâu như con!-Bà chọc Thiên.

Cô chỉ cười, đúng là vậy thật. Thiên cần phải sửa lại mấy cái tính đó, nếu không....Quân li dị với cô lúc nào không hay. Là này nhé! Thiên vốn không phải công chúa ngồi ăn theo đúng kiểu con gái. Tưởng cô ngồi khi ăn như mấy bà mập ú đòi nợ vậy. Còn cô rất ít khi tắm, 1 tháng có nhiều lúc 3 tháng cô mới tắm, gội 1 lần. Mà cũng chỉ xối nước qua loa chứ chẳng có kì cọ gì cả! Người cô được thế giới công nhận là tệ hơn cả bãi rác. Còn cách nói chuyện , không biết có nên nói ra không? nhưng cách nói chuyện của Thiên còn kinh khủng hơn mấy mụ **** mướn ở ngoài chợ. Haizz....Thiên ơi là Thiên, ngày đám cưới mà cô phải bắt tác giả kể hết mọi ” tội lỗi ” của cô ra đây!

-À, mà đúng rồi! chị có báo cho chị Ngọc biết chưa thế?- Lam bỗng lên tiếng

Thiên như bị giật điện sau khi nghe câu hỏi của Lam. Có nhiều chuyện xảy ra quá nên cô quên khuấy mất Ngọc. Cô đang tưởng tượng khuôn mặt của Ngọc khi biết cô dám lấy chồng trước Ngọc. Mà còn là Quân, còn nhà quý tộc nữa chứ! Cô bỗng thấy toàn thân nổi da gà, điện giật. Cô thì Ngọc sẽ đến bế cổ cô như bế cổ gà, nó sẽ không tha thứ cho cô dễ dàng như vậy đâu. Thiên với Ngọc từ nhỏ đã chơi rất thân, nên cô hiểu tính Ngọc hơn ai hết. Không biết Thiên phải làm sao đây?

-Mà cũng không sao đâu! ba chị Ngọc cũng là người có địa vị, em nghĩ có lẽ gia đình của chị ấy sẽ được mời đến dự lễ cưới hôm nay đây!-Lam tiếp lời

Đúng rồi! Ngọc chắc chắn sẽ tới...vì cô hiểu Ngọc quá mà. Thiên nghĩ có 1 cách duy nhất để khiến cô nàng bớt giận là nịnh nọt, hay kể hết đầu đuôi mọi chuyện. Mong được vớt vác, cứu vãn, nếu không. Tình bạn giữa cô và Ngọc đang trên bờ vũng địa ngục!

Đang suy nghĩ vu vơ, chiếc xe bỗng dừng lại. Và những người áo đen đó thông báo

-Đến nơi rồi! mời mọi người xuống!-Họ nói rồi bước xuống mở cửa xe mời Thiên và gia đình cô xuống

Nơi tổ chức đám cưới là 1 nơi rất lớn, lớn khủng khiếp. Thiên chưa hề biết rằng ở Việt Nam lại có 1 nơi lớn như thế này, cô sải chân bước vào cánh cổng đang đợi cô. Cánh cổng của ” thiên đường ”, ai biết được? khi cô mở cánh cổng đó ra, ai sẽ chờ cô nào?

Chương 17: Đám cưới có 1 không 2!

Sưu tầm

Cánh cổng trắng thật biết nghe lời, Thiên vừa bước chân đến, nó đã tự động mở ra. Thiên ngần ngại bước vào, nhưng tự dừng bị Lam ” đá ” 1 cú khiến cô nhảy nhào tới, đúng là cô nhóc này cố tình mà!

-Chị tính kéo thời gian đây à? hay là không dám bước chân vào?-Lam thật biết móc họng Thiên

Thiên vỗ ngực mình rồi hùng hồn nói

-Đâu cần em phải dấy khờ chứ! chị biết mình muốn gì! đây là đám cưới của chị, tất nhiên chị phải bước vào chứ! hỏi hay nhỉ?-Nói rồi cô bước nhanh vào trong.

Gia đình cô đã vào hết, họ tìm 1 chỗ ngồi rồi ngồi xuống. Nếu không lầm, đứng đó là Quân thì phải! nụ cười ” chói lóa ” trên khuôn mặt anh khi thấy Thiên bước vào. Đúng là không thể hiểu được, cái đám cưới

này, thường thường có cha chồng hay người nào đó nắm tay cô dâu bước vào thánh đường, trời đất ơi, ai đời đám cưới này cô dâu lại xách guốc bước vào trong bằng cái tướng đi đàn ông...rất là... 3 chấm!

Mọi người ngồi bên trong đều há hốc nhìn cô như người ngoài hành tinh, và đúng như dự đoán của cô. Gia đình Ngọc cũng ở đó, Ngọc đang nhìn cô bằng ánh mắt rực lửa mà từ trước đến giờ cô chưa hề thấy. Nhưng khi Ngọc thấy cái tướng đi có 1 không 2 của Thiên thì cô bắt đầu ra hiệu cho Thiên đi đứng đằng hoàng lại. Cho dù có giận, có tức. Nhưng Ngọc vẫn không thể nào giận Thiên quá 1 ngày, cô thật sự không thể giận cô ngốc này!

Thiên thấy Quân đang đứng đó chờ cô, tự dưng cô thấy Quân đẹp trai lạ thường, anh rất hợp với bộ vest. Quân quay sang nhìn cô, anh có chút hơi ngạc nhiên vì " đây có phải là cô dâu không thế? ". Nhưng rồi anh lại mỉm cười, vì đó mới chính là con người mà anh thích chứ!

Quân kéo nhanh tay Thiên đến trước mặt Cha! Cha nhìn Quân nhà Thiên cười rồi bắt đầu hỏi những câu hỏi rất quen thuộc mà ai cũng biết đó!

-Đỗ Đông Quân! con có thể là sẽ yêu thương vợ mình là Nguyễn Thanh Thiên đến trọn đời suốt kiếp không? Cho dù có ốm đau bệnh tật, con cũng sẽ luôn chăm sóc cô ấy, con hứa chứ?

Vì những câu như thế này Thiên thường hay thấy ở trên phim hay trong truyện đọc. Cô nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ nghe được những lời đó, nên bây giờ cô cảm thấy hơi...buồn cười! Và cô cũng rất mong chờ câu trả lời của Quân, cho dù cô biết trước rằng Quân sẽ trả lời ra sao, nhưng cô vẫn mong đợi

-Tất nhiên thưa Cha, con hứa!-Quân cười nói

Cha cười nhe răng rồi quay sang Thiên, hỏi câu y chang. Thiên có chần chừ 1 vài phút trước khi trả lời, cô cần cho mình 1 quyết định cuối cùng. Đúng, quyết định cuối cùng của cô. Trong thánh đường gần như yên lặng đến nghẹt thở. Không khí giống như đang tham dự trò chơi " Ai là triệu phú? " Ông, bà Đỗ, Dung, Mẫn, gia đình Thiên, Ngọc, ai nấy đều căng thẳng đến chảy mồ hôi. Và, quyết định của Thiên là gì đây?

-Thưa cha...con...xin hứa ạ!-Thật mừng vì quyết định của cô là " Vâng "

Sau khi nghe xong câu trả lời của cô, cả thánh đường như hú hét rộn cả phòng. Doanh nhân, quân chức giàu có, quý tộc, bây giờ mình như 1 lũ " vượn " xông chuồng! Ngọc cũng tươi cười hú hét theo. Hai gia đình cũng vui mừng không kém, và tất nhiên, kể cả Lam! Và điều " điên rồ " nhất là, cả Cha cũng hú hét không thua gì những người ngồi dưới. Tác giả đây thật sự bó bột với Cha! ==

-Nào, bây giờ 2 người trao nhẫn cưới rồi hôn nhau nào!-Cha nói tiếp

Lần này thì mặt Thiên đỏ bừng, trao nhẫn thôi, còn có dụ hôn nhau làm gì chứ? Trời đất ơi! làm sao bây giờ chứ? Thiên không có " kinh nghiệm " về việc này! Nhưng chồng thì phải hiểu vợ, Quân thấy mặt Thiên nhẵn lại, chỉ cười rồi đeo nhẫn vào con tay áp út của cô, rồi hôn nhẹ lên má cô thôi!

-Tớ cũng không có " kinh nghiệm " về việc đó! nên chỉ hôn má thôi!-Quân cười, nụ cười đẹp làm sao!

Thiên cũng cười lại, vui lắm! không biết sao nhưng Thiên vui lắm! nhưng cái đám cưới này hơi " quái ", cô dâu không có hoa, nên cái vụ ném hoa ra sau bị bãi bỏ khỏi bữa tiệc. Sau đám cưới của cả hai, mọi người kéo nhau đến nhà hàng 5 sao ăn tối, và tất nhiên, gia đình Quân là người trả tiền, à mà khỏi...nhà hàng này là của nhà Quân!

Còn về phần Thiên, cô bị Ngọc kéo vào trong 1 góc phòng mà nói chuyện

-Bạn bè cái gì thế hả? đám cưới mà bây giờ tớ mới biết, sao cậu không báo cho tớ sớm hơn?-Ngọc mắng Thiên te tát

-Ngọc à, bớt giận đi! cậu làm như tớ sung sướng lắm ấy! tớ cũng mới biết đây chứ có hơn gì cậu đâu! tớ còn bị đả kích hơn cậu đấy!-Thiên tỏ vẻ mình cũng là " nạn nhân "

-Hay quá ha! giờ cậu lấy được Quân rồi! vui chứ?

- Một chút thôi!

-Một chút á? đúng là cái con nhỏ ngốc này! ăn nhầm cái gì mà không khôn chút nào hết thế? cậu mà cứ lớ xớ như thế thì cũng có ngày bị người khác cướp lấy Quân!-Ngọc dạy khôn Thiên

Nhưng Thiên chỉ cười đáp lại, cô cũng biết điều đó chứ! nhưng cô nghĩ, Quân không phải loại người mà ai anh cũng thích dễ dàng đâu. Cô tin tưởng Quân, vì Quân là chồng cô!

Rồi sau cuộc nói chuyện mà đúng hơn là cãi vã, Thiên và Ngọc cũng đi đến nhà hàng đó!

Đám cưới của Thiên và Quân không khác gì những đám cưới khác! nhưng có điều nó " quái " hơn 1 chút! Tác giả chúc 2 bạn trẻ trăm năm hạnh phúc nhé!

Chương 18: Đêm động phòng kì dị!

Sưu tầm

Sau bữa tiệc rượu say xỉn, ai cũng lảo đảo ra ngủ tại chỗ mà không cần biết chỗ đó là giếng nước, máy sưởi, hồ bơi, hay trên bàn ăn. Chỉ có Quân là vẫn bình tĩnh, vì anh chưa đủ tuổi uống rượu, cộng với Thiên cấm anh uống những thứ đó. Gia đình Thiên giao đứa con gái " bé bỏng " của mình cho nhà họ Đỗ rồi về nhà. Mẫn và Dung thì về lại Luân Đôn và Ý. Ngọc cũng về nhà cùng gia đình. Cha mẹ Quân nhìn " đồng " hỗn độn ở trước mắt mà lắc đầu, thở dài

-Thôi, cũng đã khuya rồi! hai con mau về nhà ngủ đi!-Ông Đỗ nhìn hai người rồi bảo

Không biết 2 người này nghĩ cái gì trong đầu mà nghe xong câu đó, mặt ai nấy cũng đỏ lên như bị sảy

-Con ở lại giúp mẹ dọn những thứ bữa bãi trong nhà hàng được không mẹ?-Thiên cố lảng tránh vấn đề

Mẹ Quân hiểu ý con dâu mình, nhưng bà đâu dễ dàng toại nguyện ý của Thiên

-Thôi khỏi, ai lại mới ngày đầu lại bắt con dâu dọn dẹp. Con với thằng Quân về nhà nghỉ nhanh lên, sáng mai các con còn đi học sớm, mấy ngày nay nghỉ học nhiều rồi! đừng có cãi lại mẹ!

Phần thì vừa về làm dâu, phần thì đây là nhà họ Đỗ, phần thì khuôn mặt của bà Đỗ trông có vẻ hơi dễ sợ, nên Thiên cũng đành bó chiếu mà tuân lệnh bà. Cả hai bước ra xe riêng để đi về nhà trước. Bên trong, hai ông bà Đỗ bắt đầu tám chuyện

-Này, sao bà chơi ác thế? tụi nhỏ còn ngây thơ, trong sáng! sao bà lại nỡ...-Ông Đỗ cắn nhằn

-Ông này hay nhỉ? làm như ông không muốn vậy, tôi hiểu tính ông quá mà, ông muốn có cháu bông sớm thì đẹp mấy cái chuyện " ngây thơ, trong sáng " đó vào xó nào đó đi. Thời bây giờ, trẻ con lớn sớm lắm! chứ không có như thời của tôi với ông đâu!-Bà Đỗ cãi lý lại

Ông Đỗ nghe có vẻ có lý, với lại, ông rất thèm có cháu bông, nên xin lỗi nhé Quân và Thiên! Tác giả đây cũng không giúp nổi 2 người đâu!

Bên trong xe

Thiên và Quân nãy giờ ngồi bên trong mà chẳng nói lấy 1 lời, chắc tại vì lo lắng về chuyện " chăn gối " đây mà!

-Quân này, tớ nằm ở dưới lâu rồi nên giờ cậu nằm ở trên đi nhé!-Thiên mở lời

-Làm thế sao được! cậu nằm trên đi, để tớ nằm dưới cho! tớ là đàn ông, ai lại để con lại nằm bên dưới!-Quân cãi lại

Cứ thế cả 2 cứ cãi nhau về chuyện " nằm trên, nằm dưới " mà không để ý rằng bác tài xế đang đổ cả tai và mặt vì nãy giờ nghe chuyện của hai. Bác tài xế chỉ nghĩ thầm

-Sao hai người này quái thế nhỉ? con gái đáng lý nằm dưới, lại đòi nằm trên. Con trai đáng lý nằm trên, lại đòi nằm dưới? không thể hiểu được!

Sau gần nửa tiếng đồng hồ, chiếc xe đã cập bến trước nhà của 2 người. Bác tài xế bước xuống rồi mở cửa xe cho hai người. Cả hai cảm ơn người tài xế rồi bước vào trong. Để lại chú tài xế tay cầm khăn chấm nước mắt nói

-Cố " sức " lên nhé cậu chủ!

Vì lần đầu đến nhà này, nên Thiên có vẻ hơi ngỡ ngàng, cái nhà bự thiệt bự, sang thiệt sang, giàu thiệt giàu, và đẹp thiệt đẹp này khiến Thiên ngược nhìn không chớp mắt! cô cứ hớ hỏ ra mà không tài nào " nhắm " lại được, vì quá ngạc nhiên. Quân thấy vẻ mặt đó chỉ lắc đầu, cười trừ. Cậu dẫn cô lên phòng của hai người. Vừa bước lên phòng, cậu liền bảo

-Thay đồ đi!

Cậu nói khiến Thiên giật nảy người, Quân " đáng yêu " của Thiên đâu rồi?, Thiên không lo lắng mấy vì tưởng rằng Quân không biết nhiều về chuyện này, nhưng hình như cô đã lầm thì phải. Thiên phóng 1 cú, bay sang bên cánh cửa mà che toàn thân hỏi

-Cậu tính làm gì tớ hả?

Quân trơ mặt không hiểu cái gì, anh chỉ nói lại

-Chứ cậu tính mặc bộ váy cưới đó ngủ à?

Thiên như sực tỉnh, hình như cô nghĩ oan cho Quân (nghĩ oan hay nghĩ bậy đây?). Quân tự dưng cười rồi bước gần đến Thiên, anh càng tiến, cô càng lùi, cho đến khi đụng vách tường.

-Cậu đang nghĩ tớ tính làm gì cậu hả? sao vợ lại nghĩ chồng như thế chứ? tớ không phải loại đó đâu! còn nữa, đám cưới rồi mà sao cậu cứ xưng " cậu " với " tớ " thế?-Quân trề môi " dễ thương " hỏi

Thiên chỉ hất mặt nhìn anh

-Làm như cậu không gọi tớ như vậy ấy!

-Thôi, thôi được rồi, bà xã à!-Nói rồi anh lại hôn vào trán 1 cô cái, hết má rồi tới trán?

Quân khiến Thiên đơ người 1 vài phút, rồi cô lại xách gối đập vào đầu anh

-Tớ đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi hả? muốn hôn tớ thì phải xin phép!!!!

-Không được xưng bằng " tớ " với " cậu " nữa!!!!

Cứ như thế, hàng xóm suốt đêm lại nghe tiếng gào của vợ chồng mới cưới bên nhà. Và đêm tân hôn của Quân và Thiên cũng trôi qua như vậy! Haizz.....

Chương 19: Những học sinh chuyển trường kì lạ!

Sưu tầm

Ánh nắng ban mai rọi vào căn phòng của cặp vợ chồng " đin đin khin khin ". Tiếng chuông đồng hồ cũng bắt đầu reo lên inh ỏi. Thiên vươn vai, ngáp lên ngáp xuống rồi vận người qua vận người lại tập thể dục. Nhưng vừa vận người sang bên phải, cô lại thấy cái mặt của Quân đang nằm " chảy phệ " bên cạnh cô. Là BÊN CẠNH đấy! tối qua xảy ra chuyện gì thế? Thiên chẳng nhớ được cái gì cả! vốn cô đâu có trí nhớ tốt chứ!

-Quân ơi! Quân, dậy thôi! tối qua có xảy ra chuyện gì không thế? Quân ơi! trả lời tớ đi!-Cô lấy Quân thật mạnh rồi hỏi

Quân cựa người rồi tự dưng ôm chầm cô xuống giường 1 cách bất ngờ mà cô không kịp phòng thủ.

-Để ông xã ngủ thêm 1 lát đi! hôm qua xảy ra chuyện gì tớ cũng quên rồi!-Quân chỉ ôm gọn Thiên trong lòng 1 đáp lại 1 câu rất " dài "

Thiên sùng máu, cô thộn cùi chỏ của mình vào bụng anh rồi chạy nhanh xuống lầu, để lại Quân đang đầu tê tái ôm bụng mà khóc ròng. Chiêu thộn cùi chỏ vào sáng sớm như thế này hình như Thiên học từ anh trai mình, Ân.

Thiên chạy xuống lầu, thì thấy cha mẹ chồng mình đã ngồi đó. Cô vội sửa lại quần áo, tóc tai rồi bước xuống chào hỏi 2 người

-Chào ba mẹ!

Ông, bà Đỗ nhìn cô cười rồi tự dưng ông Đỗ không ” kiểm ” được nữa hỏi

-Tối hôm qua thế nào? 2 đứa con có cái ” chi chi ” không?

Thiên vốn ngây thơ [vô] số tội, nên cô giả lơ như không biết cha chồng mình hỏi cái gì. Có vẻ như phụ nữ hay hiểu phụ nữ. Bà Đỗ thúc tay chồng mình rồi bảo

-Tụi nó có cái ” chi chi ” cũng không rảnh để kể cho ông nghe đâu!

-Tối hôm qua tụi con ” vui ” lắm cha à!-Quân từ đâu bước xuống lên tiếng.

Câu nói của anh khiến ông bà Đỗ và lẫn cả Thiên cũng đỏ mặt. Cô liếc xéo anh 1 phút, nhưng anh lại cười lại, nụ cười đều hơn bao giờ hết!

-Các con mau ăn sáng rồi còn đi học!-Bà Đỗ kết thúc bầu không khí ngượng ngùng đó bằng 1 câu nói

-Vâng! để con phụ mẹ dọn đồ ăn sáng!-Nói rồi cô theo bà Đỗ xuống bếp

Còn ông Đỗ thì kéo nhanh thang con về phía mình mà ” hỏi tội ”

-Tối hôm qua con có làm gì con bé không thế? nhìn nó có vẻ khỏe nhỉ!

-Hihihi, cha à, 1 nam 1 nữ trong phòng giữa đêm hôm, cha nghĩ tụi con sẽ làm gì nào?-Quân nhe răng cười nói

Ông Đỗ bây giờ đã rõ, ông chỉ cười thầm hay nói đúng hơn là đang ” mừng hụt ”

-Thằng nhóc này! mau xuống ăn sáng đi!-Ông Đỗ bảo

Quân cúi chào ông rồi bước xuống bếp, để lại ông đang ” làm duyên ” vì biết mình sắp có cháu bé!

Bữa ăn sáng của gia đình nhà họ Đỗ kéo dài khoảng nửa tiếng thì kết thúc. Quân và Thiên bước ra xe riêng để xuất phát đến trường. Chiếc xe màu đen sang trọng ” độc quyền ” của nhà họ Đỗ nổ máy rồi phóng đi.

Trên xe, Thiên đều lo nghĩ không biết rồi mọi người sẽ đối xử với cô như thế nào khi biết cô là vợ của Quân đây? Không biết họ có nghĩ xấu cho cô không? cô có tâm trạng không tốt về chuyện này!

-Thiên! cậu đừng lo nữa, chắc không có gì xảy ra đâu!-Quân ngồi bên cạnh trấn an cô

Thiên cười lại để cảm ơn lời động viên của Quân. Nhưng sao hôm nay mắt phải cô cứ giật hoai, cô nghe nói, người nào mà có mắt phải giật là có điều xui. Cô vốn không hề mê tín, nhưng lần này xem như ngoại lệ!

Chiếc xe dừng trước cổng trường, Quân và Thiên bước xuống, mọi ánh nhìn đều chiếu sang họ. Nhưng những ánh nhìn đó không phải là ghen tị, hay xấu gì. Những ánh nhìn đó là sự chúc mừng, vui vẻ!

-Đi học rồi đó à cô ngọc!-Ngọc từ đâu xuất hiện từ đằng sau, cú 1 phút ngay đầu Thiên rồi nói

Quân thấy cảnh đó tự dưng trề môi rồi bảo

-Sao lại đánh vợ yêu dấu của tớ chứ?

-Ồi hai người làm con nể da gà, còn ” vợ yêu dấu ” nữa chứ! nghe chói tai thật đấy!-Ngọc chọc quê

Còn Thiên thì đang tính xách dép phán cho 2 người này hai phút. Nhưng cô mừng rằng, mọi chuyện vẫn bình thường. Có vẻ như những chuyện mê tín đều không có thật.

-Cuối cùng cũng tìm được các người rồi!

Ở xó nào đó của ngôi trường, những cái bóng phát ra câu nói bí ẩn!

Vụ gì đây?

Chương 20: Những học sinh chuyển trường kì lạ!

Sưu tầm

Bộ ba Quân, Thiên và Ngọc cùng nhau bước vào lớp. Vừa mở cánh cửa ra, pháo hoa, kim tuyến ở đâu bay ra khắp nơi. Mọi người trong lớp đều òa ra hét hò

-Chúc mừng cặp vợ chồng trẻ nhất thế giới nhá! bọn này giận lắm đấy! đám cưới là không báo không rằng với bọn này 1 tiếng, thật là....-Lớp trưởng của lớp, Khánh Hòa vát vai 2 người rồi bảo

Thiên cảm động vô cùng, cô vui lắm, thật có phúc khi cô học lớp này, và thật có phúc khi cô làm bạn được với những người này. Quân cũng vui không kém, mọi chuyện vẫn bình thường cho đến khi....

Cô giáo chủ nhiệm bước vào, bà nâng chiếc kính quen thuộc của mình rồi nhìn Thiên và Quân.

-Hai em nghỉ học quá nhiều ngày rồi! nhớ là có gì thì mượn vở của bạn mà chép mấy bài thiếu đi!

Cả hai gật đầu rồi bảo ” Vâng ”

Rồi bà cô nhìn vào hồ sơ nào đó để trên bàn, rồi thông báo 1 chuyện mà tưởng chừng như chẳng bao giờ xảy ra trong cái lớp học này!

-À, còn nữa, hôm nay có 2 học sinh mới từ Ý mới chuyển đến học trường chúng ta. Một nam và một nữ! vào đi các em, không cần phải đứng ngoài đó chờ đâu!

Khi cô giáo vừa dứt lời, bước vào là 1 nam và 1 nữ. Cậu con trai thì có mái tóc theo phong cách Nhật màu đen, nhưng 1 phần tóc bên phải nhuộm trắng, nhìn rất phong cách. Quần áo ăn mặc rất bụi, anh có dây chuyền hình mặt đầu lâu, một bên tai của anh xâu khoắn 3 đôi bông tai màu bạc, trắng và màu lam. Còn cô gái thì ăn mặc cũng bụi không kém chàng trai, tóc dài đến ngang vai màu trắng + vàng, thắt bím theo kiểu dân chơi chứ không phải thắt bím theo kiểu gái quê bình thường. Cô không mang theo bất kì phụ kiện gì, và điều đặc biệt, 2 người này có điểm gì đó giống 2 anh em! Và tất nhiên, anh chàng cũng bảnh mà cô gái cũng xinh!

Mọi người khá ngạc nhiên về phong cách ăn mặc cũng như dáng vóc của hai người này. Nhìn không hề giống người Việt 1 chút nào, cho dù chỉ là 1 cộng tóc cũng không hề giống người Việt. Hai bọn họ bước vào, nhưng mắt thì cứ nhìn chăm chăm vào Quân và Thiên. Cô nàng Thiên thì không mấy để ý, còn Quân thì lại thay đổi khuôn mặt mà nhìn 2 người đó!

-Mời hai em giới thiệu!-Bà cô chỉ bảo

-Hello! My name's Virode Michio! - Anh chàng nói tiếng Anh phơn phớt khiến cả lớp đơ mặt ra như ” khi mà gặp người ”

-Hi! My name's Virode Namiko! - Trời, hết cậu con trai rồi tới cô con gái nói tiếng anh, lần này thì cả lớp đơ như ” chim gặp ruồi ”

-Các em, đây là Việt Nam, xin các em hãy nói Tiếng Việt!-Bà cô bắt đầu nổi nóng

-Cái quái gì thế? cái gì Mi-chi-ô với lại Na-mí-cô! Rồi cái gì ” nê ” với chả thế?-Ôi, cái tính ” mù Tiếng Anh ” của Thiên khiến cô nàng không biết cái quái gì 2 người đó nói.

Còn Quân gì lắm bầm

” Virode? ”

Cậu con trai cười với bà cô rồi nói

-Em xin lỗi, tụi em chưa rành Tiếng Việt lắm! em tên là Virode Michio! xin được giúp đỡ!

-Em tên là Virode Namiko! chúng em là anh em!-Đến lượt cô gái nói

Mọi người đều ngạc nhiên khi đây là cặp anh em duy nhất mới xuất hiện ở trường này. Thiên thì chỉ mừng vì cuối cùng cô cũng hiểu bọn họ nói cái gì. Nhưng Quân thì khuôn mặt nhăn nhó!

-Quân? cậu sao thế? cậu quen bọn họ à?-Thiên lo lắng hỏi

-Vừa quen, mà vừa không quen!-Quân đáp lại 1 câu khó hiểu!

Thiên chỉ nghiêng đầu không hiểu gì. Còn hai người đó thì cứ nhìn chăm chăm vào cô và Quân

Hai người này có quan hệ gì với Quân đây?

Là ” đồng đội ” hay ” đối thủ ”?

*Nhân vật mới:

. Virode Michio [17 tuổi]

Michio cậu con trai cả của tập đoàn Virode, anh là con lai giữa Nhật và Ý. Sinh ngày 14 tháng 4. Tập đoàn này giàu không thua gì tập đoàn nhà họ Đỗ. Virode được xem là tập đoàn Mafia hay được biết đến Việt Nam với cái tên " xã hội đen ". Ngầu, tàn bạo nhưng cũng rất đổi ăm ắp đó chính là nhà Virode. Là tập đoàn lâu năm nhất thế giới, giàu nhất nhì Quốc Tế, đừng xem thường tập đoàn này nhé! Tính tình anh chàng ngang ngược, chỉ cần nhìn phong cách của anh cũng biết anh " bướng " đến thế nào. Là playboy của thế giới, là 1 Lady - Man [người đàn ông của mọi phụ nữ]. Tính của anh và Quân rất khắc nhau nên Quân thế nào thì chàng này ngược lại thế ấy! Đẹp trai không thua gì Quân nhà ta, từng là người mẫu độc quyền của công ty " Secret " nổi tiếng! Anh chưa hề thích ai thật lòng, nhưng lại phá hoại tình cảm của họ khá nhiều. Nhắc đến Virode Michio là nhắc đến " kẻ thù " của đàn ông [vì ai biểu giành vợ họ chi!]

. Virode Namiko [17 tuổi]

Là em em của Michio, và cũng là con gái út tập đoàn Virode. Sinh ngày 15 tháng 5, sau Michio 1 tháng. Namiko không phải là cô gái yếu đuối hay ủy mị như công chúa. Sinh ra và lớn lên trong gia đình toàn xã hội đen, các bạn nghĩ Namiko như thế nào? Mạnh mẽ, quyết đoán, không nhân nhượng đó chính là Namiko. Namiko còn được gọi tắt là Miko, cô và Michio luôn ở bên nhau từ khi còn nhỏ. Hai người này mà " hợp tác " thì toàn khối này ai cũng chết. Cô xinh đẹp và khuôn mặt có nét nhìn giống người Ý! cô cũng rất nóng tính và bực bội vô cớ. Cứ mỗi lần bực lên, là bất cứ ai cô cũng đấm. Nên khi thấy cô nàng này bực mình thì đừng co ngu mà vát xác vào nhé, coi chừng bị tan xương nát thịt đấy! Namiko thông minh và người lớn hơn Michio khá nhiều, bất cứ thứ gì cô cũng giỏi hơn anh 1 chút. Namiko là 1 cô gái đa năng, bất cứ thứ gì, cô cũng đều có thể làm nó 1 cách thật hoàn hảo!

5. Chương 21 - 25

Chương 21: Bộ mặt thật của hai anh em nhà Virode!

Sưu tầm

Quân nhìn hai anh em nhà Virode bằng ánh mắt không ổn chút nào. Còn Thiên thì mới lần đầu nhìn thấy Quân như thế nên cảm thấy hơi lo

-Các em ngồi bàn số 2 gần bàn của Quân và Thiên nhé! Quân, Thiên, giơ tay lên cho 2 bạn mới này biết!-Bà cô chủ nhiệm chỉ xuống dưới rồi hét lên

Thiên giơ tay lên đầu tiên, còn Quân thì như phớt lờ lời nói của bà cô, anh bây giờ cứ nhìn chăm chú vào 2 anh em nhà họ thôi.

Michio và Namiko cười rồi bước xuống lớp, gần đến chỗ ngồi, họ dừng lại ngay bàn của Thiên và Quân. Michio nhìn Quân rồi cúi xuống nói thầm với anh

-Chúng ta lại gặp nhau rồi nhỉ! nghe nói cậu có vợ rồi! mắt thẩm mỹ của cậu ... không tệ đấy chứ!-Câu nói của Michio như khiêu khích Quân

Anh ngược mặt nhìn Michio rồi lại lấy lại bình tĩnh mà cười. Nụ cười đó hình như khiến Michio hơi bực, cậu vùng vằng tay rồi bước đến chỗ ngồi của mình. Chỗ ngồi của Michio và Quân khá gần nhau, nên cả 2 hình như có cái không khí gì đó giống như chiếc tranh sắp xảy ra.

Thiên thấy cử chỉ lạ của Quân với hai người đó, tính tò mò của cô lại nổi lên bất chùng. Cô kéo mặt Quân dí sát vào mặt mình, khiến Quân ngạc nhiên vô đối

-Cậu làm cái gì thế hả? kiểm chế không được nữa à? muốn làm cái gì thì về nhà làm nhé!-Quân cố đẩy mặt Thiên ra xa

Nhưng con gái gì mà mạnh như con trâu thế! Anh không tài nào dứt ra được

-Nghe tớ hỏi đây! cậu có quan hệ gì với đám đó hả? trông hai người như kẻ thù không đội trời chung vậy!-Thiên vào vấn đề chính

Quân thở dài búng vào trán cô 1 cái thật " mạnh " khiến cô thả tay mình ra.

-Để giờ ra chơi tớ kể cho cậu nghe! còn trong giờ học, kể không tiện!-Quân chỉnh lại cà vạt, tóc của mình rồi bảo

-Còn nữa, lần sau có làm cái gì thì cũng chú ý xung quanh dùm 1 cái! nhìn cả lớp kìa!-Quân vừa nói vừa lấy tay chỉ quay lớp

Thiên ngạc nhiên nhìn quanh lớp thì thấy người nào người nấy cũng banh con mắt ra nhìn chăm chăm vào cô và Quân như thể họ vừa làm cái gì đó sai trái vậy. Cô bất giác phát hiện mình vừa làm 1 chuyện không mấy " hay ho ", cô liền cúi gằm mặt xuống bàn mà tự cốc vào trán mình, trông cô bây giờ " ngốc " làm sao! Mọi hành động của Thiên đều khiến Quân cười không ngớt, anh vỗ nhẹ đầu cô rồi bảo

-Đừng có tự hành hạ mình như thế! " em " không đau chứ " anh " đang đau lắm này!-Lời mật ngọt chết " chim " của anh bộc phát khiến Thiên càng không dám ngước mặt lên nhìn.

Còn cả lớp thì cứ " ồ " rồi " à ", thật bó chiếu! Về phần hai anh em nhà Virode, thay vì nhìn Quân, Michio lại nhìn sang cô ngốc đang cúi gằm mặt ở bên kia bàn.

-Có con mồi ngon rồi đây!-Anh lẩm bẩm

Lời nói thầm của anh bị Namiko nghe được, cô hỏi lại

-Đừng có nói với em là anh tính...

-Suyt! im nào! cẩn thận " kế hoạch " của anh lại bị đổ vỡ!-Anh lấy ngón tay mình để lên miệng rồi bảo

Namiko chỉ biết thờ dài rồi đáp lại

-Đừng có mà làm quá trớn! dù sao đây cũng là nhà họ Đỗ đấy!

Tiếng chuông reo báo hiệu giờ ăn trưa vừa đến, thì Thiên liền nắm cổ áo chồng mình lôi ra ngoài nhanh như chớp!

Cô lôi anh vào 1 góc dưới cầu thang gần căn tin rồi hỏi lại câu hỏi

-Rất cuộc cậu có...-Thiên bị cắt ngang bởi lời của Quân

-Đúng! tớ có quan hệ với hai người đó! thật ra, nhà tớ và nhà Virode từng là đối thủ của nhau cách đây 5 năm trước, lúc đó tớ vẫn chưa trở thành 1 chính trị gia hay kế nghiệp gia đình. Chị Dung cũng chưa lấy chồng, con bé Mẫn cũng chưa xa nhà mà sang Luân Đôn. Nhà Virode vốn là gia tộc Mafia khét tiếng khắp nước Ý lúc đó. Nhà tớ lúc đó cũng đang ở Ý, tớ vốn không biết đã có chuyện gì xảy ra? nhưng tớ nhớ, ngày hôm đó, nhà Viredo sang nhà tớ, có dẫn theo 2 đứa nhóc bằng tuổi tớ. Là Michio và Namiko đó, cha nhốt tớ và Michio cùng Namiko vào 1 phòng để nhà tớ và Viredo nói chuyện. Lúc đầu, tớ muốn nói lời chào với 2 người, nhưng nhìn bộ mặt giận dữ của 2 người lại thôi. Tự dưng Michio lớn tiếng bảo tớ rằng cha tớ hại gia đình cậu ấy gần sát nghiệp. Tớ không hiểu cậu ấy nói cái gì nên cũng không trả lời lại. Đến một lúc lâu sau thì cha của Michio và Namiko giận dữ dùng đũa kéo 2 người đi mà không nói không rằng. Từ lúc đó tớ chẳng còn gặp lại cậu ấy nữa, cho đến bây giờ đấy!-Quân kể lại mọi chuyện, nhưng anh không hề nghe thấy phản ứng gì ở phía " khán giả ".

Quân ngước mặt lên thì thấy Thiên đang nước mắt ngấn nước mắt dài. Cô nàng này vốn khá nhạy cảm về vấn đề như thế này. Thiên tự dưng lấy áo của Quân rồi khịt nước mũi vào!

-Ê Ê! sao cậu bắn quá vậy?-Quân hơi giận hỏi

-Bắn gì chứ? ai biểu cậu kể câu chuyện từ rồi còn " ** sữa mẹ " của cậu cho tớ nghe làm gì chứ? còn nữa, chẳng gì mà vợ khịt mũi vào áo cũng kêu bắn là sao? quá đáng!-Thiên khóc òng lên cãi lại.

Vì mới thấy con gái khóc lần đầu, Quân chẳng biết làm gì. Anh gỡ đầu rồi ôm chầm lấy Thiên vào lòng rồi hôn lên đầu cô bảo

-Được rồi! tớ xin lỗi, này, khịt bao nhiêu thì khịt đi! còn đừng khóc nữa, tớ đỡ về việc đỡ con gái khóc lắm! Mặt cậu khóc xấu quá à! đừng có khóc nữa!

Thiên bỗng nhiên ngừng khóc đột ngột, cô thấy ẩm ẩm sao ấy? người Quân đúng là ẩm thật! chẳng bù với cái mền mỏng teo teo của Thiên ở nhà. ƯỚC gì cô có cái mền nào ẩm ẩm như Quân để tối ngủ thì tốt biết mấy! Ở hay thật, có chồng đó thì ôm mà ngủ chứ mền với mùng gì?

Chương 22: " Đờng hòng đụng vào cô ấy!"

Sưu tầm

Hai vợ chồng đang ôm nhau hạnh phúc thì tự dưng bị tiếng chuông phá hoạn. Cả hai đều ngẩn người không biết lý do gì mà chuông hôm nay reo sớm thế? Nhưng dù sao thì cũng còn đỡ hơn cứ ngồi đó mà ôm nhau " chống lạnh ".

Cả hai cùng nhau bước vào lớp. Thấy cả lớp ai cũng đều náo nhiệt, thường thường thì bà cô sẽ giết sạch hết cả lớp nếu mà ồn như thế này. Sao hôm nay....?

-Hai người đừng có lo! hôm nay nhà trường cho lớp mình nghỉ sớm hơn mấy lớp khác vì chúc mừng đám cưới của hai người. Nghe mà ghen tị thấy sợ!-Ngọc đi đến chỗ Quân và Thiên rồi thông báo cho 2 người.

Thiên nhảy dựng lên gì biết mình không cần phải ngồi nghe bài giảng chán ngắt của bà cô chủ nhiệm nữa! cô mừng khùng khiếp, tính quay sang Quân để cùng " chia sẻ niềm vui " thì phát hiện cái mặt của chàng đỏ đến xì khói. Quân không ngờ rằng mình có cô vợ nhát học đến như thế đây! Thiên thấy vậy cũng thụt đuôi chỉnh sửa lại khuôn mặt đang vui của mình.

-À, tớ phải đi " giải quyết " đây! nín nẩy giờ!-Nói rồi Thiên phóng nhanh như chớp chạy ra ngoài

Quân chỉ biết thở dài rồi gãi đầu.

-Sao rồi? hai người có chuyện gì thú vị không kể tôi nghe xem!-Ngọc thúc thúc vai Quân tò mò

Anh chàng nhìn sang Ngọc rồi bảo

-Hai người là bạn quả không sai! cái tính tò mò y chang nhau!

-Ể! đừng nói vậy à! cái tính đó là nhỏ Thiên học tôi chứ tôi không có giống nó à! vậy không có gì vui hả? ời " đời ", chán thấy mồ! -Ngọc gãi đầu rồi về lại chỗ ngồi

Quân cũng về lại chỗ mình, rồi anh nhìn sang chỗ của hai anh em nhà Virode. Cả hai hình như đều đã về, có lẽ như vậy tốt hơn, chứ cứ giáp mặt nhau hoài cũng đâm ra chán và ngượng! Mà sao Thiên đi vệ sinh lâu thế nhỉ?

. Tại phòng vệ sinh

" Ai dà dá! mình lại để Quân biết 1 tật xấu của mình rồi! mà thôi kệ, không biết trước cũng biết sau! mà hôm nay về nhà đi ra chợ kiếm cái mền nào ẩm ẩm như Quân chộp về mới được! " Thiên đang còn suy nghĩ những chuyện tầm xàm ba láp đủ thứ!

Cô nàng vốn đã bị " làn da ẩm như chăn " của Quân mê hoạch, cô tính ra chợ tìm có cái mền nào giống như thế không? Nhưng thề với Chúa, cô có ra sa mạc cũng chẳng kiếm được cái mền nào như thế đâu! sao cô này khờ thế nhỉ? nó ở dần dần trước mắt mà còn đi tìm đâu cho xa xôi chứ?

Thiên sau khi " giải quyết " xong thì rửa tay rồi bước ra ngoài. Nhưng vừa bước ra, cô đã bị bàn tay nào đó chặn ngang miệng, cô tính la lên nhưng la không được! Tự dưng cô cảm thấy lờ mờ! buồn ngủ, đôi mắt cô không thể mở nổi nữa! cô cố trấn tĩnh mình nhưng sao khó quá! Cô dần nhắm mắt lại rồi không biết gì nữa.

Bên trong lớp học, Quân vẫn không hề biết chuyện gì. Anh chỉ nghĩ rằng còn gái con lúta gì mà chậm chạp thế? Kiên nhẫn của con người có hạn, Quân mất kiên nhẫn đứng dậy bước ra ngoài tìm Thiên. Ngọc thấy lạ cũng chạy ra ngoài cùng Quân. Cả 2 chia nhau ra tìm, Ngọc đi đến phòng vệ sinh nữ thì không có ai cả! Cô nhìn xung quanh nhưng vẫn không có ai. Tự dưng có cái gì đó đập vào mắt Ngọc, cái bùa ở chỗ chậu nước trông quen quen! Cô vội chạy đến cầm nó lên xem thì phát hiện lá bùa này của Thiên. Đây là lá bùa mà lúc nhỏ mẹ Thiên đi xin cho cô, nó luôn mang lại điều tốt cho Thiên, nên có chết cô cũng không bao giờ tháo nó ra khỏi người mình. Sao tự dưng cái này lại ở đây? Ngọc bỗng cảm thấy có chuyện không lành, rút điện thoại ra bấm cho Thiên, nhưng không ai bắt máy!

-Con nhỏ này! đi đâu rồi chứ?-Cô bực bội rồi chạy đi tìm Quân

Anh chàng vẫn còn đang tìm Thiên không ngừng! cảm giác trong ngực anh là sao nhỉ? không thể tả được! nó đau sao ấy? anh lo cho Thiên lắm!

-Quân!-Ngọc gọi tên anh

Quân quay lại nhìn cô rồi hỏi

-Cậu tìm thấy Thiên chưa?

-Chưa! nhưng tớ tìm thấy cái này trong phòng vệ sinh! đây là tấm bùa của nó, cái này đối với cô ngốc đó còn quan trọng hơn cả tính mạng! tớ không nghĩ nó lại bỏ vật quan trọng như thế này ở chậu rửa tay trong phòng vệ sinh đâu! chắc chắn có chuyện gì không hay xảy ra rồi!-Ngọc lo lắng nắm chặt lá bùa trong tay mà nói

Thiên dần mở mắt mình ra, đầu cô đau ê ẩm như có vật gì đó thật mạnh đè lên vậy. Cô ngồi dậy nhìn xung quanh, đây không phải phòng cô, cũng không phải nhà của gia đình chồng. Nhưng căn nhà này cũng rất sang trọng, không thua gì nhà Quân! Nhưng rốt cuộc đây là đâu chứ?

-Cô dậy rồi đấy à? cô con dâu nhà họ Đỗ!-Bỗng giác bên tai cô có tiếng nói của người con trai

Cô quay phắt lại thì thấy Michio đang ngồi ở đó nhìn cô cười đều

-Cậu là.....cậu là học sinh chuyển trường lúc sáng! sao cậu lại ở đây?-Thiên đứng phắt dậy rồi hỏi

-Cô hỏi hay nhỉ! đây là nhà tôi, tôi không ở đây thì ra đường ở à!-Michio phản pháo lại

-Nhà anh? xem như tôi đây có lỗi! xin lỗi vì đã ở nhà anh không xin phép! tôi đi đây!-Thiên bực bội nói rồi bước đến cánh cửa

Nhưng cô mở hoài mà cánh cửa chẳng chịu mở ra! chúng cứng nhắc! có kéo có đạp cỡ nào cũng không thể nào bung ra được

-Cánh cửa nhà anh bị gì thế hả?-Cô hét lên

-Tôi đâu biết! nó không muốn cô ra thì tôi cũng chịu!-Michio nhún vai rồi bảo

Thiên nhìn anh đầy nghi ngờ

-Anh muốn gì ở tôi hả?

Nghe câu hỏi của Thiên, anh đứng dậy, tiến sát lại cô như thể cô là người của anh. Thiên cảm thấy mình đang bị tấn công, cô lùi bước về phía sau, nhưng cô càng lùi thì Michio càng tiến, mà tiến rất nhanh nữa chứ! Thiên đi vòng căn nhà để không bị chạm vách, nhưng đời đâu dễ như vậy! Thiên hết đường lùi, rồi hai người cũng dừng lại!

-Anh tính làm cái gì hả? đừng có mà làm bậy, rồi đây gái có chồng rồi đấy!-Thiên đe dọa Michio

Nhưng lời đe dọa đó càng khiến Michio thích thú! anh vuốt nhẹ mặt cô rồi bảo

-Phá hoại gia đình nhà người ta là nghề của tôi! cô con dâu nhà họ Đỗ! mà nếu là vợ của Đỗ Đông Quân! tôi càng muốn phá!

-Đừng có mà nghĩ tôi dễ như thế!-Nói rồi cô đá vào mông Michio 1 phát

Nhưng không hề danh là con nhà Mafia, anh đã đỡ được cú đá đó. Anh nắm chân cô, lúc đó cô đang mặc váy, nên cảm giác như đụng chạm da thịt. Thiên vùng vẫy chân mình ra khỏi bàn tay của Michio, nhưng tên này sao điêu luyện thế nhỉ? có vùng thế nào thì cô cũng không thể thoát khỏi bàn tay đó.

Michio nhìn khuôn mặt cô rồi bảo

-Cô đúng là cô gái mạnh mẽ và thú vị nhất mà tôi từng gặp đây! nếu như gặp như mấy cô gái khác, họ đã khóc lóc rồi làm nũng với tôi rồi! mất chọn người của nhà họ Đỗ quả không tệ nhỉ!

-Đừng có mà so sánh tôi với mấy loại con gái đó! tôi không giống họ!-Thiên hét vào mặt Michio

-Được thôi! để xem cô còn nói như thế được đến chừng nào!

Michio nắm cầm cửa Thiên đưa sát vào mặt mình, môi hai người gần như đụng nhau. Nhưng đâu dễ như vậy! Thiên lấy tay che miệng mình, cô nhìn Michio bằng ánh mắt khinh bỉ!

Michio cực ngạc nhiên về hành động đó! Quả là Thiên thật khác biệt với những cô gái khác! Vừa lúc đó thì cánh cửa tung ra 1 cái thật mạnh. Bước vào không ai khác ngoài người mà Thiên gần như thuộc về, Quân.

Quân nhìn thấy cảnh đó, anh sùng máu đến đắm cho Michio 1 phát thật đau rồi hét lên

-Đừng có mà đụng vào Thiên bằng cái bàn tay kinh tởm đó!-Anh nói rồi đá phăng Michio sang bên kia rồi ôm chầm lấy Thiên vào lòng mà hỏi

-Cậu ta có làm gì cậu không hả? có đụng gì vào cậu không? cậu có bị thương không? tên đó có nói những gì đụng chạm đến cậu không? v..v-Hàng ngàn câu hỏi từ miệng của Quân đổ dồn vào Thiên.

Cô chỉ cười rồi bảo

-Cậu đừng có lo! tớ là ai chứ! Nguyễn Thanh Thiên này thì đừng có hòng ai đụng vào!

Quân nhìn vẻ mặt đang cười của Thiên rồi tự dưng anh hôn nhẹ lên môi cô 1 phát. Không phải là trán, không phải là má, cũng không phải là mũi! Mà là MÔI đó! Nó khiến Thiên trợn banh con mắt vốn đã bực của mình ra, thật là may khi cô đã lấy tay che miệng mình ngăn không cho Michio hôn mình. Các bạn còn nhớ chứ? Quân vốn là chàng trai chiếm hữu đấy! anh mà biết đứa nào dám lấy đi nụ hôn đầu đời của Thiên mà không phải anh là xem như tên đó không còn mạng để sống!

-E hèm! hai người đừng có làm quá! đọc giả đang bị mấy người đầu độc đấy!-Ngọc thấy cảnh đó, rồi đi đến phá hoại.

Vậy đấy! cứ có cái gì xảy ra với hai người này thì sẽ có Chúa bảo vệ!

Chương 23: " Cái chặn " vô giá của Thiên!

Sưu tầm

Sau khi mắng cho Michio 1 trận te tua vì cái tội đụng vào con dâu nhà họ Đỗ và cũng là vợ của Đỗ Đông Quân. Cả 3 người, Ngọc, Thiên và Quân bước ra về. Để lại Michio ngồi trên nền nhà ngơ ngác, anh thầm cười khi nhớ lại hành động của mình dành cho Thiên. Bỗng anh thấy mình thật tệ!

-Anh hai! anh không sao chứ? bọn họ làm gì hai rồi?-Namiko chạy vào phòng lo lắng hỏi hăng Michio đủ thứ

-Miko này! cuối cùng anh biết lý do gì nhà họ Đỗ lại chọn con dâu bình thường mà không phải là công chúa như Thiên rồi!-Michio nhìn 3 con người đang bước đi ở ngoài bằng cửa sổ mà nói

-Em nghe nói là có kẻ ước gì đó!-Miko không hiểu Michio muốn nói gì, nhưng cũng trả lời lại anh

-Đó chỉ là phần phụ thôi. Phần chính là cô nàng tên Thiên ấy rất khác biệt, cô gái ấy là con của Trời đấy!-Michio cười mỉm bảo

-À, còn nữa, đừng đụng vào bọn họ nữa! - Michio tiếp lời

Miko sững sốt khi nghe câu lệnh của Michio, vì vốn từ trước đến giờ. Một khi chưa đạt được mục tiêu, thì anh không bao giờ bỏ cuộc dễ dàng, càng khó khăn, anh càng thích thú. Không những thế, anh lại khen 1 cô gái như Thiên! Ấy vậy mà bây giờ, mọi chuyện có vẻ đã thay đổi rồi! bởi " ai đó " ?

.....

Trên đường đi về nhà, Ngọc tách 2 vợ chồng Quân ra, vì trái đường về nhà. Và hiện giờ, chỉ còn lại Quân và Thiên. Vì hành động của Quân lúc nãy khiến Thiên hơi ngại nên nãy giờ cô không nói lời nào. Lâu lâu cô lại liếc Quân 1 cái rồi lại nhìn xuống đất. Không khí im lặng cho đến khi...

-Sao cậu im lặng thế? cậu làm tớ sợ đấy! chẳng giống cậu chút nào!-Quân luôn luôn là người mở miệng trước tiên

-Hay nhỉ! nói được cũng hay lắm đấy! tớ phải dặn cậu bao nhiêu lần đây? có hôn hay hít gì thì nói với tớ 1 tiếng để tớ chuẩn bị. Cậu cứ phang thẳng vào như thế cứ làm tớ ngộp thở hoài! Lần này tớ sém chết đấy, còn cậu lại hôn môi tớ chứ? cậu bảo cậu không rành về chuyện hôn môi mà, đúng mà nói dối!-Thiên chửi xối xả vào Quân

Quân ngơ người nghe Thiên mắng, anh cũng không thua phản pháo lại

-Tớ có nói là tớ không biết hôn môi ” kiểu Pháp ” mà! cái kiểu mà thường thấy trong phim ấy! tớ THẬT SỰ không biết hôn kiểu ấy! chứ hôn môi nhẹ thì con trai nào lại không biết! Còn nữa, cứ mỗi lần muốn hôn cậu là tớ phải xin phép à? tớ không thích! làm như thế giống như ” chủ nhân ” với ” đầy tớ ” ấy!

-Sao cậu ngang như cua thế? vậy cậu muốn tớ đau tim hằng ngày à? cậu thích hôn hít người khác như vậy à?

-Đúng là vậy, tớ thường hay thích hôn người mà tớ ” yêu ”, nên hôn cậu là điều đương nhiên!

Đúng là lấy ông chồng dẻo miệng thật khó xử mà, cứ mỗi lần Quân nói chuyện là Thiên lại nóng bừng cả khuôn mặt, cô cố uống nhiều nước lạnh, đắp đá lên mặt nhưng cũng chẳng hiệu quả chút nào. Chồng ơi là chồng!

Cả hai cứ thế đấu khẩu với nhau cho đến lúc về nhà. Vừa về đến nhà thì trời cũng đã khuya! cha mẹ của cả hai hôm nay có họp trên công ty nên về trễ. Quân và Thiên xuống bếp lục cái gì đó ăn đại rồi lên phòng ngủ, ngày hôm nay có nhiều chuyện xảy ra quá! nên cả hai đều đuối như con cá chuối rồi!

Vừa mở cửa phòng ra Quân đã ngã lên giường ngay lập tức, anh vươn căng mình ra tỏ vẻ mình mệt.

-Ồ? này! không phải cậu cho tớ nằm trên giường sao, sao bây giờ cậu lại nằm trên giường, vậy cậu bắt tớ ngủ ở dưới à?-Thiên phàn nàn vì bị mất đi chỗ ngủ của mình.

Quân xoay người rồi nhìn Thiên bằng ánh mắt vô cùng ” chết người ” cộng thêm cái khuôn mặt đang mệt mỏi của chàng, ôi anh khiến Thiên xị máu mũi nhiều như sông Hồng Hà.

-Nếu muốn! cậu ngủ với tớ đi! giường này rộng đủ cho 2 vợ chồng ta đấy! tớ cũng nản ngủ dưới nền nhà rồi. Lạnh ngắt, còn cứng nhắc nữa chứ! đau lưng gần chết!-Quân vừa nói vừa vỗ vỗ xuống giường ra dấu rồi trề môi.

Ôi trời! sao đôi lúc Thiên nghĩ Quân lại là 1 playboy nhỉ? sao đôi lúc cậu ấy lại trở thành ” ác quỷ đội lốt thiên thần ” thế nhỉ? Quân ” bé bỏng ” của Thiên đâu rồi chứ? nhưng đôi lúc cô cũng thật sự thích một Quân ” ác quỷ ” hơn là Quân ” thiên thần ”.

-Cậu...cậu rảnh hả? tớ ngủ dưới đất cũng được! nam nữ thọ thọ bất tương thân! Thiên nói rồi làm thật, cô xách gối, mền xuống phía dưới mà ngủ. Nhưng đời đâu ai biết trước được chữ ” ngờ ”. Đang bước đi, thì cô lại bị Quân bế lên rồi tiến thẳng đến giường. Lúc đầu cô vùng vẫy kinh khủng, nhưng quá mệt nên cũng không còn sức.

Quân đặt cô nằm xuống giường rồi ôm cô mà ngủ như chiếc gối ôm to vậy!

-Thả tớ ra! cậu làm tớ nghẹt thở quá! - Thiên cố tách mình ra khỏi người Quân nhưng không được

-Không phải cậu thích ôm tớ lắm sao! vậy thì ôm đi, đây là ” mền da ” cao cấp đấy! không có gì mua được đâu, nó là của cậu!-Quân nói rồi bắt đầu nhắm mắt mà ngủ

Thiên cũng không nói gì thêm, Quân là ” chiếc chăn ” vô giá mà ông Trời ban cho cô!

Chương 24: Chuyến du lịch 2 người bất đắc dĩ!

Sưu tầm

Hai vợ chồng ” đin đin khin khin ” nhà ta đang mơ màng trong giấc ngủ. Không biết nên tả cái tướng ngủ của hai người này như thế nào? nhưng chỉ muốn nói 1 điều rằng ” tình tứ ” cực kì!

Tối hôm qua không biết trời có lạnh không? mà sáng nay thấy Thiên ôm Quân cứng ngắt mà ngủ! Quân thì vẫn bình thần nhắm mắt như thể ” chuyện bình thường như cơm bữa “. Đang ” lang thang ” đâu đó trong giấc mơ hạnh phúc của Thiên, thì bên tai cô tự dưng nghe tiếng nói của ai đó?

-Ôi trời đất ơi! cái gì đây? tình tứ quá nhỉ? hèn gì quên luôn đứa em gái này rồi! ông anh chết tiệt, bỏ Mẫn này ở xó nào rồi chứ?

Tiếng nói lạnh lốt như chim khiến cả hai người Quân và Thiên nhức tai kinh khủng. Họ muốn mở mắt ra và đâm "tên" nào đó đang phá giấc ngủ của mình.

Thiên lim dim mắt mở ra thì thấy khuôn mặt của đứa nhóc nào đó đang nhìn cô chùng chùng như thấy con mồi! Thiên hét lên như thể gặp ma!

-Cái gì thế? sao mới sáng sớm mà cậu ồn thế?-Quân dụi dụi mắt ngồi dậy nhìn sang Thiên đang chùng kín mền mà hỏi

-Ồ...ở đó! - Thiên run run chỉ tay về phía trước.

Quân gãi đầu rồi nhìn về hướng tay của Thiên. Anh nhìn quanh rồi "đậu bển" ánh nhìn của mình ngay trước mắt 1 đứa nhóc đang chống nạnh với bộ đồ khá bụi và cái tai nghe quăn quanh cổ, mái tóc vàng khè cọt cao lên thành đuôi ngựa. Đó, chính là ĐỖ THANH Mẫn!!

-Mẫn!!! em làm cái gì ở đây? trong phòng này? - Quân giật bắn mình nhìn Mẫn rồi hỏi tới tấp

Mẫn quệt mũi mình rồi nhìn hai người bảo

-Tất nhiên là đến đây thăm chị dâu! với lại có chuyện muốn thông báo!

Thiên dần dần mở mền ra khỏi đầu mình

-Chị dâu? vậy....cô nhóc này là.....?-Thiên vừa nói vừa chỉ vào Mẫn rồi chỉ sang Quân

Anh chàng chỉ thở dài rồi gật đầu

-Xin lỗi! chồng đây chưa nói cho vợ biết! chồng có đứa em gái, nó cũng bằng tuổi con bé Lam đấy! chỉ có điều hôm đám cưới, nó bận quá nên phải về lại Luân Đôn sớm, nên chưa có dịp nói chuyện với vợ!

-Này này này này này! xưng bằng "chồng" với "vợ" rồi à? sao tiến triển nhanh thế? em còn tưởng hai người "đánh" nhau nữa chứ! vì có câu tục ngữ dân gian Việt Nam! "đánh nhau càng nhiều" thì "thương nhau nhiều hơn" đúng chứ?-Mẫn "dạy đời" hai người như thể cô nhóc này rành đời lắm vậy.

Quân lấy gối rồi phan cho Mẫn 1 cú thật mạnh, ai dè cô tránh được! Còn Thiên thì nheo mày trầm nghĩ

-Con bé này với con Lam nhà mình mà trợn chung thì không biết cái gì xảy ra nhỉ?

.....

Sau 1 trận "chơi đùa" với Đỗ Thanh Mẫn, cả hai hiện đang ngồi đối diện với Mẫn dưới phòng khách. Mặt Mẫn thì toé toét như ánh mặt trời, còn hai người thì ỉu sụ như cành hoa tàn.

-Ba mẹ đâu rồi? còn em tới đây làm gì? việc học thì sao? em sang đây có ai biết không? bla...bla - Quân dùng hết hơi mình để hỏi cô em gái đang bình thản ngồi trước mặt

-Ba mẹ sang Đức có chuyện, em tới đây để thông báo cho hai người 1 chuyện, việc học thì ok, chị Dung đã xin phép dùm em, có cả nhà đều biết em tới đây!-Mẫn vẫn khuôn mặt "lạnh" như tiền mà trả lời câu hỏi của Quân theo thứ tự.

-Thông báo cái gì?

Nghe xong câu hỏi mà Mẫn mong chờ muốn nghe nhất, cô lục lục trong túi cái gì đó, rồi móc ra hai tấm vé bị bằng bàn tay, rồi bảo

-Đây là món quà của chị Dung và em tặng 2 người, cũng không có đắt lắm đâu, 2 tấm vé này cỡ 3 ngàn 2 đô thôi hà! =-=. Ở "sin-ga-pò" có tổ chức chuyến du lịch cho cặp tình nhân mới cưới. Thấy hay hay nên mua tặng 2 người tấm vé!-Mẫn nói rồi đưa hai tấm vé nhét vào tay của 2 người

Quân và Thiên có vẻ hơi nản vì "đi chơi" quá nhiều! giờ đi nữa thì xem như chết! nhưng tấm lòng của Dung và con bé này sao "lớn lao" quá!

-À..mà...Mẫn này! thật ra thì....-Đang tính từ chối thì Quân lại bị cái ánh mắt ” tóe sáng ” đầy ranh mãnh của Mẫn làm đến nổi da ” heo ”

-Được rồi! chị sẽ đi với Quân, cảm ơn em với gửi lời cảm ơn chị Dung nữa dùm chị!-Thiên cảm hai tấm vé rồi nhìn Mẫn nói

Mẫn cười nhìn chị dâu mình rồi gật đầu. Dù gì đi nữa chị dâu vẫn tốt nhất, dù không nói chuyện nhiều với Thiên. Vì biết Thiên còn rất ngại, nhưng có 1 điều khiến Mẫn tin rằng Thiên là 1 chị dâu, 1 cô vợ, 1 đứa con dâu hoàn hảo nhất đất nước Việt Nam này! vì người đã chọn cô làm con dâu nhà này chính là đôi mắt sắc bén của Đỗ Hiền Minh. Trụ cột của gia đình, người đã tạo ra gia tộc nhà họ Đỗ lừng danh trên thế giới như thế này!

Đúng như lời cha Mẫn nói, Thiên quả thật ” đặc biệt ”

-À! đúng rồi, chị cũng có đứa em gái bằng tuổi em! nếu em muốn, chị sẽ dẫn em tới chơi nhà chị. Nhưng con bé này có tính hơi quái, em thông cảm!-Thiên búng tay rồi bảo

Mẫn như mừng thầm, vốn cô đã rất mong về Việt Nam sẽ có ai đó cùng tuổi làm bạn, mà còn 1 người quái quái! cô càng vui. Vì cô có cái ” kế hoạch ”, 1 bí mật không thể bật mí!

Chương 25: Mẫn & Lam, những đứa nhóc của ” Thiên Nhiên ?!”

Sưu tầm

Hiện giờ Thiên đang có nhiệm vụ rất ” quan trọng ” và ” cao quý ” đó là dẫn Mẫn đến nhà cô để gặp mặt Lam. Còn Quân thì ở nhà để thu dọn quần áo cho chuyến đi chơi Singapo bất đắc dĩ về tấm lòng ”cao cả ” của Mẫn và Dung.

-Chị Thiên, Lam có thân với người lạ không?-Trên đường đi, Mẫn hỏi chuyện

Thiên nhéo mày suy nghĩ 1 lát rồi trả lời lại.

-Không! con bé đó rất hòa đồng, chỉ có điều nó rất hay biết sốc hòng và làm tức người khác. Ai mà không hiểu tính nó, có nước nằm dài ở đường mà tức ói máu!

Mẫn nghe câu trả lời rồi cười thầm, vì cô gặp được ” đồng loại ”

Sau chuyến đi bộ dài, cuối cùng cả hai cũng đang đứng trước nhà của Thiên. Mẫn hơi ngạc nhiên vì nhà chị dâu mình hơi bị...nhỏ theo đúng suy nghĩ của đứa trẻ từ khi sinh ra cho đến lớn đều ở trong căn nhà rộng bằng cái sân đua xe.

Thiên mời Mẫn vào nhà. Cha mẹ cô đều đi làm cả, Ân thì đi học, còn nếu không làm thì Lam vẫn đang ở trên phòng chơi máy tính. Thiên bảo Mẫn lên phòng gõ cửa để Lam ngạc nhiên, Mẫn cũng quá tò mò về người tên Lam này, nên cũng liều mạng lên gõ cửa phòng.

Cốc...cốc...cốc

-Ai đó? - Lam ở bên trong nói vọng ra

Nhưng Mẫn vẫn không trả lời, cô chỉ cười thầm

-Bị điếc hả? ai đó? - Lam bực bội hét ra lần nữa.

Nhưng lần này Mẫn vẫn không trả lời, cô chỉ thầm nghĩ

” Người gì dễ bực thế? ”

Và tính kiên nhẫn của con người có hạn, Lam hỏi hai lần, hai lần đều không có ai trả lời. Lam bực bội đứng dậy khỏi ghế của mình rồi ra mở cửa.

Khi mở cửa ra, đứng trước mặt cô là 1 cô nhóc cao bằng cô, tuổi thì cũng bằng Lam theo cô đoán, vẫn còn rất ” trẻ con ”, mái tóc dài đến lưng vàng khè như nắng cột cao lên trong rất thanh tú và thông minh, mặc đồ y chang con trai, bụi bụi như dân đường phố. Lam có hơi ngạc nhiên vì cô nhóc này ở đâu chui ra thế? Lam nhớ mình có bao giờ quen đứa bạn nào giống người nước ngoài thế này đâu, bạn của cha mẹ Lam cũng đâu có con như thế này!

-Cậu là....ai thế?- Lam chỉ tay vào cô mà hỏi

Lúc đầu, Mẫn nhìn từ đầu đến chân của Lam. Lam không có mái tóc vàng như cô, nhóc hường mái tóc chính gốc của Châu Á và Việt Nam, 1 mái tóc đen huyền. Tóc Lam cũng không dài bằng cô mà cụt ngắn như con trai. Áo quần không hàng hiệu như cô nhưng cũng trông rất bụi, chiều cao cũng ngang tầm cô. Nhan sắc của Lam cũng thuộc hạng " bình thường " nhưng trông rất là thông minh với trái trán " dô " cao và rộng như thế! Lam có vẻ như hơi cận 1 chút vì ánh mắt nhóc không được long lanh lắm!

-Chào! tớ là Mẫn! em gái của anh Quân và là em chồng của chị bạn! Hai chúng ta có quan hệ đấy!- Mẫn đưa tay ra tính bắt tay Lam nhưng...

-Cậu bị " khìn " đấy à? cậu là cái gì của chị tôi hay là cái gì của Quân hay Quyết gì đó thì cũng có liên quan gì đến tôi! tôi chỉ muốn hỏi cậu 1 điều là lý do gì tôi hỏi cậu lại không trả lời? - Lam tự dưng quát mắng vào mặt Mẫn

Mẫn tỏ vẻ không có gì, vì cô biết chuyện này sẽ xảy ra. Vì trước kia, cô cũng đã từng làm như Lam làm bây giờ.

-Bị " khìn "? xin lỗi tớ không sinh ra ở Việt Nam nên không biết cái đó là gì? còn xin lỗi thêm 1 lần nữa là cậu hỏi mà không trả lời, vì tôi muốn làm cậu ngạc nhiên!

Lam khi nghe đến câu " tớ không sinh ra ở Việt Nam " thì ánh mắt cô chuyển từ trên xuống dưới của Mẫn. Có vẻ như Lam có chút hứng thú với cô nhóc này!

-Thì ra cậu là " gái nước ngoài " à? việt kiều mới về à! còn nhỏ như vậy mà đã làm việt kiều rồi! vậy cậu đến đây có chuyện gì không? nếu không có thì về dùm!

-Khoan đã! tôi có chuyện muốn nói với cậu, thật ra....

Chưa kịp nói hết câu thì tự dưng điện thoại phòng Lam reo lên, cô nói xin lỗi với Mẫn rồi đi đến bắt máy

-Alo? Lam đây! đứa nào thế?

" Ó? con khỉ không hồn này! mày ăn nói như thế với anh mày đấy à? bắt phone lên ít nhất cũng ăn nói cho đàng hoàng chút chứ! lỗ như là người nào thì sao? " Và đó không ai khác là anh chàng Ân nhà Thiên.

-Gọi vào cái giờ cò ho khỉ gáy này thì chỉ có mấy thằng cà tưng cà tưng như anh mới gọi thôi! cần gì phải lịch sự với không lịch sự!-Lam lại " tẩm độc " anh hai mình

" Mày...mày....hứ! tao không thèm cãi với mày nữa, khiến tao mỗi miệng. Tao chỉ muốn nhờ mày 1 việc thôi, tao để quên quyển tập ở nhà, ở phòng của mày đó, mày đem đến cho tao đi! nhờ mày đó! " Nói rồi Ân cúp máy vì không muốn nghe thêm 1 câu sốc hòng vào từ miệng của Lam nữa.

Lam cũng đập cái máy 1 cái rầm rồi cầm quyển tập lên bước ra ngoài. Cô quay sang nhìn Mẫn hỏi

-Muốn đi cùng không? cậu nói có chuyện muốn nói với tôi mà, ra ngoài nói chuyện cho tiện!

Nói rồi cả hai cùng bước xuống lầu thì thấy Thiên đã đi, cô chỉ để lại tin nhắn ở trên tờ giấy rằng:

" Xin lỗi Mẫn! mới nãy chồng chị gọi bảo thiếu đồ, Quân muốn chị đến siêu thị cùng với cậu ấy! nên chị phải đi! em chơi xong với Lam rồi tự mình về nhà nhé! xin lỗi em nhiều! "

-Haizzz....xa chồng mới có 1 tiếng chứ nhiều nhận gì mà nhớ hung thế cơ chứ?-Mẫn thảm thở dài

-Cậu biết đạp xe đạp chứ? nhà tôi có 2 chiếc, nếu không biết đi thì ở nhà! tôi không rảnh chờ cậu trên chiếc xe đạp đâu! mắc công họ nhìn vào bảo tôi với cậu " ô môi " thì khổ!-Lam nhìn Mẫn nhăn mày hỏi

Mẫn gật đầu

-Cậu giỡn mặt với tôi đấy à? nghĩ cái gì lại bảo tôi đây không biết đi xe đạp! tôi đây là số 1 đấy!

6. Chương 26 - 30

Chương 26: Bí mật tiết lộ! đồng ý hay không?

Sưu tầm

Lam và Mẫn dắt xe đạp ra ngoài rồi bắt đầu phóng như điên ra đường cái. Hai cô nhóc ” lai con trai ” chẳng ai chịu nhường ai! Đường phố chật kín người vì xe cộ, nhưng cái đó chẳng là thứ gì với 2 cô nhóc này, cả hai nàng đều bay xe qua tất cả các chiếc xe hơi. Hành động mà rất thường hay thấy trong những bộ phim của Lý Tiểu Long! Hết bay qua những trần nhà xe hơi rồi lại bay xuống cầu, đi xuống cầu thang. Sau gần mấy phút suýt đứng tim với 2 cô nhóc. Hai người đã đến trường ” Thiên Duyên ”

Lam nhìn thấy Ân đang đứng trước cổng trường thì chạy tới lấy quyển tập đập vào ngực anh 1 cái đau điếng!

-Đau! tên nào mất dạy thế?-Ân hét lên vì đau rồi quay sang răng đe ” tên ” nào đó

-Tên này nè! tên mà đã được anh nhờ chuyển cuốn tập tới đây đấy! - Lam nhìn trừng trừng vào Ân hăm dọa

Anh chàng sợ hãi nhìn Lam rồi nhìn sang phía Mẫn!

-Bạn mày hả?-Anh hỏi

-Không biết! bạn hay không cũng được!-Lam chỉ hờ hững đáp lại

-Xin chào! em là Mẫn, đến từ Luân Đôn!-Mẫn với cái tính hoạt bát thường ngày nhìn Ân nói

-À, Luân Đôn!-Ân hét lên như hiểu về Luân Đôn lắm ý

Lam nhìn Ân dè chừng rồi hỏi 1 câu bất ngờ khiến Ân đứng tim

-Anh biết Luân Đôn chứ?

-Tất....tất....nhiên..là biết, Luân Đôn có cái tượng Nữ Thần Tự Do chứ gì!-Ân vỗ ngực bảo

Lam và Mẫn chỉ biết lắc đầu

-Ừ! cái tượng Thần Tự Do! vâng, anh hai đây thông minh lắm! đúng là ” đại đại đại ngốc “! Luân Đôn có tượng Thần Tự Do, vậy New York có cái gì hả? hả? Tháp ” Ép Phe ” à? - Lam mỉa mai

Ân phát hiện mình bị hớ nặng, anh què đến nỗi muốn tìm cái hố nào đó chui vào đó nằm. Nhưng ở đây thì làm quái nào có hố! Ân lủi thủi bước vào trường không nói 1 tiếng!

Lam lại chuyển sang Mẫn hỏi chuyện

-Cậu có chuyện gì muốn nói với tôi?

-À, đúng rồi, thật ra, ngày mốt là ngày chị Thiên và anh Quân đi du lịch ở Singapo, tôi muốn cậu đi cùng tôi tới đó!

Nghe yêu cầu của Mẫn khiến Lam vừa vui vừa ngạc nhiên, vui là vì cô nhóc này vốn có máu thích đi du lịch.

-Singapo? cậu với tôi đến đó làm gì chứ? họ đi du lịch thì để họ đi! đừng nói với tôi cậu đến đó để ” rình ” 2 vợ chồng họ đấy nhé!

-Bingo! - Mẫn búng tay

-Bingo cái con khỉ! cậu bị vấn đề ở dây thần kinh à? điên điên khùng khùng, rãnh hơi đi rình 2 người đó! bớt điên dùm tôi đi!-Lam cú vào đầu Mẫn 1 phát

-Chẳng lẽ cậu không muốn đi? còn nữa, tôi đâu có ý đến đó rình hai người đó, cái chữ ” rình ” đây có ý nghĩa khác! Tôi thấy 2 người cưới nhau cũng gần 1 tháng rồi, mà vẫn còn xưng ” cậu ” với ” tớ “, còn chưa hề ” đụng ” nhau 1 lần nào nữa chứ! nên tôi muốn ” giúp đỡ ” họ! chứ tôi đâu có phải biến thái đi rình vợ chồng người ta đi du lịch!

Lam cũng có vẻ hiểu ra được cái gì đó! nhưng cô vẫn không tin được rằng cô nàng Mẫn này có thể bằng tuổi cô với cái trí tuệ ” người lớn ” khủng khiếp đó!

-Tôi thì cũng rất thích đi du lịch, nếu vậy thì cậu bao cho tôi à! bao thì tôi đi, không thì tôi không rảnh!

-Tất nhiên là Mẫn này sẽ bao hết cho ” bạn hiền ”!-Mẫn quàng vai Lam mà nói

Có lẽ hai đứa trẻ này đã trở thành bạn của nhau nhờ cái tính dở hơi trời cho đó!

Chương 27: Singapo! Thăng tiến!

Sưu tầm

Cái ngày mà đối với 2 đứa em gái của 2 nhà rất mong chờ nhưng lại đối với cặp vợ chồng trẻ, Quân và Thiên không hề mong đợi chút nào cũng đã đến. Vali rải dài giữa nền nhà sân bay. Không biết là đi du lịch 2 ngày hay chuyển nguyên cái nhà đến Singapo mà 2 vợ chồng này vất gần 3, 4 cái vali to như voi ra sân bay. Và tất nhiên, 2 người không hề biết rằng đằng sau 2 người đang có 2 ” điệp viên nhí ” đang theo sau rình mò. Vì đi theo dõi 2 người, nên Lam và Mẫn không đem gì nhiều ngoài 2 bộ đồ và đồ lót để thay trong 2 ngày. Nhưng có vẻ linh tính của anh em, chị em rất thính. Cứ lâu lâu Quân và Thiên lại nhìn ra đằng sau, mỗi lần như thế Lam và Mẫn gần như chết vì bệnh tim.

- Cậu có cảm giác có ai đó theo dõi mình không? - Quân quay sang hỏi nhỏ vào tai vợ mình

Thiên gật đầu rồi trả lời lại

-Cái cảm giác này tớ có hồi mình còn ở nhà ấy!

Nhưng rồi cặp vợ chồng ” ngây ngô ” chưa biết đời là gì này cũng không mấy để ý chuyện đó lắm!

Đến gần cổng soát vé, cả 2 bước vào trước, còn 2 đứa em gái thì lại đang gấp 1 vài rắc rối nhỏ. Vì Lam không có hộ chiếu, nên đành phải nán lại để người trong sân bay ” làm việc ”. Nhưng khi biết Mẫn là con gái của nhà họ Đỗ, ai nấy đều cười mời mọc 2 cô nhóc lên máy bay miễn phí không tính tiền tặng thêm gói bánh ăn đường. Vì 1 lý do rất đơn giản, sân bay này, cũng thuộc quyền sở hữu của nhà họ Đỗ!

Bước lên máy bay, Thiên và Quân ngồi ghế 13 và 14, Mẫn và Lam ngồi ghế 10 và 11. Vì quá gần, Lam như muốn bóp cổ Mẫn mà đáp

-Cậu mua vé cái kiểu gì thế hả? ngồi gần thế này thì lỡ họ phát hiện ra mình thì ... khực!!! - Lam đưa tay ngang cổ mình tỏ vẻ ám chỉ rằng sẽ bị giết

-Cậu sao cứ trù ẻo hoài thế hả? bọn họ đâu rảnh cứ quay ra đằng sau mình mà nhìn, còn nữa, nếu cậu lo xa quá thì đeo cái này vào rồi trùm thêm cái này nữa!

Nói rồi Mẫn lấy từ trong túi và 1 chiếc khăn quàng và 1 cái kính đen to đùng. Cả 2 cùng làm theo cái ” ý kiến ” của Mẫn ” nhà ý kiến thông minh ” của gia tộc họ Đỗ. Bây giờ, nhìn 2 nhóc và có thể nói rằng 2 nhóc có thể nằm trong danh sách ” đồng bọn ” của ” Bin la đin ”.

Máy bay bắt đầu cất cánh, vì là lần đầu tiên đi máy bay, nên Thiên hơi sợ, cô cứ nắm chặt tay Quân hoài. Anh hiểu ý, cũng nắm chặt tay cô không kém!

Cảnh này có 1 không 2, nên Lam và Mẫn thấy vậy chụp ngay 1 bức ảnh làm ” kỷ niệm ”.

Máy bay cất cánh được khoảng 15 phút, thì Quân quay sang hỏi Thiên

-Sang Singapo chúng ta làm gì đây?

-Đi ra biển! - Thiên trả lời lại ngay

Vừa mới nghe thấy chữ ” biển ”, mắt Quân sáng bừng lên, anh liếm môi rồi quay sang ngược nhìn Thiên nói

-Vậy tớ có cơ hội thấy vợ mình mặc ” bikini ” 2 mảnh rồi!

Mặt Thiên đỏ bừng vì câu nói đó, cô giả vờ giận Quân rồi ngược nhìn ra ngoài cửa sổ. Quân nín nín áo Thiên trông rất dễ thương, anh chu mỏ bảo

-Vợ ơi! vợ đừng giận, chồng xin lỗi mà! chồng chỉ muốn thấy vợ mặc bikini thôi!

Thiên phải bật cười vì chất giọng ” dễ thương ” kinh khủng của Quân, cô quay sang anh đắm vào ngực anh 1 phút rồi bảo.

-Tớ sẽ mặc, nếu có thể! được chưa?

Hai vợ chồng cứ đùa giỡn với nhau hoài mà không biết hai đứa em gái đang ngồi đằng sau nổi da gà

-Này! tớ chưa bao giờ thấy anh Quân như thế đấy! có vợ rồi đúng là khác, nhưng mà dễ thương thật!- Mẫn đập đập vai Lam bảo

-Tớ cũng có khác gì cậu, lần đầu thấy chị Thiên cười như thế đấy! chắc việc cho chị ấy cưới anh Quân cũng là điều tốt nhỉ!

Nói rồi cả Mẫn và Lam cùng nhìn nhau cười, trên chiếc máy bay bay đến Singapo, tiếng cười của 4 con người Châu Á tràn ngập khắp máy bay!

Chương 28: Bí mật của Quân? Quân trưởng thành & Quân con nít!?

Sưu tầm

Ngồi ” êm ả ” trên chuyến bay đến Singapo gần 1 mấy tiếng đồng hồ. Lưng Thiên nhức nhối kinh khủng, dù chưa già nhưng ngồi yên 1 chỗ suốt mười mấy tiếng như thế thì có Trời cũng chẳng chịu nổi!

Quân và Thiên đi đến quầy lấy va li rồi bước đến đón taxi. Con bé Mẫn là người khá chu đáo, nhóc đã đặt trước phòng khách sạn 5 sao cho 2 vợ chồng này. Hai người gọi taxi rồi đi đến chỗ đó.

-Này! chúng ta ở đâu bây giờ? - Lam hỏi Mẫn trong khi đang đi rình mò 2 người

-Cậu này hỏi thừa nhỉ! thì đến khách sạn tớ đặt trước chứ sao! - Mẫn gằn giọng đáp lại

Nói rồi cả 2 cũng đón taxi ” theo bước ” Quân và Thiên. Ngồi trong xe, hết người này đến người khác nhòm lên để xem Thiên và Quân đang làm gì? Hai đứa nhóc này khiến bác tài xế muốn đá phăng xuống giữa đường. Sau gần 1 tiếng, chiếc xe của cặp vợ chồng dừng lại ở 1 khách sạn gần biển 5 sao.

Xe của Lam và Mẫn cũng dừng lại! nhưng hình như Thiên và Quân không mấy chú ý đến chuyện xung quanh thì phải. Ở trước khách sạn chỉ có 2 chiếc xe taxi dừng lại, vậy mà 2 người cũng chẳng thèm đoái hoài ngo xuống xem ai đứng đằng sau! Cái đó có ” hại ” cho 2 người nhưng lại rất có ” lợi ” cho 2 nhóc tí nhiều chuyện.

Bước vào trong, Quân đưa 1 tờ giấy cho chị gái đứng chỗ tiếp tân rồi bảo Thiên cầm chiếc chìa khóa lên mở phòng trước. Khách sạn 5 sao, tất nhiên tất cả những thứ và con người trong đây đều năm sao. Vừa định xách vali lên, đã có 1 người mặc đồng phục khách sạn đến phụ Thiên 1 tay. Cô mừng vì con người ở đất nước này thật thân thiện, cô nhìn Quân rồi đi theo người xách vali lên cầu thang máy.

Lam và Mẫn thì đang chột dạ vì Quân cứ đứng ở quầy tiếp tân mãi, khiến hai nhóc không thể bước 1 bước vào bên trong. Ở ngoài thì nóng chang chang, cộng thêm cái vụ đứng thập thò như ăn trộm thế này thì 10 phút sau cảnh sát bỏ tù 2 nhóc không lý do!

Nhưng những đứa trẻ thông minh, không bao giờ sợ ” chết ”. Lam nghĩ ra 1 kế hoạch có thể bước vào đó mà không làm Quân thấy. Nhóc thấy 1 chiếc xe đẩy chở đầy hàng hóa đang tiến đến chỗ 2 nhóc, Lam chỉ Mẫn chạy đến núp sau đống hàng đó rồi sau đó tới Lam. Kế hoạch có vẻ tiến triển tốt, ai ngờ vừa định bước vào cầu thang máy, Quân từ đằng sau cũng bước vào. Khiến 2 nhóc phát hoảng

-Bấm nút đóng cửa lại mau!!! - Mẫn hỏi Lam bấm nút

Lam nhấn liên tục cái nút có hình thù đóng cửa. May thay, ông Trời thương, cánh cửa đã kịp khép lại trước khi Quân bước vào.

Lần đầu tiên trong đời Lam và Nhẫn trải qua chuyện đau tim như thế. Nhưng lại rất vui và thú vị. Vốn dĩ 2 nhóc này là người có máu thích những thứ ” khủng khiếp ”

.....

Quân bước lên phòng, căn phòng dành cho cặp vợ chồng trẻ Việt Nam này có số ” báo danh ” 114. Quân mở cửa phòng, thì thấy Thiên đang ngồi mở vali thu dọn quần áo. Anh chạy đến ôm vợ mình rồi phụ giúp cô gom quần áo. Anh mở vali của vợ mình ra, tự dưng mặt Quân đỏ bừng như vừa ăn ớt. Cậu đóng ngay vali của Thiên lại, khiến cô ngạc nhiên

Quân bước lên phòng, căn phòng dành cho cặp vợ chồng trẻ Việt Nam này có số ” báo danh ” 114. Quân mở cửa phòng, thì thấy Thiên đang ngồi mở vali thu dọn quần áo. Anh chạy đến ôm vợ mình rồi phụ giúp cô gom quần áo. Anh mở vali của vợ mình ra, tự dưng mặt Quân đỏ bừng như vừa ăn ớt. Cậu đóng ngay vali của Thiên lại, khiến cô ngạc nhiên

-Cái gì thế? có thứ gì không ổn trong vali của tớ à?

-Cậu....cậu....chuẩn bị trước rồi hử? - Quân ấp úng hỏi

-?????? - Không hiểu Quân đang cố nói gì

Thiên lồm cồm chạy sang vali của mình rồi mở ra. Mặt Thiên cũng đỏ bừng lên. Vốn là, trong cái vali màu xanh dương của Thiên, có bộ bikini 2 mảnh màu hồng sáng nhìn rất là chói lóa. Cái thứ này được xấp xếp bởi cô em gái thông minh tuyệt đỉnh Mẫn. Chuyện là Đêm trước ngày lên đường, Mẫn lén sang phòng Quân và Thiên rồi nhét bộ bikini đó vào mà quý thần đều không biết!

-Cái này tớ không biết à! tớ thật sự không có chuẩn bị mấy cái thứ này đâu! - Thiên vừa đỏ mặt vừa hua hua tay giải thích

Nhưng Quân nhìn nét mặt của cô bây giờ chỉ bật cười rồi nhéo má Thiên bảo

-Có sao đâu! vợ chồng mà! tớ cũng muốn thấy cậu mặc bikini mà, vậy mai cậu mặc đi biển với tớ nhé!

Dù muốn từ chối nhưng Thiên không thể! vì cô nàng này cũng muốn 1 lần mặc bikini (mà sao cái màu nó chói thế! hồng nữa chứ >

....

Thu dọn hành lý được 1 lúc, thì cả hai mới biết trời đã tối!

Hai người lấy mấy gói mì gói đem từ Việt Nam qua, đun nước rồi nấu lên ăn. Sau khi ăn xong, Quân bảo buồn ngủ, anh bắt phải có Thiên bên cạnh anh mới ngủ. Nhưng mà ở khách sạn, ai biết Quân sẽ làm gì chứ? Cho dù là vợ chồng, nhưng Thiên vẫn chưa mấy ” sẵn sàng ”

-Thiên ơi! ngủ nào! - Quân nói rồi ôm eo cô bảo

-Cậu ngủ trước đi! tớ ngủ sau cũng được mà! - Thiên cố tránh né, cô định bước ra ngoài để chờ Quân ngủ xong thì mới vào

Nhưng lại bị cánh tay của Quân kéo đẩy cô ngã xuống giường. Quân bỗng chốc trở nên thật mạnh mẽ, thật nam tính và là 1 người đàn ông trưởng thành!

-Quân....Quân à! - Thiên hơi sợ hãi vì lần đầu thấy Thiên như vậy

Anh nằm trên người cô, mái tóc xỏa xuống khuôn mặt đẹp của mình. Quân bỗng cười

-Sao cậu cứ tránh né tớ hoài thế? cậu sợ? hay cậu không xem tớ là chồng?

-Quân à! cậu đừng có nghĩ vậy, tớ là vợ cậu rồi, muốn làm gì cũng được. Nhưng chúng ta chỉ mới 17 tuổi thôi à! còn quá trẻ để tiếp nhận những điều như thế! nếu cậu muốn, cho tớ thêm 2 năm nữa, nhất định tớ sẽ....

Chưa nói hết câu, cô bị chặn bởi 1 nụ hôn mà cô không tin rằng Quân lại là người hôn kiểu đó. Nụ hôn không nhẹ như những lần trước, không ” con nít ” như những lần trước. Thay vào đó, nó nóng bỏng hơn bất kì thứ gì, Thiên như muốn nghẹn thở, cô không thể nào phát ra được từ nào nữa. Anh ” ngấu nghiến ” môi cô như thức ăn. Vốn biết ” chồng ” làm điều này với ” vợ ” là chuyện đương nhiên! Nhưng sao cô đau lắm! Quân mà cô biết đâu phải như thế này!!!! Cô cố đẩy Quân ra khỏi người mình, nhưng sao kì quá! sau khi hôn, gặp người khác sẽ tiến tiếp! Nhưng Quân thì không! Anh chỉ hôn môi cô thôi, nên điều đó làm cô đỡ lo!

Tự dừng anh dừng lại, ngược nhìn Thiên như không có điều gì xảy ra!

- Tớ làm gì cậu thế? - Câu hỏi khiến Thiên không thể trả lời

- Quân? cậu có bị gì không thế? đừng làm tớ sợ chứ Quân! - Thiên vỗ vỗ vào mặt Quân cho anh tỉnh táo
Rốt cuộc, chuyện quái gì xảy ra với Quân thế?

Bí mật điên rồ gì đây?

Chương 29: Câu trả lời được giải đáp!

Sưu tầm

Hiện giờ, Quân đang ngồi dưới nền nhà với cái quạt đang " tát " vào người. Anh vỗ đầu mình giống như cố nhớ ra cái gì đó? Còn Thiên thì ngồi bên cạnh cứ nhìn anh khó hiểu. Cô có cảm giác như Quân bị
ĐIÊN vậy!

-Thiên! rốt cuộc tớ đã làm gì cậu thế? có làm cậu đau hay quá đang gì không? - Quân nhìn sang Thiên với mái tóc rối bù hỏi

-Còn khủng khiếp hơn những gì cậu nghĩ đấy! này, nhìn đây này! - Nói rồi cô chỉ vào đôi môi đang bị chảy máu và có nhiều vết xước của mình

-Quân! cậu có cái gì dấu tớ đúng chứ? nói thật đi! rốt cuộc cậu bị làm sao thế hả? tớ không muốn lấy 1 người chồng bị điên đâu! - Thiên gần giọng nhìn Quân hỏi, cô RẤT muốn biết Quân bị cái gì!

Anh im lặng vài giây rồi nhìn vào mắt Thiên. Anh đang phân vân rằng nói hay không? vì chuyện này chỉ có gia đình anh biết! không 1 ai ở ngoài biết được. Quân KHÔNG HỀ BỊ ĐIÊN hay TÂM THẦN PHÂN LOẠN!

-Thật ra tớ có 1 căn bệnh kì lắm! mà không phải điên với lại lên cơn nhá! căn bệnh này không có tên, và cũng chẳng có thuốc chữa. Tớ biết, cậu đang nghĩ rằng nếu không phải điên thì là người hai tính cách! Nhưng không phải vậy! Lúc nhỏ, sinh ra, cho tới khi lên 10 thì phải. Lúc đó là lần đầu tiên tớ cảm thấy tức giận về 1 cô bạn học chung lớp. Tớ bắt đầu nổi giận, rồi tự nhiên đầu óc tớ trống rỗng, tớ chẳng biết mình bị gì nữa! Đầu óc quay cuồng như bị say, rồi tớ mê luôn! Khi tới tỉnh dậy thì thấy cô bạn ấy đang nằm sải lai giữa nền nhà, tớ chẳng nhớ đã làm gì cô bạn đó! Từ lúc đó, cứ mỗi lần tớ giận lên vì cô gái nào, tớ đều như thế. Nhưng mấy năm gần đây, không cần tức giận, cứ có húng là " nó " lại đến mà không báo trước! Tớ mong rằng tớ biết mình đã làm gì họ! thật không thể tin nổi! - Quân kể hết cho Thiên nghe mà không ngần ngại

Thiên không tin vào tai mình rằng cô nghe được những lời đó từ miệng của Quân. Lý do Thiên biết vì sao Quân lại hay cười, hay tốt với các bạn nữ như vậy! Vì anh không hề muốn NỔI GIẬN!

Lúc đó, bên ngoài cánh cửa.

-Thì ra chuyện đó là có thật! - Mẫn lẩm bầm

-Ý gì? ông Quân nhà cậu bị...vấn đề à? - Lam nhăn mặt hỏi lại

Mẫn vỗ vào tay Lam 1 phát rồi mắng

-Tớ thề với Trời, anh hai tớ là người BÌNH THƯỜNG 100%! chỉ có điều anh ấy bị dính phải căn bệnh quái quái! lúc nhỏ, tớ có nghe mẹ nói về chuyện đó, nhưng không tin. Vì tớ nghĩ rằng ai đời lại dính phải cái bệnh " điên " đó! Nhưng ai dè ... đó là sự thật!

-Cậu nói rõ cho tớ được không?

-Nếu tớ nhớ không lầm, mẹ tớ bảo rằng, mỗi lần anh hai " lên cơn " là anh ấy quay phắt, thay đổi 180 độ. Trở thành 1 người đàn ông trưởng thành và rất " người lớn ". Nói chung là Playboy toàn tập đấy! giống như là một Quân " ác quỷ " trái ngược với Quân " thiên thần " hàng ngày vậy! hình dạng biến đổi của anh ấy tùy vào thời gian! có lúc chỉ 1 phút, có lúc 1 ngày, có lúc 1 tháng. Cũng có lúc không bao giờ trở lại như xưa. Nhưng điều đặc biệt, dù đã thay đổi, nhưng Quân vẫn là Quân, vẫn hoạt động, vẫn làm việc đối xử

với mọi người như thường ngày. Chỉ có điều, tính cách anh thay đổi thôi! tớ chưa bao giờ thấy anh hai như vậy! vì điều đó ” hiểm ” lắm!

Lam nhìn Mẫn rồi cả 2 gật đầu. Hai nhóc càng hứng thú về chuyện đi này. Ai biết được Quân sẽ ” lên cơn ” lúc nào? rồi anh sẽ làm gì Thiên chứ?

.....

-Cậu sợ không, khi tớ thay đổi? - Quân cúi gầm mặt xuống nền nhà mà hỏi

-À...ờ...thì cũng hơi sợ, vì có bao giờ tớ thấy cậu như vậy đâu! nhưng có vẻ tớ thích cậu thay đổi hơn! - Thiên mím môi nói nhỏ như không muốn để Quân nghe câu cuối

- May mà hình dạng đó chỉ có trong 1 phút, nếu còn tiếp tục không biết tớ sẽ làm gì cậu?

Thiên hua hua tay mình tỏ ý không có gì

-Đâu có! cậu không làm gì tớ cả! chỉ hôn môi mà hôn hơi ... đâu!

Quân nhìn vào môi cô 1 lát rồi lấy ngón tay sờ vào môi Thiên, rồi lướt nhẹ qua

- Xin lỗi! - Anh nói

- Hihihi....không sao....không sao đâu! - Thiên vỗ vỗ đầu Quân an ủi

Nhưng cô vẫn lo rằng, ” nó ” lại sẽ đến lúc nào đây?

Chương 30: ” Hình thức ” thật của Quân !

Sưu tầm

Để yên Quân ngủ trên giường, Thiên nhẹ nhàng bước ra ngoài hóng gió. Trời đã tối, có vẻ ban đêm ở Singapo lạnh hơn Việt Nam nhiều. Lại xảy ra chuyện của Quân, Thiên không tài nào ngủ nổi! Không thể ngờ nhìn Quân như vậy mà lại bị ảnh hưởng bởi căn bệnh đó như vậy! Cái đó cũng chưa hẳn là bệnh, nó là 1 ” thứ ” gì đó bẩm sinh thì sao nhỉ? Nhưng cho dù Quân thường ngày hay Quân ” biến dạng ”, điều đó chẳng hề làm Thiên cảm thấy sợ hay bận tâm. Quân thì là Quân thôi!

Đang hít thở không khí trong lành của ban đêm ở Singapo, chợt cảm thấy lạnh lạnh ở gáy. Rồi đột nhiên bàn tay nào đó ôm vòng eo cô rồi đẩy lùi ra sau. Thiên giật mình quay lại nhìn người đang ôm mình, thì đó là Quân...Mà khoan đã...là Quân ” thiên thần ” hay Quân ” gì gì ” đây?

-Quân? cậu ” lên cơn ” nữa rồi hả? Quân, tỉnh lại đi Quân ơi! - Thiên cố giật cánh tay của Quân ra khỏi eo mình, nhưng anh trở nên mạnh mẽ thường

Khuôn mặt Quân tối sầm, không giống như bình thường. Anh dần ngược mặt lên nhìn cô, nụ cười đều nở trên môi anh mà Thiên chưa hề thấy. Chuyện này giống như truyện tranh thần bí vậy! Đôi mắt đen Châu Á quen thuộc không còn! thay vào đó, đôi mắt chuyển sang màu xanh dương đậm của người Châu Âu. Đôi mắt đó khiến khuôn mặt Quân trở nên ” bí hiểm ” và ” lạnh lùng ” hết sức!

-Anh....anh...anh là ai thế hả? Quân đâu rồi? - Thiên nhăn mặt nhìn vào đôi mắt đó rồi hỏi.

Thiên hoàn toàn bị lôi cuốn bởi ánh mắt đó, đôi mắt sâu xa làm sao!

-Thì tôi là Quân đây! - Quân bắt đầu mở miệng, tay vẫn ôm chặt eo Thiên

-Đừng có mà xạo! anh là quỷ thần nào mà cứ bám theo Quân hoài thế hả? Rốt cuộc anh là ai mà cứ ám theo chồng tôi thế?

-À, thì ra cô là vợ tôi à? tôi lấy vợ rồi mà không biết đấy! tôi không có xạo, tôi là Quân! tôi cũng chẳng phải ma quỷ phương nào! tôi là tôi! Chẳng lẽ, Quân mà cô biết không giống vậy sao? - Quân nói rồi cười đều!

” Sao kì thế nhỉ? lúc nãy hẳn biến mất chỉ trong 1 phút! sao giờ đã qua 1 phút rồi mà Quân vẫn chưa trở lại bình thường? ” Thiên lo lắng nghĩ thầm

-Quân mà tôi quen tốt hơn anh, hiền lành hơn anh, và...và...- Cô ngập ngừng

-Và....? - Anh kéo dài giọng mình

-.....- Thiên đỏ mặt không nói được gì, Quân này khiến cô bối rối quá

-Thật ra! tôi là ” hình thức thật ” của Quân, chứ không phải là cái tên Quân lúc nào cũng cười ngây ngô như tên điên đó đâu!

-Hình thức thật? - Thiên ngạc nhiên

-Đúng vậy! Quân mà cô quen đang lẽ là tôi! chứ không phải ” bản sao ” mà cô bảo đáng yêu, hay cái gì gì hiền lành làm tôi phát ón! - Quân nhăn mặt, chu mỏ nói

Thiên ngạc nhiên về hành động của Quân, vì Quân này không khác gì Quân mà cô biết, chỉ có điều tên này ” dê ” hơn 1 chút!

-Mà bây giờ tôi chỉ muốn anh buồn eo tôi ra rồi biến dùm! trả Quân lại cho tôi! - Thiên cố mở những ngón tay của Quân ra

Quân có vẻ ngạc nhiên về hành động của Thiên, anh mở tròn mắt vì việc đó. Vì mỗi lần anh biến dạng như thế này, thì cả tá em ” điên ” như điều đó! vậy mà....hơi quái!

-Đâu dễ thế! tôi nghĩ tôi sẽ chẳng bao giờ trả lại thân thể cho ” bản sao ” của mình đâu! mà nhắc mới nhớ! tên Quân đó chưa làm tròn trách nhiệm đêm tân hôn với cô, vậy thì tôi làm vậy!

Nói rồi anh nhắc bổng cô lên bằng cánh tay của mình. Anh bế cô vào phòng đơn giản như bế 1 sợi lông hồng. Thiên hoàn toàn kinh ngạc về hành động đó. Cô chẳng kịp làm gì đã bị Quân đặt cô nằm trên giường.

-Anh bị điên hả? đừng có hòng đụng vào tôi! - Cô phán gổ vào mặt anh, nhưng cái đó chả là gì đối với Quân

-Nói thật nhá! tôi không tin mình sẽ lấy cô vợ như cô đấy! mạnh như trâu, còn nặng như heo nữa chứ! - Quân nhăn nhó bảo

-Vậy sao lúc này anh bế tôi vào trông bình thần thế hả?

-Vậy trông tôi mới cool chứ! ai đời đàn ông còn trai bế phụ nữ mà mặt nhăn nhó thì làm sao hả? thôi, giờ cô im để tôi hoàn thành ” nhiệm vụ ”, à, mà tôi sẽ không làm nữa, với 1 điều kiện!

-????

-Nếu cô nói 3 từ ” tôi thích anh ” thì xem như hoàn thành, còn nếu không, thì đêm nay, tôi sẽ lấy đi thứ quan trọng nhất của đời cô đấy! - Quân nhìn Thiên với ánh mắt đe dọa

Thiên đỏ mặt, cô vốn thích Quân, nhưng con gái mà nói thế thì hơi ngại!

-Đồ khùng! đừng có rảnh, tôi sẽ nói với Quân nếu có thời gian! chứ không phải với anh!

-Thì tôi là Quân! - Quân bực mình

-Anh không phải! - Thiên cương quyết

Quân bắt đầu xì khói, anh đã cho cơ cơ hội ” thoát chết ” vậy mà cô không biết nhân cơ hội đó mà ” chuồng ” vậy thì đừng trách Quân này ác

-Tôi đếm đến ba mà cô không nói là xem nhưng tôi mất kiên nhẫn đấy....1....2....

-Tôi...th...anh! - Thiên lấm bầm

-Đi ngủ!!!! - Nói rồi Quân ngã lăn ra giường mà ngủ

Thiên 1 phen sém chết!

Liệu Quân có trở lại hay không?

” Hình thức ” này thật sự là của Quân?

Vậy còn Quân ” thiên thần ” đâu?

7. Chương 31 - 35

Chương 31: Hai đứa em ” lộ diện !”

Sưu tầm

Mặt trời dần mọc lên. Ánh sáng chiếu vào cửa sổ phòng khách sạn nơi Thiên và Quân đang ngủ. Quân thì ngủ trên giường, còn Thiên thì vì chuyện hôm qua nên lót mền ở dưới nền mà ngủ!

Thiên nghe tiếng ồn ở ngoài rồi ngáp 1 cái, mở mắt ra nhìn xung quanh. Cô vắn vắn cổ mình cho đỡ đau rồi đột nhiên cô nhớ đến Quân! Cô nhảy lên giường vỗ vỗ mặt anh để Quân tỉnh

- Quân ơi! cậu trở lại chưa vậy? Quân, tỉnh dậy tớ xem nào!

Quân chùi chùi mắt rồi mở mắt ra nhìn Thiên. Cô chợt thất thần, mừng hụt. Vẫn ánh mắt xanh ấy! Quân vẫn chưa quay lại!

Quân mở mền ra khỏi người mình rồi bước xuống giường

- Á Á Á Á Á Á!!!!!! - Thiên bỗng hét lên như gặp bao công

- Cái gì thế? mới sáng sớm mà cô hét lên cái gì thế hả? - Quân bực mình bịt lỗ tai nói

-Sao....sao....sao anh không mặc đồ hả????? - Thiên che mắt mình rồi chỉ tay về hướng Quân

Anh chợt nhìn xuống người mình rồi cười đều. Anh đi nhẹ đến gần người Thiên rồi thổi nhẹ vào tai Thiên mà bảo

- Cô là vợ tôi, thấy chồng thế này cũng có sao đâu! trước sau gì cô cũng thuộc về tôi thôi, lo gì!

Quân nói rồi lè lưỡi bước vào phòng tắm. Để lại Thiên đang đỏ mặt + xì khói như tàu lửa. Cô hét phán gỏi rồi đến quần đùi của Quân vào phòng tắm!

Nghĩ đi nghĩ lại, cô lo lắng liệu Quân có trở về không? đã hơn 1 ngày rồi, vậy mà tên đó vẫn còn ” lì ” trên thân thể của Quân! Thật khó chịu!

-Vợ ơi! đi ra biển với tôi! đừng quên mặc luôn bộ bikini để trong vali, chồng đi ra trước đây! - Nói rồi Quân chỉ mặc cái quần đùi rồi bước ra biển.

Từ cửa sổ nhìn ra, Thiên thấy biển tràn ngập người! ánh nắng chiếu vào chói chang! ai nấy cũng cười vui vẻ. Những đứa nhóc thì chơi với cát, con gái thì xếp thành búp bê cát, còn trai thì xếp thành xe hay lâu đài cát. Những đứa con gái khoảng bằng tuổi Thiên mặc những bộ bikini thật quyến rũ rồi chơi bóng chuyền gần bờ biển. Đàn ông, con trai thì chơi lướt sóng! Khung cảnh thật rộn ràng và vui vẻ đối với Thiên. Đang nhìn xung quanh bờ biển, ánh mắt Thiên dừng lại ngay tại chỗ có 2 đứa nhóc đang ngồi hút nước dừa, tay cầm bịch bánh của sân bay mà ăn chộp chộp ngấm biển!

-Lam....Mẫn? - Thiên với ánh mắt nghi ngờ mà lăm lăm

Cô vội chạy nhanh xuống biển mà quên luôn cả bộ bikini. Lúc đó, ở phía cửa 2 đứa nhóc

-Cậu liệu thật đấy Lam! ngồi ở đây là nơi dễ bị phát hiện nhất! vậy mà.....- Mẫn vừa cầm 1 ly nước cốt dừa vừa nói

Lam quệt mũi tự hào

-Tất nhiên! cậu sinh ra ở nước ngoài nên không biết, chứ dân gian Việt Nam ta có câu ” Chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất, chỗ an toàn nhất là chỗ nguy hiểm nhất! ” hiểu chứ?

-À! ủa mà ở Luân Đôn cũng có câu đó mà! - Mẫn làm Lam què mặt

Lúc đó, 2 đứa nhóc này cảm thấy cái bóng của ai đó đứng ngay bên cạnh mình, 2 nhóc ngạc nhiên nhìn lên rồi không thốt lên được lời nào!

-Lam! cậu bảo chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất mà!- Mẫn nói nhưng vẫn nhìn người đó

-Hình như đôi lúc dân gian Việt Nam ta cũng có cái sai đấy! - Lam đáp lại

Rồi cả 2 nuốt nước bọt nhìn người đang đứng cạnh mình rồi đồng thanh

- Chị....Thiên!

Thiên hiện đang nhìn 2 nhóc bằng cặp mắt ” b52 hạng nặng ” rồi mở miệng

- Hai đứa làm cái gì ở đây thế hả?????

Lam và Mẫn ôm nhau mà ” khóc lóc ”

-Chị Thiên à! ” sò rỳ ” chị mà! 2 đứa em đến đây cũng chỉ muốn giúp chị và anh Quân có tiến triển thôi!

Nhắc đến tên Quân, Thiên chợt buồn, cô ngồi xuống đằm cát bên cạnh 2 nhóc, rồi ánh mắt hướng ra biển mà nói

-Quân biến mất rồi!

-Hả? cái gì cơ? WHAT!? đừng nói với em là ” anh ta ” lại đến nhé! - Mẫn hét lên như không tin vào tai mình

Thiên hiểu Mẫn muốn hỏi gì, cô gật đầu

-Yes!!! - Cả Mẫn và Lam đều kêu lên vui vẻ nhưng rất nhỏ để không cho Thiên nghe

Quân biến mất khiến Thiên cũng buồn. Nhưng thực lòng mà nói, thực lòng thì Thiên thích ” hình thức ” này của Quân hơn. Vì anh nam tính, mạnh mẽ hơn nhiều. Cô có cảm giác như được bảo vệ hơn là ở bên cạnh Quân ” bé ”! Thiên chợt cười khi nhớ đến khuôn mặt của Quân!

Chương 32: Quân ghen!?

Sưu tầm

Thiên bị Mẫn dẫn lên phòng. Cô không biết nhóc này muốn làm gì? nhưng cũng lẻo đẻo theo sau!

-Mẫn! em dẫn chị đi đâu thế?

-Lên phòng của chị! còn nữa, chị mặc bộ bikini mà em bỏ vào vali cho chị rồi đi xuống biển với em! - Mẫn trả lời lại

Thiên há hốc mồm khi nghe câu nói của Mẫn, thì ra ” tên tội phạm ” để bộ bikini hồng chói đó vào vali của cô chính là cô nhóc tinh ranh này! Khó mà đoán được có đứa nhóc nào chỉ mới 15 tuổi mà có bộ óc ” tinh tường ” như thế!

-À, thì ra đó là em! ai bảo em bỏ thứ đó vào vali của chị. Em biết chị có bao giờ mang mấy cái thứ đó đâu!

- Cô chống nạnh nhìn mặt Mẫn rồi bảo

Mẫn nhìn từ trên xuống dưới của Thiên rồi nhéo mành nhăn mặt hỏi 1 câu sốc hòng

- Không mặc mấy thứ đó là sao? bikini được sản xuất ra cho những người như chị. Chẳng lẽ ” điện ” và ” nước ” nhà chị không vừa để mặc size đó hả?

Thiên như không thở được, mặt đỏ lựng như gấc! cô có ” điện “, ” nước ” đầy đủ mà! chỉ có điều nó chưa ” phát triển ” thôi! Mà sao con bé này nói toạt ra thế nhỉ? nói mấy cái chuyện đó mà nói toạt ra như chơi vậy! May chỉ có hai chị em, nếu có người thứ 3 ở đây thì ngại chết!

- Suyt! thôi được rồi....chị mặc được chưa hả! đi vào, mồm em sao mà bự thế? - Thiên vừa nói vừa đẩy Mẫn vào phòng rồi đóng cửa lại

Khoảng 10 phút sau, Thiên bước ra phòng với bộ bikini mà từ nhỏ đến giờ cô chưa bao giờ thử

-Mẫn....Mẫn.....nó hở....- Thiên lầm bầm

Cô nhóc thở dài nhìn Thiên rồi dẫn cô bước xuống biển

-Chị hãy mạnh bạo lên nào! bikini không nghĩa gì đâu! em thấy phụ nữ bây giờ mạnh bạo lắm! em không biết ở Việt Nam thì sao? chứ ở Luân Đôn, phụ nữ nào cũng mạnh mẽ, cũng mạnh bạo cả! vậy mới là đàn bà chị ạ!

Mẫn lí lẽ với Thiên. Cho dù cô không biết mấy cái này nhóc này học ở đâu? nhưng mỗi lần Mẫn nói câu nào, đều khiến Thiên cảm thấy thoải mái và mạnh dạn hơn 1 chút. Cô bắt đầu không co rúm người lại nữa, mà đi thẳng lên như người mẫu đang trình diễn áo tắm.

Bước ra bãi biển, bất cứ ánh mắt nào cũng ngó về phía Thiên ngạc nhiên và thán phục. Vì chẳng mặc áo dài tay, quần jean hoài. Cô không phơi nắng, nên được trời ban cho làn da trắng không thua gì Quân. Cặp chân dài không 1 vết xước + thêm mái tóc dài đen óng ả của mình. Cô đẹp như nữ thần giữa biển!

Lần cả đứa em gái sống với cô suốt 15 năm mà cũng ngạc nhiên về điều đó. Đang nhai miếng bánh trong mồm, Lam nhìn thấy Thiên bước ra thì tự dừng mồm há to, rồi miếng bánh cũng rớt ra lúc nào không hay. Nhìn nhóc bây giờ y như c.u cợ!

-Vậy em đi chơi với Lam, còn chị đi tắm hay tìm anh Quân gì thì tùy nhá! - Nói rồi Mẫn chạy đến chỗ Lam

Còn Thiên thì ngó quanh xem Quân ở đâu? cô đi đến gần 1 cái lều, thì thấy Quân cùng mấy cô nàng da màu cũng có, Châu Á cũng có! đang hôn hít nhau vui vẻ trong lều. Ai cũng có 1 " nice body " hơn Thiên nhiều lần, không tính phần " body " nội " điện " " nước " cũng đã hơn điểm cô gấp bội!

Nhìn thấy cảnh đó, Thiên hơi bực, cũng hơi tức vì Quân đã thấy cô đứng đó, nhưng vẫn cố ý hôn mãnh liệt các cô nàng. Anh tính làm Thiên tức ói máu chắc? Vậy thì Thiên cũng khiến Quân tức ói máu chơi!

Nhìn xung quanh, cô thấy 1 anh chàng Singapo cũng điển trai, cao ráo, cơ bắp. Thiên liền chạy đến chỗ anh ta, dù không biết mấy Tiếng Anh, nhưng với trình độ " cùi bắp " của Thiên vẫn có thể nói chuyện được với anh chàng

- You want to go out with me? [anh muốn hẹn với tôi không?]

Anh chàng có vẻ ngạc nhiên về đề nghị của cô. Anh liếc sơ qua Thiên rồi cười bảo

- Sure! where you want go with me? [Chắc chắn rồi! vậy nơi cô muốn hẹn với tôi ở đâu?]

Vừa hỏi, anh chàng vừa quàng cổ cô rồi đưa đi. Thiên cũng hơi ngạc nhiên vì cô không ngờ anh chàng lại chấp nhận đề nghị đó nhưng vì lần đầu tiên cảm thấy Tiếng Anh của mình thấy " tốt " và anh chàng này cũng là người tốt, nên nhận lời. Quân hôn mấy cô gái đó, thì mắc gì Thiên không " đáp " lại!

Nhưng đang đi thì cô bị cánh tay nào đó kéo lại thật mạnh rồi ôm cô vào lòng. Và đó không ai khác là Quân, khuôn mặt anh bây giờ trông thật đáng sợ, anh giận thì phải?

- She's my wife! don't tough her! [Cô ấy là vợ tôi! đừng có mà đụng vào!] - Quân nhìn anh chàng bằng ánh mắt thật đáng sợ rồi bảo

Anh chàng Singapo có vẻ sợ hãi, rồi thụt cẳng bỏ chạy hàng dặm!

Quân đẩy Thiên ra rồi mắng

- Sao cô dám để người đàn ông khác quàng cổ thể hả? còn quàng cổ trong tình cảnh cô đang mặc đồ thiếu vải như thế này! lỗ như hần làm gì cô thì sao? con gái con lú phải biết giữ mình chứ!

Khuôn mặt Quân đỏ lên vì tức giận, anh nắm chặt cánh tay của Thiên đến tấy đỏ!

-Vậy còn anh thì sao hả? anh thì tốt quá nhỉ? hôn người khác trước mặt vợ mình! cái đó anh có tính không hả? anh quen được người khác, anh hôn được người khác, còn tôi.....

Lần thứ 2 chưa nói hết câu, cô lại bị chặt họng bởi thứ gì đó ướt ướt trên môi mình. Nụ hôn thật mãnh liệt, táo bạo và cũng không kém hiền hòa. Quân hôn thật điêu luyện, anh khiến Thiên mê mẩn theo nó. Anh luồn lưỡi mình vào miệng cô 1 cách nhẹ nhàng, Thiên bỗng cảm thấy hơi lạ! cô muốn đẩy Quân ra nhưng không được, anh ôm cô chặt quá! Thiên cũng đáp lại nụ hôn đó bằng cách luồn tay mình qua cổ Quân rồi siết chặt cổ anh. Cô biết lý do vì sao cô lại thích Quân này hơn Quân " bé " rồi!

Dưới ánh nắng của vùng biển tại Singapo, nơi tình yêu của cặp vợ chồng này nở rộ. Vậy người đời ta mới có câu ” đánh nhau nhiều thì yêu nhau hơn! ”

Chương 33: Người bạn thân trở về!

Sưu tầm

Lúc Thiên và Quân đang vui vẻ tại Singapo, thì cũng cùng lúc tại máy bay Tân Sơn Nhất. Người đang kéo chiếc vali màu xám xoàn xoạt trên nền nhà sân bay là 1 anh chàng trông cũng rất phong độ. Anh cỡ bằng tuổi Thiên và Quân. Cách ăn mặc rất bụi nhưng không kém phần nhà giàu. Mái tóc màu trắng lai vài sợi đen dài ngang cổ, làm phồng lên bởi keo xịt tóc. Cao cỡ Quân, mặc chiếc áo phông mát mẻ với chiếc quần jean skinny rách màu xanh nhạt, quần quanh hông chiếc áo sơ mi dài tay. Đeo chiếc gương đen hiệu Channel trông rất ngầu. Khuôn mặt đẹp không kém gì Quân nhà ta, anh khiến bao nữ tiếp viên hàng không mê mẩn!

-Thiên ơi! bạn thân cậu về rồi đây! - Anh cười mỉm rồi nói nhảm trong miệng

Và anh chàng này không ai khác chính là Mỹ Phương Phi! Cậu con trai độc nhất vô nhị của nhà họ Mỹ, gia tộc nhà này ngang tầm với nhà họ Đỗ trong thương trường. Cả hai nhà từng hợp tác với nhau vì lợi ích, nhà họ Đỗ đứng nhất, thì nhà họ Mỹ đứng dưới nhà họ Đỗ 1 tí tẹo teo, nhưng về sức mạnh thì 2 nhà này ngang tầm với nhau!

Phương Phi từng là bạn của Thiên lúc nhỏ. Lúc đó xóm nhà Thiên có mấy cái nhà thuê, rồi gia đình của Phi định cư ở chỗ đó tạm thời gian. Vì khuôn mặt khá xinh, nên Phi thường mọi người chọc là con gái cộng thêm cái tên Phương Phi nữa. Thay vì gọi anh là Phi, thì những đám nhóc gọi anh là Phương. Nhưng chỉ có mỗi mình Thiên là chơi với Phi đàng hoàng, cứ mỗi lần cậu bị bắt nạt bởi đám nhóc dân chơi, thì Thiên xuất hiện như ” Bạch Mã Công Chúa ” đến cứu cậu. Từ lúc đó, cậu rất thân với Thiên. Lên 9, gia đình Phi chuyển sang Canada sinh sống, Phi và Thiên cũng chẳng gặp mặt nhau từ đó. Nhưng bây giờ, cậu trở lại rồi!

Kí ức như ập về đầy ắp trong đầu cậu. Anh bắt taxi riêng về biệt thự nhà mình rồi gọi người tìm kiếm cô nhóc mang tên ” Nguyễn Thanh Thiên ”

Trở lại với cặp vợ chồng này. Sau khi hôn nhau thắm thiết cả 2 cùng nắm tay nhau ngồi ngắm mặt trời lặn, ” rõ man tặc ” thấy sợ. Không biết học từ trong phim nào?

-Thiên này! chúng ta xưng nhau như vợ chồng đi! - Quân đề nghị

- Lại cái gì nữa đây? anh lại muốn cái gì? - Thiên cau kỉnh

- Xưng ” bà xã ” với ” ông xã ” hay ” anh ” với ” em ” đi! - Quân cười nhả răng

Dưới ánh mặt trời, màu mắt xanh của anh trông thật đẹp. Đẹp như 1 thứ gì đó thật kì bí và hoàn hảo, màu mắt xanh ấy! Cô thật sự yêu màu mắt ấy!

- Ông xã à! em yêu anh! - Tự dưng không biết lý do gì, Thiên như bị thôi miên, cô buộc miệng nói câu đó. Nhưng cô không hề ngại chút nào, không hề!

- - Quân lần đầu đỏ mặt, anh che mặt mình, cố lấy lại bình tĩnh

-Vợ nói cái gì chồng không nghe!!! - Quân hét ra giữa biển

- ÔNG XÃ À!!! VỢ YÊU CHỒNG NHIỀU LẮM! NHIỀU CỰC KÌ!!!!!! - Thiên cũng bắt chước hét lên giữa biển

Ngày 8 tháng 3, ngày tình yêu của 2 người này chớm nở!

Nhưng điều khiến au lo lắng! chính là cậu con trai mang tên ” Mỹ Phương Phi ” này!

Cậu nhóc này đến đây làm gì đây?

Có lợi, hay hại?

Chương 34: Phương Phi!?

Sưu tầm

Chuyến du lịch 2 ngày tại Singapo mới đó đã kết thúc. Cũng đến lúc Quân và Thiên rời Singapo để trở lại Việt Nam. Không hổ danh là 2 đứa em gái thông minh của 2 nhà, chuyến đi này thực sự có ích!

Quân và Thiên đang thu dọn đồ vào vali để ra sân bay. Thiên vẫn chưa nói gì về chuyện cô gặp 2 nhóc tì lanh chanh, vì không muốn tụi nó phá vỡ bầu không khí yên bình ngắn ngủi của cặp vợ chồng trẻ.

-Thiên này, em thu dọn hành lý xong chưa thế? - Quân quay sang hỏi Thiên, dù đã 2 ngày nay, nhưng anh vẫn giữ nguyên cái "hình thức" này

-Ừ, xong rồi! đi thôi! - Thiên cười với Quân rồi gật đầu

Cả 2 xách chiếc vali mà đã từng theo 2 người đến đây ra khỏi khách sạn. Nhìn vào 2 người bây giờ phải khiến người khác ghen tị. Tay trong tay, cười nói vui vẻ, nhưng như thế có vẻ ra dáng vợ chồng hơn. Có vẻ như không hề để ý đến xung quanh nên cho dù Lam và Mẫn đang đi vù vù trước mặt mà 2 người cũng chẳng thấy. Nói đúng hơn, bây giờ, ngoài khuôn mặt của Thiên ra thì Quân chẳng cần thấy cái gì nữa cả!

-Chuyến đi này đúng là hữu dụng thật đấy! nhưng mà ông Quân đeo mắt kính tròng màu xanh hả? - Lam liếc sang nhìn 2 người rồi quay lại hỏi Mẫn đang đứng bên cạnh

Mẫn lắc đầu, nhưng không giải thích, vì vốn dĩ đây cũng là lần đầu cô thấy điều này mà! Nhưng Mẫn thấy, mắt xanh hợp với Quân hơn mà đôi mắt màu đen Châu Á xưa. Cũng giống như khuôn mặt của Quân chỉ đi cặp với cái tính "Playboy" thôi chứ không có hợp với cái tính "đễ thương, hiền lành như thiên thần".

Bước lên máy bay, cả 4 người vẫn ngồi tách chỗ. Nhưng có 1 điều thú vị để biết rằng cho dù 1 phút Quân cũng không muốn xa Thiên, chuyện là vậy. Cả Quân và Thiên mua vé máy bay đi cấp tập về Việt Nam, người bán vé bảo là còn 2 hai vé, nhưng lại không ngồi gần nhau. Một vé ngồi ghế 43 và 1 vé ngồi số 24. Vì khoảng cách xa như thế, mà Quân cứ gân cổ lên không chịu mua vé máy bay, mà nếu có mua thì phải ngồi cạnh nhau. Vốn là con dâu nhà họ Đỗ, Thiên hơi xấu hổ nhưng cũng thấy vui vì chồng yêu mình như thế! Con nhà ai chứ Quân đây mà ra mặt thì có Tổng Thống cũng phải nể. Sau 1 hồi lằng lẽn mãi với người bán vé, cuối cùng chị gái ấy cũng chịu nhường lại 2 vé gần nhau cho Quân là vé ghế số 8 và 9! Hàng ghế V.I.P của máy bay này!

-Anh có cần phải làm thế không hả? chúng ta ngồi cách nhau có vài "xăng ti" thôi chứ nhiều nhận gì đâu mà anh làm quá thế! dù sao cũng gặp nhau ở sân bay Việt Nam mà! - Thiên cầu nhàu đúng chất của 1 người vợ cầu nhàu chồng vì bị xơi nguyên 1 sự xấu hổ giữa sân bay đông người

-Cần chứ sao không! lỡ như em ngồi gần thằng già dè nào thì sao hả? làm sao để 1 thằng già dè ngồi bên cạnh vợ mình hả? hay em muốn anh ngồi với cô nàng "sexy" nào! - Quân nắm chặt tay Thiên mà đùa giỡn

-Ừ! anh thử ngồi với cô gái nào ngoài em xem! - Thiên nói rồi đập vào ngực Quân đe dọa

Anh nhìn nụ cười hiểm ác của Thiên rồi hôn cái chóc lên môi cô 1 phát rồi bỏ chạy vì sợ "sư tử Hà Đông" sẽ cho anh về trời!

Lúc đó, tại Việt Nam

Một vùng ngoại ô giàu có, tại 1 căn biệt thự có tô màu trắng vào xanh lam nhạt.

-Thưa cậu chủ! chúng tôi đã tìm được cô gái tên "Nguyễn Thanh Thiên"! - Một người đeo kính đen với bộ đồ đen màu đen bước vào cúi đầu trước 1 cậu nhóc và đó không ai khác là Mỹ Phương Phi!

-Anh tìm được rồi hả? cô ấy sao rồi? có khỏe không? - Phi vui mừng vì nghe được tin của Thiên

-Vâng! cô ấy vẫn khỏe, hiện đang học trường "Thiên Duyên". Và chúng tôi cũng có nghe tin, cách đây không lâu, cô Thiên đã lấy cậu Đỗ Đông Quân, con trai thứ nhì của gia tộc họ Đỗ. Hiện cô ấy là con dâu của nhà họ Đỗ! - Người mặc áo đen kể lại từng chi tiết 1 cho Phi

Khuôn mặt anh đang vui bỗng biến sắc khi nghe được từng câu phát ra từ miệng của "ông chú" áo đen. Phi bỗng đan từng ngón tay mình vào nhau rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt anh thoáng buồn nhưng rồi lấy lại sắc mặt rất nhanh

-Chú hãy đăng kí hồ sơ cho tôi vào học trường ” Thiên Duyên ” còn những chuyện còn lại, tự tôi lo là được!
- Anh nói nhưng mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ

- Vâng! - Người áo đen cúi đầu 1 lần nữa rồi bước ra ngoài

Để lại Phi vẫn khuôn mặt bình thường đang ngắm ra bên ngoài, dù không muốn nói. Nhưng 1 khi Phi muốn có thứ gì, khó ai mà cản được. Nói chung, ” ăn không được, thì đập đổ ”. Câu châm ngôn gắn liền với Phương Phi!

Chương 35: Linh cảm!

Sưu tầm

Bước chân xuống sân bay Tân Sơn Nhất. Cả Thiên và Quân ai cũng mệt lử đừ. Hai đứa nhóc Lam và Mẫn cũng không ngoại lệ. Đi nước ngoài du lịch mà chẳng đi được đâu ngoài vô vô vào vào rình mò cặp vợ chồng hạnh phúc. Lam tạm biệt Mẫn để về nhà đánh 1 giấc thật ngon, Mẫn cũng đón taxi về nhà trước.

Trước khi về, Thiên và Quân ghé qua tiệm tạp hóa để mua vài thứ đem về nhà. Từ khi làm dâu nhà họ Đỗ đến giờ, Thiên chưa hề nấu cho nhà ăn 1 bữa nào. Hôm nay, cô muốn nấu mấy món sở trường của mình để đãi chồng và Mẫn ăn. Quân mừng thầm vì được ăn món ngon do chính tay vợ mình làm!

Sau khi rời khỏi khu mua sắm của trung tâm thành phố. Cả hai đón taxi về nhà.

- Quân này! hôm nay anh muốn ăn cái gì? - Thiên hỏi trong khi đang kiểm tra lại những thứ mình mới mua
Quân nheo mày tỏ vẻ suy nghĩ, rồi búng tay bảo

-Món nào từ tay vợ anh làm ra, anh đều ăn cả!

Lời nói ” ngọt mật chết ruồi ” của Quân khiến Thiên phì cười. Thật khó cầm lòng được khi nghe những lời đó từ chính chồng mình!

Chiếc xe taxi màu xanh chở hai người dừng lại căn biệt thự quen thuộc. Quân xuống trước rồi sau đó đỡ Thiên vào! Cả 2 bước vào nhà thì thấy Mẫn nằm long lóc ở dưới nền nhà mà.....khò!

-Ồ? con bé này ăn nhầm thuốc ngủ hay sao mà ngủ như heo thế? - Quân vẫn vô tư không biết rằng Mẫn theo dõi anh 2 ngày liền

Thiên biết chuyện, chỉ liếc nhìn Quân rồi nhìn Mẫn cười thầm. Cô thúc thúc tay anh ra hiệu xuống bếp làm đồ ăn để Mẫn ngủ! Quân vốn muốn có không gian riêng tư với Thiên nên cũng nhè nhẹ không đánh thức Mẫn.

Quân và Thiên bước xuống bếp, vừa tính xắn tay áo làm thức ăn, thì Thiên bị Quân hôn trộm lên môi rồi lại ôm eo như chuyện thường ở huyện. Thiên bất giác ngạc nhiên và cũng rất hạnh phúc. Cô cũng ” chụt chụt ” lên môi của Quân vào cái rồi bảo

-Nào, giờ buồn em ra để em còn làm việc!

Quân trề môi, chu mỏ

-Làm sao anh có thể để bàn tay ngọc ngà của vợ anh lăn xuống bếp được, hay chúng ta lên phòng ” ngủ ” đi!

Thiên búng vào trán Quân 1 cái rồi nhân cơ hội đứng xông lên đến chỗ bếp ga

- Đừng có lè nhè như con nít! anh không đói chứ con bé Mẫn nó đói đấy! nếu anh không nghe lời...thì đừng hòng tối nay.....- Thiên mím môi đe dọa, Quân nghe xong lủi thủi bước ra ngoài vì sợ sẽ không được ngủ với vợ đêm nay!

Quân bước ra ngoài lan can, anh hít thở bầu không khí trong lành của buổi chiều, mặt trời cũng đã bắt đầu xuống núi. Anh có cảm giác gì đó bất an, cứ lâu lâu anh lại quay vào nhìn Thiên đang làm bếp. Trông Thiên thật xinh xắn làm sao với cái tạp dề màu hồng nhạt có đính hình con thỏ trên đó. Đôi lúc nghĩ rằng, sẽ có người cướp đi Thiên từ tay anh mà không báo trước!

8. Chương 36 - 40

Chương 36: " Em vẫn còn con nít lắm! "

Sưu tầm

Đêm kéo đến, ngôi sao ló dạng đầy trên bầu trời. Mẫn cũng đã thức dậy đang ngồi ở bàn ăn chờ cơm tối. Quân cũng đã tắm rửa sạch sẽ ngồi chờ những món ăn có 1-0-2 của vợ. Thiên bắt cái nồi cuối cùng xuống bếp, mở gang tay giữ nóng ra rồi mở cái tạp về màu hồng nhạt găng lên cái móc ở phía cửa bếp. Cô nhìn 2 người đang nhìn những món ăn mà nhéo nước miếng nói

- Anh và Mẫn đã đợi lâu, em nấu xong rồi đây! dù không ngon như cựu tiền bối nấu ăn nhưng 2 người cứ ăn rồi cho em ý kiến!

- Em nói cái gì thế chứ? cái này còn ngon hơn cả nhà hàng 5 sao nấu ấy chứ! ai mà nấu ngon hơn vợ anh chứ! - Quân nhìn vào những đĩa thức ăn mà khen tấm tít

Mẫn ngồi bên cạnh nhẩn mặt vì những lời khen quá trớn của anh hai mình. Nhưng Quân nói đúng, Mẫn cũng thấy mấy món này ngon lắm! Đã 4 năm cô không được ăn cơm do chính người thân mình nấu. Một năm giặc gia đình rồi bỏ ăn, 3 năm đi ra Luân Đôn chỉ ăn cơm hộp. Mẫn thêm được ăn cơm nhà 1 lần. Nhóc xúc động đến gần chảy nước....mũi!

Thiên cười rồi cũng bắt đầu ngồi xuống ăn. Dù những món ăn rất đơn giản, đạm bạc. Nhưng chúng rất ngon đối với 3 người, vì trong những đĩa thức ăn, có tình cảm của Thiên dành cho cả 2, và cũng có tình cảm của cả 2 dành cho cô. Bữa tối ngon nhất mà 3 người này từng trải qua!

Kết thúc bữa ăn ngon lành, Mẫn vỗ bụng rồi uống miếng nước, nhìn hai người bảo

-Vậy bây giờ em ra khách sạn đây! chúng hai người may mắn!

Câu nói của Mẫn khiến cả 2 ngạc nhiên

-Ủa? vậy em không tính về lại Luân Đôn hả? - Quân nhìn Mẫn hỏi

Mẫn nhẩn mặt rồi hua hua tay

- Thôi đẹp đi! đừng có bắt tôi đây trở về chỗ đó nữa! em đã nói với bố mẹ rồi. Hai người bảo sẽ tìm trường cho em ở đây! nên đừng lo!

-Vậy thì em ở đây cũng đâu có sao! mắc gì lại phải ở khách sạn làm gì cho tốn tiền thế? - Thiên ngạc nhiên hỏi

Mẫn liếc nhẹ sang Quân rồi nói 1 câu hàm ý

-Vốn em cũng muốn ở đây lắm! nhưng lại sợ làm kì đà cản mũi thì khổ! thôi bye đây! - Nói rồi Mẫn phóng nhanh ra nhà bằng chiếc ba tanh cô mang từ Luân Đôn về.

Cả hai đứng bất chừng như trời trồng dài dây rồi nhìn nhau không hiểu gì! Nhưng Quân lại thấy vui, Mẫn mà ở đây thì mất công lắm!

Quân thấy Thiên vẫn đang ngơ ngệt thì lập tức bế cô lên ngay lập tức

-Ồ? Quân? anh làm cái gì thế? thả em xuống nào, em chưa rửa chén!!! - Thiên hốt hoảng đánh đánh vào tay Quân bảo

-Chén thì để mai hay mốt rửa có sao đâu! còn không anh gọi người tới rửa, bây giờ là đến việc của chúng ta! em đừng hòng chạy thoát khỏi anh đêm nay! - Quân liếm môi đe dọa

Thiên hơi sợ vì lời nói đó, ây dà!!! làm sao bây giờ chứ?

Đang nghĩ ngợi, thì Quân đã bế cô lên phòng từ lúc nào, anh đóng cửa bằng chân của mình rồi đặt nhẹ cô xuống dưới giường!

Thiên nhắm mắt lại để xem Quân muốn làm gì, nhưng vài giây sau chẳng thấy động tĩnh gì?

Cô lim dim mở mắt, thì thấy Quân đang đứng ngắm cô mà cười mỉm

Thiên đỏ mặt, máng

- Yah! anh cười cái gì hả?

Quân cúi mặt xuống rồi đụng nhẹ vào mũi cô bảo

- Em vẫn còn con nít lắm!

Chương 37: Cuộc hội tụ nguy hiểm!

Sưu tầm

Đêm qua, ngày lại đến. Mặt trời ló diện chiếu thẳng vào khuôn mặt của 2 người đang ngủ. May thay, đêm hôm qua Quân vẫn còn ‘ kiểm chế ’ anh chẳng đụng vào Thiên tí nào. Nhưng lại ôm chặt cô mà ngủ, khiến Thiên nghẹt thở đến gần chết. Nhưng ngủ như thế này mới ấm vào buổi đêm lạnh chứ!

Thiên mở mắt đầu tiên, cô dụi dụi mắt rồi nhìn đồng hồ. Thiên vỗ vỗ vào tay Quân bảo

- Quân ơi! dậy đi học nào, chúng ta lại trễ mất! Dậy thôi Quân ơi!

Nhưng Quân chẳng cựa quậy tí nào, anh nằm bất động như chết!

- QUÂN!!!! - Thiên hét lên

- Cái gì thế? - Quân chợt tỉnh quay sang Thiên ” ngây ngô ” hỏi

- Dậy!!! - Thiên lại hét lên lần nữa

Quân mặt ỉu xiu đuối như con cá chuối mà bước xuống giường đi vào phòng vệ sinh. Còn phần Thiên thì xếp lại mùng mền cho gọn gàng. Cô cứ tưởng Quân vào phòng vệ sinh rồi, nên không ” đề phòng ” nhưng...

- Đi tắm với anh nào! - Quân nắm tay Thiên rồi kéo thẳng vào phòng tắm rồi đóng cửa cái rầm

Còn họ làm cái gì trong đó đừng hỏi tác giả nhé!

Khoản 10 phút sau, Quân bước ra với chỉ duy nhất cái khăn quấn quanh hông, sau đó thì tới Thiên, cô cũng chỉ có cái khăn mỏng quanh người. Mặt thì đỏ choét như trái cà chua ngàn năm. Quân nhìn cô rồi cười đều.

- Anh....anh.....- Thiên bức xúc nói không nên lời

- Anh làm sao cơ? em có chuyện gì bức xúc à? chúng ta là vợ chồng, ” chuyện đó ” cũng đâu có sao! - Quân nhìn Thiên bằng ánh mắt ngây thơ vô [số] tội mà nói

- ” Không sao ” ư? sao anh lại bắt vợ mình đi kì lưng cho anh chứ! rồi còn cởi đồ em ra 1 cách ” tự nhiên ” nữa chứ! - Thiên ấp úc mắng chồng

Quân cười mỉm rồi bước gần đến Thiên. Anh ôm chầm cô từ đằng sau, rồi hôn nhẹ vào má cô.

- Em phải thay đồ chứ, lỡ như đang kì lưng cho anh rồi nước bắn vào quần áo em thì nó lại bắn à!

- Xem như tha cho anh lần này, để em lần sau anh còn dám không! hứ! - Nói rồi cô lấy bộ đồng phục trường quen thuộc rồi lại bước vào phòng vệ sinh

Quân chỉ đứng ở ngoài nhìn cô bước vào mà miệng thầm nhấm

- Em biết mình đẹp thế nào không hả? Thiên

Bước ra khỏi nhà vào lúc 7: 30. Cả 2 thấy còn sớm, nên đi bộ đến trường. Vốn Quân từ nhỏ đến lớn dù xa hay gần anh đều đi xe ô tô, vậy mà bây giờ, anh phải đi bộ để chiều cô vợ ” hiền dụ ” của mình. Cả 2 nắm tay nhau đi khiến cho hàng xóm, mọi người đều ghen tị

- Ôi giờ! 2 đứa thật xứng đôi làm sao! - Những người hàng xóm trầm trồ khen ngợi

Thiên xấu hổ cúi đầu cảm ơn rồi bước đi tiếp. Dù sao cũng mừng khi nghe được những lời đó. Nhưng cả 2 vẫn không biết, này giờ, họ đang bị rình mò bởi 1 cậu con trai.

- Thiên, cậu hạnh phúc thật! - giọng nói phát ra từ chiếc xe con màu trắng đậu ngay góc đường

Chương 38: Cuộc hội tụ nguy hiểm!

Sưu tầm

Đi tung tăng trên đường lúc nào đã đến trường. Không biết 2 ngày đi du lịch vắng trường, Ngọc có giận vợ chồng Quân và Thiên không? còn bà cô giáo nghiêm khắc nữa. À, mà con cả 2 anh em nhà Virode nữa! Nhưng rồi cả 2 vẫn cười bước vào trường.

- HAI NGƯỜI!!!! ĐI ĐÂU MÀ GIỜ MỚI VỀ HẢ??????? - Chất giọng như bà chằn, hét lên nổ tung cả trời thể này thì chỉ có NGỌC!

Cả Quân và Thiên đều sờn cả tóc gáy, cố gắng không dám quay đầu lại, nhưng rồi cũng nước nuốt bọt mà cố mở miệng nói tiếng " xin chào "

- Ngọc à! bình tĩnh lại đi, nhìn mặt cậu kìa, giận quá rồi mắt đẹp đấy! - Thiên cố dỗ " em bé " này

- Hai người đi đâu thế hả? - Ngọc chống nạnh thở hì hục như rồng mà hỏi

- Đi du lịch! - Quân lên tiếng

Ngọc quay sang Quân, nhưng có thứ gì đó khiến Ngọc nghĩ khác về Quân. Cô có cảm giác đây là lần đầu gặp anh. Ánh mắt, khuôn mặt, tất cả!

- Quân! sao giờ đôi mắt đeo kính tròn màu xanh hả? rồi sao khuôn mặt căng thế? tóc tai cậu cũng khác! Biết chinh diện rồi à!

Thiên chỉ thở dài, cô tính có dịp nào rảnh rỗi. Cả 2 ngồi tâm sự rồi cô sẽ kể mọi chuyện cho Ngọc nghe, cô đẩy tay Ngọc vào rồi bảo

- Chuyện dài dòng lắm! để lúc nào rảnh tớ kể cho!

Nhưng định bước lên thang máy để lên lớp. Thì từ đằng sau

- Thiên! - Có ai đó đang gọi cô

Trong chốc lát, tim cô bỗng ngừng đập. Cô cố gắng trấn tĩnh mình, nhưng sao giọng nói này quen quá! Mọi thứ xung quanh cô đều quay tròn tròn như bị chóng mặt. Cố không muốn quay lại, cô không muốn người gọi cô là " người đó ". Nhưng sao thân hình của cô cứ cố quay lại, nó không hề muốn nghe lời cô chút nào. Không.....

- P...Ph....Phi! - Miệng cô cố thốt ra từng chữ cái

Quân và Ngọc đều không biết người đó là ai? Ngọc thì không nói, nhưng Quân lại khó chịu khi cái khuôn mặt tươi cười của Phi trước mặt vợ mình. Thật khó chịu!

Phi mỉm cười thật tươi với Thiên rồi bước đến cô. Anh không hề cảm thấy sự hiện diện của Quân hay Ngọc. Phi ôm chầm lấy Thiên, rồi hôn má phải của cô 1 cái, nói

- Tớ nhớ cậu lắm Thiên à! nhớ muốn chết ấy! cậu khỏe chứ?

Thiên bây giờ chẳng biết làm gì? đột ngột, ngạc nhiên, shock là những gì cô cảm nhận ngay bây giờ. Đáng lẽ, cô thật sự mừng vì người bạn thơ ấu trở về, nhưng sao cảm giác bây giờ khó mà nói thành lời.....

- Phi....ừ...tớ khỏe, cậu mới về nước à? - Miệng nói nhưng đầu óc cô trống rỗng

Quân cảm thấy chướng mắt về chuyện đó, anh bực vì sao Thiên lại cho tên khác hôn vào má mình, cô còn không hề quay lại nhìn anh để xem thế nào!

- Cậu tránh xa cô ấy dùm được chứ? tôi không muốn tên đàn ông nào đụng vào người vợ mình cả! - Quân đẩy Phi ra rồi nắm chặt tay Thiên

Thiên chỉ ngược nhìn anh mà không nói gì?

Phi nhìn Thiên rồi lại nhìn Quân, anh bước đến trước mặt Quân như muốn thách thức

- Chồng? thì sao chứ?

Chương 39: Nguy cơ tan rã!?

Sưu tầm

Câu nói như sọc ruột Quân, anh nghiêng răng tính đâm cho Phi 1 trận ra hồn nhưng rồi thôi.

Giận quá mất khôn! Quân không đếm xỉa gì đến Phi, anh kéo tay Thiên rồi đi nhanh vào thang máy. Thiên chưa hoàn hồn, cô để mặc Quân dẫn mình đi đâu thì đi. Để lại Ngọc và Phi đứng đó, anh chỉ cười nụ cười đầy hàm ý đến đáng sợ, còn Ngọc thì bắt đầu thấy ghét cái tên " cà chớn " này!

Dẫn Thiên ra khỏi thang máy, Quân kéo mạnh cô đến 1 góc vắng người rồi đẩy mạnh cô vào tường mà hỏi

- Thằng đó là đứa nào thế? nó là cái gì với em hả? sao em để thằng đó hôn vào mình mà cũng không cản? em tính chọc tức anh hả? - Quân với ánh mắt bốc lửa mà hét vào mặt Thiên

Cô bị cái giọng bực tức vô cớ của Quân làm hoảng hồn, Thiên thấy anh thật giận vô lý! Cô đẩy Quân ra rồi mắng lại

- Anh có bị lú lẫn không thế? Phi là bạn thời nhỏ của em, cậu ấy ra nước ngoài sống từ lúc nhỏ. Ít nhất cũng phải dính chút gì đó với cách sống của Châu Mỹ, việc gặp người quen lâu năm không gặp hôn má nhau đâu phải là chuyện lạ. Anh ở Luân Đôn lâu rồi, chắc cũng hiểu rõ ý em nói chứ nhỉ! Em cũng thường thấy anh hôn má các cô gái mà anh quen mà! sao lại nói với em như thế?

- Em đúng là ngang quá mà! đúng, nhưng tên đó không giống như những người khác. Tên đó...tên đó...thôi, khỏi đi. Anh không muốn nói gì thêm về tên đó nữa. Đừng để gia đình ồn ào vì 1 người như thế! - Quân dần dịu lại để trấn tĩnh mình, nhưng Thiên thì không!

- Anh thật kì lạ! cậu ấy có tên, chứ không phải để anh gọi cậu ấy là " Tên Đó " đâu! Quân à, anh bỏ cái tính ghen vô cớ của mình đi, nếu không....em không biết vợ chồng chúng ta sẽ ra sao đâu....

Thiên nói rồi cố ngăn không cho nước mắt chảy xuống mà chạy nhanh xuống bằng cầu thang bộ. Không biết lý do gì? nhưng sao lúc này cô thấy ghét Quân lắm! anh chẳng hiểu tâm tình con gái tí nào! Quân chỉ giỏi biệt tài tán gái thôi. Lúc này, cô thật sự cần anh để tâm sự, vậy mà....Ghét! ghét lắm!

Quân để Thiên chạy đi mà không cản lại, cảm giác khó chịu, bực tức dâng trào trong lòng. Anh đâm mạnh vào bức tường làm bằng sắt của nhà trường. Đau ư? bây giờ anh không hề cảm giác thấy cái gì nữa. Thiên hoàn toàn chẳng hiểu anh! lý do sao vậy chứ? Muốn ghét Thiên nhưng anh không thể! Anh biết mình yêu Thiên đến mức nào!

- Thiên! anh thực sự " ghét " em! - Anh nghiêng răng mình lắm lắm

Thiên chạy xuống lầu, cô chạy nhanh vào khu vườn của trường. Đây là nơi mà cô " thả " những phiền phức trước kia, cô mong nơi này sẽ giúp cô " thả " ra những thứ buồn bã 1 lần nữa. Nhưng cô đã lầm, vừa bước vào vườn, cô lại khóc ầm lên với cây, cỏ và hoa. Nhưng thật nhẹ lòng khi khóc thét lên như thế, nhưng rồi có gì đó đọng nhẹ vào môi cô để ngăn cô không khóc nữa. Là bàn tay của 1 người con trai, nhưng cảm giác không bàn tay không phải của Quân. Cô liền quay phắt lại thì người đứng sau cô là Phi!

- Phi!

- Hihhi, cậu lại khóc rồi! cô " hoàng tử " của tớ lúc nhỏ đâu rồi chứ? tớ nhớ Thiên mạnh mẽ lắm mà! - Phi nhìn Thiên rồi nói.

Lời nói này như động viên Thiên. Cô cười nhẹ với anh. Phi hôm nay thay đổi rồi! cậu nhóc khóc nhè thường hay bị bắt nạt khi xưa đã mất đâu rồi, mà thế vào bây giờ là 1 chàng trai cao lớn, đẹp trai, quý phái như thế này!

- Ai dà dá! Phi " khóc nhè " đâu rồi mà giờ đến phiên cậu dỗ tớ thế hả? cậu thay đổi nhiều lắm Phi à! - Thiên nhìn vào khuôn mặt anh rồi bảo

- Cậu cũng thay đổi nhiều lắm! tóc dài, bắt đầu mặc váy và còn rất xinh nữa chứ! lúc nhỏ, tớ thấy cậu đã xinh, ai dè lớn lên trông cậu lại đẹp thế! - Phi gãi gãi đầu tỏ vẻ ngượng trâm trở nói

Thiên không nói gì, vì sống với Quân khá lâu, cô quá ” nhờn ” với những câu khen như thế này! Nếu đặt vị trí của Quân vào Phi, chắc cô cũng đã đỏ mặt.

Nghĩ đến Quân, cô lại buồn. Thật sự cô ít khi giận người khác, nhưng lần này Quân đúng là quá đáng! khó mà chấp nhận.

- Chồng cậu có chăm sóc cậu tốt không thế? - Phi bỗng dừng hỏi câu hỏi khiến Thiên giật mình

- À...ừ...cũng đúng theo lẽ vợ chồng.

- Tớ có thể chăm sóc cậu tốt hơn Quân mà! - Phi bỗng trở nên nghiêm túc

- Cậu có sao không Phi?

Bịch...

Chiếc điện thoại trên tay Thiên rớt xuống. Phi đang ôm chặt lấy Thiên thật chặt, thật siết! Cô cảm thấy shock về hành động kì lạ của Phi, và còn sốc và đau khổ hơn khi chính Quân đã chứng kiến cảnh này!

Chương 40: ” Thù ” trở thành ” bạn ”!

Sưu tầm

Chứng kiến cảnh mà mình không muốn thấy nhất. Thứ mà Quân không muốn nghĩ cũng chẳng muốn nó đến. Lòng anh lại nhói lên đau đớn, thật lạ! Chỉ vì Thiên, mà thứ mùi vị từ trước đến nay anh chưa hề trải qua, bây giờ anh đã biết!

Buồn cười thay, anh chẳng muốn ghen hay hét lên chạy đến đâm Phi vài đâm, bây giờ, anh thật sự nản! Không biết hiện giờ mình muốn cái gì? Quân chỉ quay đầu bước đi.

Thiên cố vùng mình khỏi Phi rồi chạy theo Quân. Cô không muốn mình bị hiểu lầm! Cô sợ cô sợ rằng Quân sẽ nghĩ xấu về mình. Kéo tay Quân lại, Thiên chợt nói nhỏ

- Chuyện không như anh nghĩ đâu Quân! chẳng Phi ôm em chỉ vì

- Đừng có biện minh nữa! điều đó là đúng hay sai, chính em là người biết rõ nhất mà! - Quân cắt lời Thiên rồi hét lên

Anh tức, anh tức vì anh không thể tin Thiên. Anh rất muốn tin, Quân biết Thiên không phải là loại con gái ” lẳng nhăng ” như những người khác. Nhưng sao anh không tin được, Quân kéo nhẹ tay Thiên ra khỏi mình rồi đi nhanh vào trường.

Thiên muốn hét lên để gọi tên anh, nhưng cô không còn sức cũng như không muốn làm đau mình thêm nữa. Thiên biết, trong chuyện này, cả 2 đều có lỗi.

- Anh hai! đến lúc chúng ta ” giúp ” họ rồi chứ!

Trong 1 góc của cây cổ thụ lớn, cả Phi, Thiên và Quân đều không biết 2 anh em nhà Virode đã nghe và thấy hết tất cả mọi chuyện. Miko nhìn sang Michio hỏi nhỏ

Anh gãi đầu tỏ vẻ chán nản rồi đáp lại

- Ôi giờ ại! vợ chồng mới cưới, mà giờ như chắc chúng ta phải nhúng tay vào thôi! Anh thấy tên học sinh chuyển trường đó cũng ghét lắm!

- Vậy làm thôi! - Cả 2 đồng thanh rồi cũng đi vào trường.

Thiên vẫn ngồi đó, những câu hỏi tràn ngập trong đầu cô. Liệu Quân có ly hôn với cô không nhỉ? liệu Quân có nghĩ cô là con gái xấu không? liệu con bé Mẫn còn đối xử tốt với cô chứ?

Cô chợt bật khóc lần nữa, nhưng lần này không thành tiếng. Vì nó đau lắm, cô không còn sức để khóc thành tiếng nữa. Lúc đó, ” người phá đám ” đang đi đến chỗ Thiên. Phi đỡ nhẹ cô lên, rồi hỏi 1 câu khiến cô đóng băng và cũng không muốn trả lời.

- Cậu muốn tớ làm chồng cậu chứ? thay vì cái tên đã làm cậu khóc đấy!

9. Chương 41 - 45

Chương 41: Vượt quá mức kiên nhẫn!

Sưu tầm

Cả ngày hôm đó, Quân bỏ học, anh chạy nhanh về nhà bằng chiếc xe hơi của nhà gửi đến. Bước vào nhà, anh bực tức đóng cửa cái rầm, rồi cởi hết đồ ra bước vào phòng tắm. Lúc này, anh cần sự yên tĩnh và nước!

Tiếng nước chảy trong phòng, cố gắng không nghĩ đến những chuyện lúc nãy, nhưng sao nó cứ bám lấy tâm trí anh. Hình ảnh người mà mình yêu nhất lại đi ôm tên đàn ông khác, thật quá thể chịu đựng! Tính Quân từ nhỏ đã mất kiên nhẫn, chỉ cần người nào đó hay thứ vì mà anh thích mà thuộc vào người khác. Xem như anh sẽ làm những chuyện quá đáng! đối với Thiên, cái này còn được gọi là GHEN!

Ngâm mình trong bồn tắm gần 4 tiếng đồng hồ! Cũng đến lúc Thiên từ trường trở về. Cô được Phi trở về nhà trông thật chu đáo, câu hỏi của Phi cô vẫn chưa trả lời, nói đúng hơn là cô không muốn trả lời và thấy nó thật vô lý! Phi là người đã biết Thiên đã lấy chồng, vậy mà còn hỏi những câu như vậy!? nhưng rồi cô cũng cho cậu 1 lý do rằng Phi đã ở nước ngoài từ nhỏ, nên có lẽ tính cách của cậu cũng theo phong cách đó!

Thiên bước vào nhà, nhưng chỉ thấy đồng phục trường của Quân nằm dài trên nền nhà. Cửa phòng nhà tắm đóng lại, cô biết Quân đang ở trong đó. Thiên nhặt bộ đồng phục lên phúi phúi rồi móc nó lên chỗ của nó.

Cô không muốn làm phiền Quân lúc này. Thiên đi nhẹ nhẹ lên phòng, thay bộ đồng phục rồi đi xuống. Thiên tính làm vài món gì đó để "dỗ" chồng. Nhưng thức ăn trong nhà đã hết sạch, chợ thì khá xa, phải đi xe oto mới đến nổi! Cô đành ngồi ở ghế sofa chờ Quân ra rồi bảo anh chở mình đi chợ. Dù như thế nào, cô cũng nghĩ, chắc con trai không giận dai như vậy đâu, Quân cũng đâu phải là người keo kiệt gì!

Cửa phòng tắm mở ra, mùi sữa tắm thơm tràn ngập phòng khách. Cô quay lại nhìn anh, sém xí nữa cô đã "chết ngồi". Quân mới tắm xong đúng là đẹp trai vô đối! cộng thêm mùi thơm của sữa tắm! ái dà, thật khó cưỡng lại!

- À..ừm...anh tắm xong rồi à? - Thiên đỏ mặt hỏi anh

Quân có vẻ vẫn còn giận, anh chỉ phớt lờ câu hỏi của cô rồi ngồi xuống ghế sofa khá xa cô rồi bật TV lên xem ==

Cô biết chồng vẫn còn giận, lại hỏi

- Anh có muốn ăn cái gì không? nếu có, anh chở em ra chợ mua thức ăn nhé! - Cô cố nói bằng giọng dễ thương, nó khiến cô ngại gần chết. Cô làm cũng chỉ gì dễ giận "ai đó"

- Tối nay anh có việc, nên khỏi nấu cơm. Còn nếu muốn ra chợ mua cái gì, thì đón taxi đi! anh không rảnh để chở em đi đâu! - Quân với chất giọng lạnh tanh nói, nhưng anh vẫn không nhìn cô

Thiên như muốn khóc, chỉ vì chút chuyện hiểu lầm, vậy mà anh nỡ lòng dám làm vậy với cô. Cô cố nuốt nước mắt xuống rồi cố hỏi lại lần nữa

- Em có chồng biết lái xe mà, cần gì xe taxi! mà tối nay anh có chuyện gì vậy?

Quân bỗng liếc nhẹ cô rồi cười đều trả lời lại.

- Anh đi gặp đối tác làm ăn, và là 1 cô gái Châu Á xinh đẹp hơn em gấp ngàn lần! Thân hình hoàn hảo đến từng đường cong...xuất thân từ...

- Em hiểu rồi! vậy anh đi làm ăn tốt nhé! em nghĩ mình cũng nên làm chút gì đó cho con bé Mẫn tối nó tới ăn, nếu anh bận, em đón taxi cũng không sao! - Cho dù tim cô đau đến mấy khi nghe những lời đó, nhưng khuôn mặt cô vẫn nở nụ cười thật tươi với anh.

Quân tự dưng sao cảm thấy ghét nụ cười đó quá! thật khiến anh đau lòng.

Thiên đứng dậy tính bước ra cửa, nhưng rồi bị Quân kéo tay lại

- Quay mặt lại đây anh xem nào!

- Anh nói cái gì vậy chứ? chắc lẽ lại nhớ khuôn mặt của em rồi à? buồn ra để em đi nào, kéo muộn!

Làm sao cô có thể quay mặt lại được trong khi cô đang KHÓC chứ! cô không muốn Quân nhìn thấy khuôn mặt mình lúc này.

- Anh bảo em quay mặt lại đây mà! - Quân bỗng hét nhẹ lên

-...

Quân thở dài rồi lấy tay nắm gọn khuôn mặt của Thiên kéo về phía mình, khuôn mặt dẫm nước mắt của Thiên khiến anh không can tâm. Anh lấy tay mình chùi nhẹ mặt cô

- Đừng có khóc nữa! sao em lại khóc chứ? anh chỉ nói đùa thôi mà! vậy cũng khóc! ghét! em tính khiến anh đau lòng đến chết đấy hả?

- Anh mới ghét đấy! sao lại nói đùa kiểu ấy chứ! khiến em tủi thân thấy mồ! còn tưởng anh giận em chứ, huhuhuhu, đáng ghét mà! - Thiên vừa nói vừa dấm mạnh vào ngực Quân

Anh chỉ hôn nhẹ vào mắt cô rồi bảo

- Hứa với anh nào, đừng cho anh thấy mấy cái cảnh đó nữa! hiểu chứ? xem như lần này anh tin em, nhưng nếu có lần sau, thì đừng trách!

Thiên thì gật gật đầu mà không nói gì. Lúc đó, Phi đã thuê sẵn căn nhà đối diện với nhà của 2 người, anh nhìn thấy cảnh đó, liền nhào nghiền tờ giấy cầm trên tay rồi lẩm nhẩm

- Đồ Đông Quân! để xem, tao khiến mày còn sung sướng được như thế không? cướp đi Thiên từ tay tao ừ, đừng hòng!

Nhưng Phi cũng không biết rằng, 2 anh em đã từng là kẻ thù của cặp vợ chồng Quân và Thiên đã đứng "phòng thủ" trong nhà anh từ lúc nào?

- Đúng là rảnh hơi mà! ngồi không không muốn lên gông mà ngồi à? làm cái gì không làm, lại đi phá hạnh phúc của người khác! thật là độc ác nhỉ! cậu Mỹ Phương Phi! - Michio lên tiếng khi đứng chống nạnh ở trước cửa phòng nhà Phi

Cậu giật mình quay phắt người lại, anh không tin vào mắt mình. 2 người con của nhà Mafia khét tiếng của Nhật Bản đang đứng đây, và là "đồng bọn" của Quân và Thiên!

Nhưng rồi Phi lấy lại bình tĩnh mà cười mỉm

- Đồ Đông Quân lại có "bạn" à! vậy thì được thôi, càng thú vị chứ sao!

Chương 42: Kế hoạch không ngờ tới!

Sưu tầm

Michio và Miko ngạc nhiên về câu nói đó của Phi, nhưng cả hai vẫn nghĩ tên này có vấn đề ở tâm thần não bộ.

- Tôi không biết ý cậu nói là gì? nhưng Michio này nói cho cậu biết, đừng đụng vào vợ chồng nhà đó! Nếu không....đừng trách đứa con trai nhà Mafia này độc ác! - Nói rồi Miko và Michio nhảy phốc ra ngoài bằng cửa sổ

Phi cười to vì thấy việc này thật thú vị, anh để ngón tay mình lên môi rồi cười đều. Có vẻ, Mỹ Phương Phi này đang toan tính điều gì đó rất kinh khủng.

Trở lại với cặp vợ chồng của Thiên và Quân. Quân hết giận, thì tất nhiên, anh phải bắt vợ mình nấu ăn và cũng tất nhiên, anh "chịu trách nhiệm" chở cô đi chợ. Mong rằng hạnh phúc này đừng biến mất nữa.

Chiếc xe chuyển bánh chạy ra phố lớn. Dù đã khá chiều, nhưng đường phố vẫn tấp nập như chợ. Quân vừa lái xe thì nhìn vào 1 gia đình có 2 đứa con gái xinh xắn, anh mỉm cười nhìn gia đình hạnh phúc đó, rồi quay sang Thiên đang ngồi tính những thứ cần mua. Quân thối nhẹ vào tai Thiên rồi bảo

- Thiên này, đừng quên sinh cho anh thằng con xinh xắn đấy!

Mặt Thiên hồng nóng bừng, đỏ gay đỏ gắt, cô đẩy Quân ra xa rồi mắng lại

- Sao lúc nào anh cũng nói mấy chuyện kì cục đó thế hả? em còn đi học mà!

Quân nhăn mặt, trề môi

- Đi học thì đi học chứ, em cũng 17 rồi chứ nhỏ nhắn gì. Anh cũng là chồng em mà, nhà người ta cưới nhau chưa đầy nửa tháng, vợ đã có mang mấy tháng! Có nhà mình là em khó quá mà!

- Anh....anh cũng còn là vị thành niên đấy! sao so sánh mình với họ được, anh với em là đặc biệt. Nếu anh muốn....có con thì chờ khi em ra trường đi - Thiên ngại ngùng nói.

Cô biết Quân mà. Ai cũng muốn có con bằng con bé, cô cũng giống anh thôi. Nhưng cả hai vẫn chưa đến tuổi, Thiên thì không sao, nhưng còn Quân thì. Tính muốn ” vắn đóng thuyền ” à!

-Haizz.....vậy thôi, chán! - Quân nhăn mày rồi cũng không nói thêm gì

Dù anh không biểu hay nói ra, nhưng cô biết Quân đang rất ” cáu ” trong lòng. Thiên cũng không nói gì thêm, thà là để Quân cáu chứ cứ chiều chồng như thế thì cô khổ à

Chiếc xe dừng lại tại khu chợ 5 sao, trung tâm của thành phố. Cả hai bước xuống rồi cùng đi vào chợ. Khu đầu tiên Quân và Thiên vào là khu chợ cá và đồ biển. Cô tính tối nay làm món soup của Ý cho Mẫn và cả cho chồng. Và vài món ăn ngon khác để gửi về nhà cho ba, mẹ, Ân và cả Lam ăn. Không biết người phụ nữ khác như thế nào, nhưng khi Thiên đi mua đồ thì lúc đó là lúc sức quyến rũ của Thiên lại bộc lộ, theo suy nghĩ của Quân.

Anh cứ ngắm Thiên mà không biết rằng có 1 con cá sổng đã ” tát ” cái chát vào mặt anh bằng chiếc đuôi của mình. Khiến cả chợ 1 phen cười no ruột, Thiên cũng không ngoại lệ. Quân thì đỏ mặt gãi đầu.

Sau khi ” ngắm cảnh ” xong ở khu đồ biển. Quân và Thiên đi đến khu quần áo, nhưng đúng lúc đó Thiên lại muốn đi vệ sinh!

- Con gái con lứa gì kì thế? mới đi 1 chút mà đã muốn đi vệ sinh là sao? - Quân chán nản nói

- Nhưng tớ không chịu được nữa rồi, cầm dùm tớ cái này! - Nói rồi cô nhét vào tay anh cái túi rồi chạy nhanh tìm phòng vệ sinh.

Nhưng sẽ tốt hơn nếu Quân cản Thiên lại, vì anh không biết rằng, lần đi này của cô

Chương 43: Kế hoạch không ngờ tới!

Sưu tầm

Quân ngồi dưới lang can gần chiếc ghế công viên để chờ Thiên ra. Cô đã đi được gần nửa tiếng mà vẫn chưa thấy về. Quân lại nghĩ chắc cô nhóc hậu đậu này lại lạc đường vào nơi nào rồi!

Nhưng rồi anh cũng cố kiên nhẫn ngồi đợi thêm 1 vài phút. Đang thờ dài tính lấy máy phone ra chơi game để giết thời gian, thì anh nhận được 1 bức mail được gửi từ 1 số điện thoại lạ hoắc!

Quân ngạc nhiên mở mail ra xem. Ảnh mất kính hoàng, chiếc túi rút từ tay Quân xuống đất cái bụp. Trong bức mail đó, có vài bức ảnh được chụp của Thiên đang đi chung với Phi vào khách sạn, còn nắm tay nhau, cười rất vui vẻ. giờ chụp được ghi trong ảnh là 5: 30. Là lúc mà Thiên vừa rời khỏi Quân. Anh bấm máy gọi lại số máy đã gửi cho Quân những bức mail đó, nhưng lại không thể gọi được. Người đó đã khóa máy. Quân bực bội, anh đã có sẵn máu nóng trong người, lúc này thật đúng lúc để Quân ” lên cơn ”.

Anh ném thẳng gói thức ăn xuống đất không thương tâm, rồi ra bãi đậu xe lái xe về nhà. Dù biết làm thế là sai, làm thế là quá đáng, nhưng Quân thật chịu không nổi! Anh cần sự giải thích của Thiên ngay lập tức.

Còn về phần Thiên. Không biết bị cái gì cô lại đi theo Phi vào khách sạn 1 cách thoải mái như thế!

Quân lái xe về gần nhà, thì mở cửa xe ra thật mạnh rồi đóng lại mạnh không kém. Anh chạy nhanh về nhà với tốc độ của vật động viên Ma ra tông. Sao lúc này anh ” hận ” Thiên đến thế!

Anh thấy Thiên ” xấu ” vô cùng! Chẳng lẽ Thiên cũng giống những cô gái khác mà anh từng gặp.

Chạy về nhà, anh thấy thoải mái hơn 1 chút, tâm trạng cũng đỡ nhiều. Quân thở hồng hộc, vừa về nhà, thì cũng đã muộn. Mà Thiên vẫn chưa về. Lúc đó, Mẫn từ khách sạn đến nhà 2 vợ chồng

- Ô! Anh hai, có cơm ăn chưa? ủa? mà chị dâu đâu! - Mẫn nhìn quanh nhà rồi ngạc nhiên hỏi

Nhắc đến 2 từ ” chị dâu ” khiến Quân bực càng bực. Anh nhìn Mẫn bực bội khiến Mẫn cảm thấy hơi lạ

- Hai? có chuyện gì xảy ra rồi hả? sao nhìn anh như mới từ cõi chết về thế?

- Đi mà hỏi cô chị dâu quý hóa của em! Anh cảm thấy nản lắm rồi! - Quân tự dưng hét to lên bằng chất giọng khỏe của mình

Sự giận dữ đột ngột của anh khiến Mẫn đứng người, nhóc chẳng hiểu cái gì đang xảy ra cả!? Vừa lúc đó thì Thiên cũng bước về.

Bước vào nhà, khuôn mặt cô tối sầm như thể sắp chết, trông cô như không còn 1 sức sống nào nữa! Quân không thèm quan tâm cũng chẳng thèm ngược nhìn cô 1 lần.

- Em đi ” chơi ” cùng bạn bây giờ mới về à! chắc vui lắm nhỉ? - Quân lạnh lùng hỏi

Thiên không trả lời lại, cô chỉ tự dưng bật khóc to, to lắm! như thể cô muốn thả sự phiền muộn của mình ra vậy. Cả Quân và Thiên đều làm Mẫn bối rối, trong đầu nhóc luôn nghĩ: rốt cuộc cái gì đang diễn ra thế?!

- Quân ơi! em xin lỗi! Quân ơi! - Thiên xin lỗi là chuyện đáng lý

Nhưng nó lại không làm Quân vui chút nào, giống như là trong câu xin lỗi đó, Thiên đã làm gì RẤT SAI với Quân vậy!

- Em vào khách sạn làm gì với tên đó hả? - Quân nắm chặt vai Thiên nâng lên hỏi

Cô ngạc nhiên vì Quân đã biết chuyện đó. Thiên lại khóc thét lên

- Xin lỗi Quân ơi! em xin lỗi! chúng ta chúng ta nên ly hôn thôi! xin lỗi Quân ơi!

- Em bị điên hả? ý gì thế!? có gì thì nói đi, sao em cứ nói xin lỗi với anh hoài vậy? rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì ở khách sạn vậy hả?

- Em không biết! em không biết! nhưng khi em mở mắt ra thì đã thấy Phi nằm bên cạnh, với tình trạng em thật không biết gì cả! - Thiên hét lên

Nghe xong Thiên kể, Mẫn đã biết chuyện gì xảy ra, thật sự tội tệ! đối với Mẫn, cô không hề nghĩ Thiên là loại như thế! thật tội tệ! Còn Quân thì mặt tối sầm, không nói không rằng. Anh bước lên phòng, mặc cho Thiên có xin lỗi như thế nào! anh cũng không hề quan tâm. Ly hôn, đơn giản thật, 2 từ đó xuất ra miệng của Thiên thật đơn giản! Ly hôn ư?

Chương 44: Con người lạnh lùng!

Sưu tầm

Sau khi Quân bước lên phòng, còn lại Mẫn và Thiên. Mẫn đứng lên đỡ Thiên dậy, nhưng khuôn mặt nhóc lại vô cùng tức giận

- Mẫn

- Chị lên phòng nghỉ ngơi đi! tôi cũng phải về khách sạn, có gì mai hai người tính! tôi chẳng rảnh nhúc tay vào chuyện này đâu! - Mẫn lạnh lùng nói rồi bước ra ngoài

Bây giờ, Thiên cảm thấy mình thật tội tề, là thứ không xứng làm con dâu của nhà họ Đỗ! Nhưng thật sự, cô chẳng nhớ được chuyện gì nữa, thật sự, mọi thứ cô đều không nhớ lý do sao mình lại vào khách sạn rồi khi mở mắt Phi lại nằm bên cạnh.

Cô có hỏi Phi những câu hỏi như thế, nhưng Phi chỉ đáp lại với khuôn mặt buồn bã rồi bảo ” Chẳng lẽ cậu không nhớ sao? ” Câu nói đó của Phi lại khiến cô thêm cảm thấy mình tệ bạc. Thiên bước vào phòng tắm, cô ngâm mình trong nước để rửa toàn bộ những tội lỗi của mình. Thiên à, mạnh mẽ lên!

Mặt trời vừa ló dạng, cũng là lúc Thiên bước ra khỏi phòng tắm. Cô đã ngâm mình trong đó cả buổi tối, cô tính ra để làm đồ ăn sáng cho Quân. Cùng lúc đó thì Quân cũng vừa dậy, anh bước xuống nhưng phớt lờ Thiên, như thể cô vô hình trước mặt anh. Tim Thiên nhói lên, nhưng rồi đó cũng là lỗi của cô, anh chưa mắng chưa làm dữ với cô là may lắm rồi.

- Sáng nay không có đồ gì ăn cả! nên anh ăn đỡ trứng ốp la nhé! - Thiên nhỏ nhẹ nói, nhưng cô không dám ngược mặt nhìn anh

- Từ đây về sau tôi sẽ không ăn sáng ở nhà! hôm nay cô lên trường nhẩn dùm cô chủ nhiệm, hôm nay tôi nghỉ để lên công ty - Quân vẫn khuôn mặt không cảm xúc đáp lại

Nhắc mới nhớ, hôm nay Quân không mặc đồng phục trường, mà anh mặc bộple đúng chất chủ tịch văn phòng. Trông anh thật ngầu ra bảnh lúc này.

- Vâng! em sẽ nhẩn lại, anh đi - Chưa nói xong lời thì Quân đã đi ngang qua Thiên để bước ra ngoài mà không lời chào

Trông cô bây giờ giống người ở hơn là 1 người vợ. Nhưng rồi cô cũng cố nhịn nước mắt để không khóc. Vì khóc sẽ giúp được gì cho cô chứ! hiện tại, là lúc cô cần trưởng thành!

- Cái gì cơ?! đừng có mà ăn nói xàm bậy! chị Thiên không bao giờ làm những chuyện đó đâu! - Lam đang hét vào phone với ai đó đầu dây

(Tớ cũng muốn tin như vậy đấy! nhưng chứng cứ rành rành! lại chính miệng chị Thiên nói vậy!) Và đó không ai khác là Mẫn

- Không! không thể nào đâu! chắc có cái gì đó không ổn ở đây! cậu tới đây nhanh! - Nói rồi Lam cúp máy thật mạnh, nhóc như không tin vào những gì mình nghe thấy

Chị Thiên mà nhóc quen từ nhỏ đến giờ, nhất định không làm những chuyện đó!

Quân không đi học hôm nay, Thiên cũng ở nhà! Cô chỉ gọi nhẩn cho Ngọc rằng nói với cô 1 tiếng rồi cũng ở nhà. Trưa đến, cô lo Quân không ăn uống gì ở công ty, nên làm sẵn 1 hộp cơm đem tới cho Quân. Cô mong Quân sẽ nghe cô giải thích và mong anh hiểu những gì cô nói. Thiên đón taxi lên đến chỗ công ty của chồng.

Vốn đây là lần đầu đến công ty Quân làm. Hơi ngại, nhưng thật đúng là giàu, sang trọng phải đi kèm với công ty hạng nhất. Phía trước Thiên là 1 cái công ty to bự chẳng không tính được! Mừng vì Quân là chủ tịch của công ty lớn như thế này, nhưng cũng lo gì quản lý 1 nơi to đùng như thế này anh có mệt không?

Cô mỉm cười nhẹ rồi bước vào trong, vì ai cũng biết Thiên là con dâu nhà họ Đỗ, ai cũng chào đón cô nồng nhiệt. Thật là tốt!

Bước lên tầng 14, cô bước đến tính gõ cửa phòng làm việc của Quân, thì bên trong phát ra mấy cái tiếng rên rĩ của phụ nữ, thật đúng chất với những ý nghĩ đen tối. Thiên cố gắng dẹp ý nghĩ đó sang 1 bên, cô chỉ nghĩ chắc ai đó ở bên trong rồi vấp phải cái gì đó mới rên như vậy. Nhưng càng nghe, người cô càng không thể nhúc nhích được, Thiên đi đến chỗ cửa sổ đang mở để nhìn vào xem có chuyện gì.

Có muốn chấp nhận sự thật, chấp nhận những thứ đang ở trước mắt mình hay không thì đó cũng là sự thật đối với Thiên. Đúng như Thiên nghĩ, giọng rên đặt sệt chất giết người đó phát ra từ 1 người phụ nữ trẻ, đẹp, thân hình hoàn hảo. Đúng chuẩn của Quân, và 2 người đó làm gì, chắc Thiên không cần phải nói ra thì ai cũng đã biết.

Hộp cơm trên tay cô rớt xuống, làm đổ lẫn lóc, nghe tiếng động bên ngoài, cả hai người đều nhìn về phía Thiên đang đứng ngoài cửa sổ. Nhưng lần này, tim cô như vỡ vụn, Quân không thềm chạy ra giải thích với cô 1 tiếng, anh chỉ liếc 1 phát nhìn cô rồi ngay lập tức hướng mắt về chỗ cô gái đó. Cả hai coi Thiên như thể vô hình. Đau đớn, nhói lòng, thất vọng, buồn bã thật sự ngày hôm nay, Thiên đã ném trải tất cả!

Chương 45: Virode ra tay!

Sưu tầm

Thiên chạy nhanh ra khỏi công ty. Cô như muốn nghẹt thở trong cái công ty này! Sức chịu đựng con người có hạn, hình như, cô đã chịu đựng quá mức rồi! Khóc ư? Bây giờ cô chẳng còn 1 giọt nước mắt nào để mà khóc ào ra cho nhẹ lòng cả. Một mối, chán nản. Thiên đón taxi về nhà mình, cô biết nói gì với anh trai, bố, mẹ và đứa em gái thông minh tráo trở của mình? Cô không muốn làm họ buồn chút nào!

Mắt cô sưng húp vì khóc quá nhiều. Biết rằng là lỗi của mình mới ra nông nỗi này, nhưng sao cô ghét cay ghét đắng Quân quá! Anh chẳng hiểu cô muốn gì, anh chẳng biết cô nghĩ gì! Quân thật là người đàn ông tồi tệ hơn cả những tên bỏ vợ bỏ con trong xã hội này!

Cô đã biết trước những chuyện như thế này sẽ xảy ra! nhưng sao vẫn không thể đỡ nổi, vẫn không chuẩn bị tinh thần trước. Ngay lúc này, điều cô mong muốn, cô chỉ cần 2 chữ " bình yên " thôi!

Sáng hôm nay, hai anh em và Virode không thấy Quân hay Thiên đến lớp. Cả hai tò mò cũng ngạc nhiên, ngồi trong lớp, lâu lâu Michio hay liếc sang Phi nhưng không thấy Phi có biểu hiện gì lạ! Nhưng không hiểu sao Michio lại có cái cảm giác bất an và khó chịu. Tên Phi này dù sao cũng là con nhà quyền quý giống như Quân. Nhà họ Mỹ dù sao cũng có tiếng trên thương trường. Câu cảnh báo của Michio ngày hôm qua không chừng khiến tên Phi này nổi hứng mà làm liều cũng nên

- Miko, lát nữa về, em sang nhà Quân với Thiên xem có chuyện gì xảy ra không nhé! - Michio nhìn sang Miko rồi yêu cầu

- À, đúng rồi. Lúc sáng đi ngang qua Ngọc, em nghe nhỏ nói chuyện với Thiên trong điện thoại, nghe qua em thấy giọng Thiên có vẻ mệt mỏi và chán nản lắm! Chắc phải có chuyện gì đó rồi? - Miko hất đầu mình về phía Ngọc rồi bảo

Michio nhủ mày 1 lát rồi cũng không nói gì. Còn Phi thì vẫn đang cười thầm 2 anh em nhà Virode. Anh cảm thấy càng ngày càng thú vị về chuyện này. Ai biểu đụng đến Thiên làm gì để tên Quân đó có hậu quả như ngày hôm nay!

Tiếng chuông báo hiệu giờ ra về. Michio liền phóng nhanh ra ngoài, cách đây mấy phút, Miko đã đi trước. Nên hiện giờ, anh đi một mình. Nhà Mafia của anh thường quen rất nhiều người trong giới khét tiếng về quyền lực cũng như tìm hiểu thông tin. Michio đi đến khu chợ ngày hôm qua Quân và Thiên đã đến. Đang ngán ngẩm tìm thông tin thì anh liền thấy 2 đứa nhóc khoảng 13 tuổi. Mà 1 trong 2 nhóc đó là em gái của Quân. Và tất nhiên, 2 đứa nhóc này không ai khác là Mẫn và Lam.

Michio liền chạy nhanh đến chỗ 2 nhóc rồi vỗ vai Mẫn. Mẫn quay lại nhìn anh ngạc nhiên, vì vốn dĩ nhóc đâu có quen anh trai này.

- Anh này ở xó nào chui ra thế? - Mẫn nhìn Michio ngạc nhiên hỏi

Michio như ngã ngửa vì cách hỏi của nhóc này khá là " lịch sự "

- À, anh là bạn của Quân và Thiên!

- Thật không đây? nhìn anh như du côn vậy! với lại trông anh không phải người Việt nhỉ? - Lam tiếp lời

Thật là 3 chấm. Mẫn đã " lịch sự " thì Lam càng " lịch sự "

- Anh là người Nhật! mà 2 em tới đây làm gì thế?

Cả 2 bỗng sụm mặt khi nghe câu hỏi. Lý do Lam và Mẫn đến đây thì ai cũng biết. Cả 2 không tin Thiên làm như vậy nên mới bỏ cả ngày đến đây điều tra. Ai dè, tay trắng. Không những không tìm được cái cóc gì, còn lại sém bị công an bỏ vào trại mồ côi vì tưởng ăn xin có khổ không cơ chứ!

Michio ngồi nghe cả 2 kể lại chuyện của Quân và Thiên. Anh bỗng chốc biết ai đã làm chuyện này, nhưng không có bằng chứng nên anh cũng chưa nói cho 2 nhóc biết.

- Thì ra chuyện là như vậy! mà thôi, 2 em mới 13 tuổi, làm gì được chuyện này! Hay là 2 em đến nhà hàng của anh ăn đi để anh đi kiếm thông tin cho cũng được! - Nói rồi, Michio rút từ túi mình ra 1 cái thẻ đề địa chỉ của 1 nhà hàng mà theo Mẫn đoán là 1 nhà hàng 5 sao có hàng ngàn đồ ăn ngon

Cho dù có muốn hay không thì dạ dày của Mẫn và Lam đều bắt 2 người đi ăn. Nghe lời Michio, 2 nhóc tí dẫn nhau đến nhà hàng ăn miễn phí.

Sau khi Mẫn và Lam rời khỏi, khuôn mặt Michio trở nên nghiêm nghị chứ không còn vui vẻ như đang nói chuyện với 2 nhóc. Anh cảm thấy tức "tên" đã làm cặp vợ chồng này ra như thế này. Trước tiên, điều anh nghĩ đến là tìm chứng cứ.

Trở lại với Thiên, đi đến nhà mình, cô vẫn cố nở nụ cười thật tươi trên môi để bố, mẹ không cảm thấy lo cho cô. Nhưng cha, mẹ mà. Họ là những người đã sinh Thiên ra, dù cô có cười toét cả miệng thì 2 người vẫn biết Thiên đang có chuyện gì đó. Nhưng vẫn không hỏi thì sợ con gái đau lòng. Cả 2 vẫn mong trong lòng rằng Thiên sẽ qua khỏi chuyện này, dù họ không biết Thiên đang gánh chịu 1 hậu quả mà cô không hề gây ra!

Mọi thứ trong nhà, từ phòng cô cho đến phòng bếp. Mọi thứ đều giống như trước khi cô về nhà chồng. Phòng ngủ của cô vẫn giữ nguyên.

Nói chuyện với mẹ mãi mà cô không hề biết trời đã tối. Dù rất muốn đêm nay ở lại đây, cô không muốn trở lại căn nhà lạnh tanh với 1 ông chồng lạnh lùng như thế nữa. Nhưng rồi cô cũng nén nỗi lòng đó để đón taxi về nhà.

Trời đã tối, gió thổi vào tóc và tai cô khiến cô lạnh tê người cộng thêm việc xảy ra ngày hôm nay, cô như muốn đóng băng. Chiếc xe dừng lại căn biệt thự quen thuộc. Khi Thiên bước xuống thì đã thấy đèn bật sáng trong nhà. Cô đoán là Quân đã về.

Vừa không muốn đối mặt với chồng, vừa muốn nghe sự giải thích của Quân. Cô bước vào nhà. Quân đang ngồi đó, khuôn mặt vô cảm như sáng nay, anh nhìn cô bước vào, ánh mắt theo từng chuyển động của cô. Nó tốt hơn khi anh xem cô như hình.

- Quân - Cô mở lời nhưng rồi lại dừng lại

Anh nhìn cô như thể anh chẳng có tội lỗi nào mà cô lại có lỗi với anh vậy. Ánh mắt anh nhìn cô thật khiến cô bực mình.

-Đừng nhìn em bằng ánh mắt đó! có gì thì anh hãy nói đi! còn nữa, em cần lời giải thích về chuyện sáng nay!

- giải thích? giải thích cái gì cơ chứ? tất cả những gì cô thấy đó là lời giải thích hiệu nghiệm nhất! - Quân đứng dậy đi đến gần Thiên nói

Cơn giận như dâng trào trong người cô, cô cố nén không tát vào mặt anh.

- Dù thế nào đi nữa! cho vợ mình thấy những cảnh như thế, anh cần phải có lời xin lỗi nào chứ? sao lại nói kiểu như thế!

- Cô còn xem tôi là chồng à? vậy mà Quân tôi cứ tưởng cô xem tên đó hơn tôi chứ!

Lần này xem như đừng trách cô ác độc. Cô tát thẳng vào mặt anh 1 cái tát chua chát và mạnh nhất mà cô từng làm. Cái tát ấy xem như tát cả những gì cô đã chịu ngày hôm nay, sự giận dữ, sự buồn bã, sự chán nản. Tất cả đều nằm trong cái tát ấy!

- Đúng vậy! em xem Phi quan trọng hơn anh đấy! thì sao nào? anh xem em là cái gì hả? là thứ để anh giải sầu lúc buồn à, rồi khi anh vui anh lại đá em sang 1 góc để đi tìm những bông hồng khác à! đúng chứ? EM NÓI ĐÚNG CHỨ!!! Anh chẳng hiểu em nổi cái gì cả? em thích cái gì? em muốn cái gì? anh đều không biết, không nghe 1 lời giải thích từ em! không tin em! không hiểu cảm giác của em như thế nào khi thấy anh như vậy! vậy là chồng hả? Chồng là như vậy đúng chứ? nếu như việc ngủ chung với Phi là thật. Em cảm thấy mừng vì em không trao thân mình cho thằng tồi tệ như anh! - Thiên hét lên như thể cô cần được "giải phóng" những phiền muộn. Tất cả những lời cô nói ra đều khiến tim Quân đau quặn quại.

Nếu tiếp tục như thế này. Quân sẽ mất kiểm chế mất.....

10. Chương 46 - 50

Chương 46: Quân

Sưu tầm

Thà Thiên nói nặng lời với Quân thế nào cũng được. Anh cũng chẳng giận, nhưng sao cô lại phải nói ra câu " em mừng rằng mình không trao thân cho thằng tồi tệ như anh " cơ chứ!? Chính cái câu đó mà khiến sự kiên nhẫn của Quân tụt giảm vượt trội.

Anh không muốn làm đau cô chút nào!

- Anh cho em 3 giây để rút lại câu nói lúc này! nếu không đừng trách sao anh ác! - Quân cảnh báo Thiên bằng chất giọng nhỏ nhưng rất đáng sợ

Cô hơi sợ cũng hơi hoảng vì câu nói cảnh cáo của Quân. Nhưng sao cô phải rút lại câu đó chứ? nó đúng mà! cô nói đúng mà!

- Em sẽ không bao giờ rút lại câu nói đó đâu. Cho dù có cả kiếp này đi nữa!

Câu nói như thể đánh thức 1 con quỷ đang ngủ trong yên lặng. Quân nhếch mép 1 cái nhẹ rồi ngược đôi mắt lên nhìn cô. Ánh mắt màu xanh đậm bí hiểm cực kì, lâu rồi cô không nhìn vào đôi mắt xanh ấy nên giờ cảm thấy hơi " lạ ".

Khuôn mặt Quân thay đổi 180 độ, anh nhìn Quân bằng ánh mắt " giết cá " đó thì Thiên hơi đỏ mặt nhưng rồi cô cũng quay mặt mình đi chỗ khác. Thật đúng là khó khăn khi nhìn vào khuôn mặt của 1 chàng trai nào đó đẹp trai như Quân

- Anh muốn gì hả? - Thiên ngại ngần hỏi

- Em muốn Quân " bé bỏng " của mình trở về chứ?

Đúng rồi! lâu này cô quên khuất mắt Quân mà cô " thăm yêu ". Quân mà đối với cô là hoàn hảo. Quân " thiên thần "

- Anh cho hình thức đó về sao?

- - Quân không trả lời.

Không khí chìm trong yên lặng, chỉ nghe tiếng gió thổi ngoài hiên lành lạnh. Quân bỗng cúi sầm mặt, Thiên lo lắng chờ đợi cái gì sẽ xảy ra đây?

- Thiên?

Khuôn mặt quen thuộc trở lại, đôi mắt đen huyền Châu Á cũng trở về, giọng nói ấm áp quen thuộc lại đến. Quân " bé " đã trở lại!

Thiên muốn chùng òa khóc, cô ôm chầm lấy Quân thật nhanh. Đã lâu rồi cô không nói chuyện với Quân này! Cô nhớ cậu lắm. Những lời động viên khi cô buồn, cô " thèm " nó. Dù thích Quân " lớn " hơn, nhưng cô cần sự động viên và tính cách của Quân " bé "

- Thiên? cậu bị gì thế? có chuyện gì à? hình thức đó lại làm gì cậu hả? - Quân vỗ vỗ lưng Thiên ngăn cho cô khóc rồi hỏi

- Sao cậu biết? cậu biết mình bị hình thức đó dành lấy cơ thể sao? cậu nhớ được gì không? - Thiên nhìn Quân với đôi mắt đầm nước mắt mà hỏi

Quân cười mỉm nhìn cô gật đầu. Nếu như những lần khác, thì Quân sẽ không nhớ cái gì cả! nhưng lần này đặc biệt, những gì cô nói, những gì Quân " lớn " làm gì với Thiên anh đều biết! Không biết lần này trở về, Quân sẽ nói gì đây?

Cả 2 dẫn nhau ra phòng khách nói chuyện, Thật mừng vì Quân " về " thật đúng lúc

- Bây giờ cậu nói cho tớ sự thật đi! cái hình thức Playboy đó là hình thức chính của cậu hay hình thức giả thể hả? tớ cần biết sự thật! - Thiên nhìn vào mặt Quân hỏi nghiêm túc

- Thật ra thì Quân mà cậu " ghét " mới là hình thức thật của tớ, còn hình thức này chỉ là phụ. Bình thường khi tớ " cần " thì tớ mới dùng hình thức này, còn nếu bình thường tớ sẽ dùng hình thức đó! Tớ biết

hết mọi chuyện Quân ” lớn ” làm với cậu. Nhưng tại sao cậu lại vào khách sạn với Phi dễ dàng thế hả? cả tớ cũng không hiểu chứ huống gì là Quân đó!

- Tớ không biết! thật sự tớ không biết cái gì cả! lúc đó

(Flashback)

Thiên chạy nhanh vào sâu bên trong của trung tâm mua sắm để tìm phòng vệ sinh. Nhưng ngó qua ngó lại thì chẳng thấy cái phòng vệ sinh nào, mà toàn thấy càng lúc càng ít người qua lại! Thiên cảm thấy hơi sợ vì ở đây khá vắng người. Cô tính nhịn quay lại chỗ Quân để về nhà rồi ” xả ”.

Nhưng vừa mới quay gót tính bước đi, thì có cái làn khói nào đó xịt vào mũi cô từ 1 người đàn ông bịt mặt. Lúc đầu, cô còn có chút bình tĩnh, nhưng sau vài giây, tự nhiên tất cả quay cuồng trong đầu cô, với lại, Thiên cảm thấy cực buồn cười trong khi chẳng có gì buồn cười cả. Rồi ai đó nắm tay cô dẫn đi, vì tâm trí không được tỉnh táo lắm nên cô không biết đó là ai. Theo như trí nhớ của Thiên, thì người đó dẫn cô lên mấy bậc thang rồi lúc sau cô bị bất tỉnh vì không còn tỉnh táo nữa. Khi tỉnh dậy, thì thấy Phi đang nằm bên cạnh mình với tình trạng kì không!

(End Flashback)

Thiên kể mọi chuyện cho Quân nghe. Anh chăm chú nghe, đến cuối Quân ” bé ” này đã biết mọi chuyện.

- Tớ nghĩ cậu nên đi đến khách sạn đó để tìm manh mối đi! tớ thấy nghi lắm! còn nữa. Quân giận là phải, nếu là tớ, tớ cũng sẽ giận. Quân hiện đang sống với cậu là 1 chàng trai nóng tính và theo tớ nghĩ rằng cậu ấy rất yêu cậu nên mới làm mấy chuyện như đi ” thổi kèn ” để làm cậu ghen đấy. Tớ cũng thích cậu nhưng không bằng Quân đó đâu! tớ hưởng cùng 1 trái tim mới Quân ấy, nên tớ biết. Gặp như những cô gái khác là xem như cậu mất đi cái trình tiết ngàn vàng rồi, nhưng cậu có thể không chế được tên đó làm bậy với cậu là điều kì diệu đấy! Con bé Mẫn và mọi người vẫn khỏe, nên tớ mừng. Còn nữa, lần này trở lại, không biết tớ có trở lại nữa không vì như cậu biết đấy, đây đâu phải hình thức thật của tớ, nếu muốn trở lại phải cần sự đồng ý của Quân ” lớn “. Nhưng không sao, lúc nào cậu buồn, Quân ” lớn ” sẽ cho tớ đến an ủi cậu thôi. Cậu ấy sẽ chẳng chịu nổi nếu thấy vợ mình khóc nước mũi ngấn nước mũi dài đâu!

Sự giải thích của Quân khiến Thiên nhẹ hơn được phần nào. Cô cũng hiểu thêm về Quân ” dê ” đó! Thật đúng là ngốc! đồ Quân lớn to đầu mà óc nhỏ như trái nho! Sống với con người mang hai tính cách này cũng rất thú vị đấy! nhưng điều đầu tiên là cần phải giải quyết hiểu lầm này. Thiên nên làm theo lời Quân nói, trở lại khách sạn và hỏi họ!

- Thế nào? em nói chuyện xong với cậu Quân ” hoàn hảo, dịu dàng, hiền lành ” của em rồi chứ?

- Anh trở lại lúc nào thế? - Thiên ngạc nhiên vì không biết Quân trở về lúc nào

- Anh không biết là em thích nắm tay của cậu Quân kia đấy!

Thiên chợt nhìn xuống tay mình. Cô đang nắm chặt tay Quân đến nỗi gân nổi cả lên. Thiên tính thụt tay lại nhưng Quân lại nắm chặt hơn. Tay anh trở nên mạnh hơn mọi khi

- Đến lúc nên ” làm việc ” rồi! anh đã cho em 3 giây để rút lại câu nói lúc nãy...nhưng em lại không muốn. Vậy thì đừng trách anh!

Nói rồi anh bế nhanh cô lên lầu mà không biết cô đang nghĩ gì. Có vẻ cậu Quân này tính làm thật đấy!

Chương 47: Giận rồi lại Hòa!

Sưu tầm

Anh đá vào cánh cửa cái rầm cho nó đóng lại. Lần này không biết anh có làm thật không, nhưng sao cô cảm thấy hơi lo!

- Này! anh đừng giận rồi làm liều nhé! câu đó em nói đúng mà!

Thiên đã như ” cá nằm trên thớt ” mà vẫn cố gân cổ cãi lại

- Vậy thì để xem!

Anh nói rồi cởi bỏ chiếc áo thun của mình vứt sang 1 góc giường. Thiên càng lúc càng tái mặt, cô còn chẳng dám nhìn lên mặt Quân, người cô run thấy sợ. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy mình sắp chết như thế đấy!

- Ngước mặt em lên đây xem nào! - Quân nói nhỏ

Nhưng Thiên vẫn không ngước lên, vì biết tính Thiên như vậy. Nên Quân đành phải lấy tay để nâng mặt cô lên. Ấy vậy mà Thiên vẫn cứng đầu, con gái mà còn mạnh hơn cả thanh niên trai tráng.

Quân thấy vậy, liền nói đùa vài câu

- Ô? Cái gì ở trên đầu em kìa?

Vừa nghe xong câu nói, Thiên lập tức ngước mặt lên nhìn. Đúng là con gái dễ mắc lừa, đúng lúc đó anh hôn mạnh vào môi cô 1 cái. Nhưng anh vẫn chưa tha cho cô, anh hôn cô đến nỗi khiến cô nghẹt thở mà thở không được. Nó còn đau và rát hơn cả những lúc trước anh hôn cô vậy. Chắc tất cả sự tức giận của anh đều dồn vào đó, cũng như cái tát của cô mà anh phải chịu phải vậy.

- Q...uân....em...n..ghẹt....thở! - Thiên cố gắng ra từng tiếng nhưng đáng tiếc, Quân giả lơ

Những ngón tay anh dần dần chuyển xuống phía dưới áo cô, vì mặc áo sơ mi mỏng. Nên những cúc nút rất dễ mở, anh bực 1 phát nó đứt hết cả hàng cúc nút trên áo cô. Thiên thấy sợ, sợ lắm!

May thay, cô còn mặc 1 chiếc áo ba lỗ của con gái bên trong, nhưng chiếc áo ba lỗ này cũng chẳng giúp ít được gì, nó màu trắng, nên nhìn sơ qua Quân có thể thấy được chiếc áo nhỏ của cô ở bên trong. Anh bỗng cười đều 1 cách kì lạ.

- Thân hình của em cũng thuộc hàng người mẫu đấy! - Quân nhìn Thiên nói

Bây giờ cô chẳng mở miệng nói được gì. Quân " ác " quá! đúng như lời Quân " bé " nói, anh sắp lấy đi cái quan trọng nhất của cô rồi. Nhưng khi nghĩ đến việc của Phi, cô bỗng thấy buồn và khóc òa lên vì không giữ thân mình được cho đến khi Quân " ra tay "

Tiếng khóc của Thiên khiến Quân phát hoảng, anh chẳng biết mình đã làm gì sai cả...à mà cũng biết đôi chút!

- Đùa thôi! đùa thôi mà! em mít ướt quá! con gái như em thì bao giờ mới có con được chứ! - Quân ngừng lại 1 chút rồi nói tiếp

- Chuyện khiến em giận cũng là 1 phần lỗi do anh. Nhưng em thử nghĩ em biết vợ mình đi thật là tức chết với em mất thôi! Chuyện vẫn chưa được giải quyết.....nên xem như anh tha em lần này nữa. Nghĩ đi nghĩ lại, em không phải là loại con gái đó! may cho em là đã lấy 1 anh chồng dung tha giống như anh đó! Anh bảo người điều tra việc đó, rồi sẽ giải quyết mọi chuyện. Còn chuyện sáng nay xem như cho anh xin lỗi! em cũng lạ, sao không bước vào phòng mà tát cho người phụ nữ đó 1 cái rồi đánh ghen chứ! thật là

- Quân chán nản bảo

Trong phút chốc, Thiên thấy Quân thật con nít và hài hước. Anh biết xin lỗi, biết nhận lỗi của mình như 1 đứa trẻ xin lỗi cha mẹ. Ca ngợi mình như 1 cậu nhóc kiêu ngạo. Làm những chuyện khiến người khác phải vừa cười mà vừa khóc.

- Anh thật quá đáng! nếu như em không khóc thì mọi chuyện đến nước nào rồi hả?- Thiên hét ào lên

- Ai biết! sự kiểm chế của anh nó đâu nghe lời. Với lại em là vợ anh mà, anh làm gì mà chẳng được chứ!

- Anh đi chết đi! chết này! - Thiên hét ném gối vào người Quân rồi lại tới mền!

Nhưng điều bất ngờ là Thiên chủ động ôm anh sau khi không còn thứ gì để ném nữa! Cô cắn nhẹ vào tai anh 1 cái như mèo cắn chủ.

Quân bất chốc đỏ mặt, ngạc nhiên và cũng rất sốc.

Nhưng nếu cô đã " cho " thì anh " đáp ". Anh ôm cô cùng ngã xuống giường rồi trùm kín mền từ đầu xuống chân. Cả 2....chìm vào giấc ngủ trong bình yên!

Chương 48: Quyền lực của nhà họ Đỗ và sức mạnh của Đỗ Nghi Dung!

Sưu tầm

Sân bay Tân Sơn Nhất mới sáng sớm đã đông ngập người. Phần thì những người chờ để đón người thân, phần thì những hành khách từ máy bay vừa mới bước ra. Lẫn trong những hành khách nước ngoài đó là 1 cô gái có mái tóc đỏ nhạt, dài ngang lưng. Mang chiếc váy liền bó người màu xanh lam nhạt, để lộ đường cong hình chữ S quyến rũ. Che cặp mắt bởi chiếc kính mát hiệu nổi tiếng của Ý. Nhìn cô gái này trông nhỏ nhắn và hiền lành.

Nhưng chẳng ai biết cô là 1 phần quan trọng của gia tộc họ Đỗ. Đỗ Nghi Dung!

Lý do cô về nước cũng vì bị nhóc Mẫn ” lôi kéo “. Việc là mấy hôm trước, Mẫn có gọi điện sang Ý cho cô. Nhóc kể hết ngọn ngành chuyện của Thiên và Quân cho Dung nghe. Tự dưng nổi máu ” thương em trai ” Dung thu dọn hành lý bay gấp về nước.

Dung thề sẽ tìm ra tên nào cả gan dám làm mọi chuyện ra như vậy. Cô sẽ bỏ đứa đó vào máy chém thời xưa của Pháp rồi chém thành hàng trăm mảnh rồi vứt cho gà ăn! Đụng tới ai không đụng lại đụng đến đứa em trai và đứa em dâu đáng yêu của Dung thì xem như cầu trời đi!

Cô đón taxi về nhà của cặp vợ chồng Quân và Thiên.

Lúc này, cả 2 người chẳng biết rằng đang có ” cơn lốc ” sắp ” cuốn ” đến nhà mình mà vẫn còn đắp chăn ngủ trong ấm áp!

Đang lúc ngủ mà Quân cũng chẳng chịu ” bỏ cuộc “. Anh còn nhân cơ hội Thiên đang ngủ say mà ôm eo cô rồi dụi mặt vào cổ cô mà ngủ. Thiên thấy nhột nhột ở cổ mình, cô biết cái ” thứ ” đó đang làm phiền giấc ngủ ngon của mình. Thiên lấy tay nhéo 1 phát ngay bàn tay đang để ngang ngay eo mình.

Quân đau nhưng không chịu thụt tay lại. Thiên cũng để yên đó chứ không làm gì nữa. Vì cô biết nếu làm thêm gì nữa thì chỉ có hại cho cô thôi chứ không ích lợi gì.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng ngủ bay tung vào trong bằng cú đá ” siêu nhiên ” của ai đó mà mọi người đều biết.

- Hai đứa em bé bỏng của chị đâu rồi? - Dung bước vào phòng 1 cách tự nhiên như người khổng lồ

Đập vào mắt cô đầu tiên là cảnh Quân đang ôm Thiên ngủ trong cái tình trạng Thiên chỉ mặc 1 chiếc áo ba lỗ mỏng manh! Cả Thiên và Quân nhìn cô như thể hình quái nào đó không tồn tại trên đời này.

Dung bỗng phát hiện mình bị hổ nặng, hay còn được biết đến là ” xâm phạm quyền riêng tư của 2 bạn trẻ ”. Dung cười rồi nhẹ nhàng bước ra.

Quân và Thiên nhìn nhau chớp chớp mắt rồi cùng đồng thanh

- Chị Dung!

Hai vợ chồng ăn mặc đàng hoàng rồi đi đến phòng khách , nơi Dung đang ngồi đó chờ. Cả 2 bước đến rồi ngồi xuống ghế

- Trông hai em không giống gì là con bé Mẫn tả cả! làm lành rồi à? - Dung cười nhẹ hỏi

Cả 2 đỏ mặt gật đầu

- Ai dà! đâu cần phải ngượng ngùng như thế chứ! cứ xem chị đây là bạn, muốn nói gì thì nói! - Dung trẻ con nói đùa với cả 2. Dung chỉ mới 19 tuổi, trẻ con là điều đương nhiên.

- À, mà đúng rồi! em với chị đi đến trường gặp cậu con trai tên Mỹ Phương Phi được chứ? chị có đôi lời muốn nói với cậu ấy! - Dung tiếp lời

- Vâng! - Thiên trả lời

Dung cười ngồi quay sang Quân

- Còn em! lo mà ở nhà làm cái gì đó ngon ngon ăn để xin lỗi Thiên đi! Con trai gì mà

Quân chu mỏ quay mặt sang 1 bên giả lơ

Dung lắc đầu cười nhẹ rồi nắm tay Thiên dẫn ra xe riêng của mình.

Cả 2 bước lên xe. Vì đây là lần đầu tiên nói chuyện trực diện với chị dâu, nên Thiên hơi run và cũng lo lắng. Dù sao Dung cũng là chị lớn trong nhà!

Thấy Thiên có vẻ căng thẳng, Dung vỗ nhẹ đầu cô

- Bớt căng thẳng đi! chị dâu có ăn thịt em đâu mà em run dữ vậy!

Thiên mỉm cười lại vì Dung cũng giống như bạn cô vậy

Chiếc xe lăn bánh với tốc độ " truyền kì ". Ra giữa đường cái lớn thì xe chạy chậm lại 1 chút.

- Mà sao 2 em cười nhau lâu rồi mà chả có tí " động tĩnh " nào thế? - Dung nhăn mặt hỏi

- Động tĩnh? - Thiên ngây ngô hỏi lại

Dung bỗng cười lớn

- Em đúng là dễ thương thật! ý chị là sao em vẫn chưa có thai đấy! mấy cặp khác là giờ cũng phải mang bầu mấy tháng rồi! Hay là thằng Quân nó đổi tính, nó không thích làm " chuyện ấy " với đàn bà nữa hả?

Thiên đỏ mặt, hỏi cô câu nào cũng được, sao Dung phải hỏi ngay câu đó chứ?

- Quân cũng " muốn " nhưng em

- Em thì không chứ gì! chị biết em mà. Con gái nhà lành có khác! - Dung thầm khen ngợi Thiên

Chiếc xe của Dung đã chạy gần tới trường. May thay đúng lúc đó. Virode Michio cũng đã tìm được bằng chứng!

Câu chuyện này diễn biến thế nào đây?

Chương 49: Quyền lực của nhà họ Đỗ và sức mạnh của Đỗ Nghi Dung

Sưu tầm

Chiếc xe đắt tiền dừng lại trước cổng trường, đánh bật dậy sự tò mò của các học sinh trong trường. Ai nấy đều tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ mà nhìn như sắp bị chém.

Dung và Thiên bước xuống khiến mọi người ồ lên. Còn Ngọc thì ở trên nhìn xuống thấy Thiên liền " tung chưởng " bay từ tầng 4 nhảy xuống lầu. Nhưng mạng " cao " nên không bị gì cả. Các bạn nhỏ đừng bắt chước theo chị này nhé!

Dung nhìn xung quanh cười mỉm vì lâu nay mới trở về lại ngôi trường cũ này. Xung quang thay đổi rất nhiều đối với cô, cả học sinh cũng thế. Chả có ai ở đây mà cô quen cả. Nhưng để chuyện đó sang 1 bên đi. Dung quay sang Thiên hỏi

- Vậy cậu Phi đâu?

- À, Phi ở trên lớp ấy chị! - Ngọc nhanh nhẩu chỉ tay về phía lớp của mình

Dung cười cảm ơn cô rồi đi đến phòng học.

Mọi người nhìn theo bước Dung đi, tất cả đều tò mò chuyện cô sẽ làm tiếp theo. Cả Ngọc và Thiên cũng vậy. Dung và Phi gặp nhau, không chừng sẽ có hỏa hoạn.

- Nay! - Miko từ đâu bước đến vỗ vai Thiên

Cô giật mình quay lại. Vừa thấy lạ lại vừa thấy vui

- Chào! cậu là Namiko đúng chứ?

Miko gật đầu, rồi nhìn về phía Dung

- Chị ấy tính vào gặp Phi à?

- Ừ!

Miko suy nghĩ gì đó 1 lát rồi chạy đi tìm Michio, cậu đi tìm bằng chứng đã 2 ngày hôm nay mà chẳng thấy tăm tí đâu. Lại còn không về nhà, không biết Virode Michio này đi đâu nữa? Với cái tính nóng nảy vốn có, cộng thêm cái tính bướng, kiêu ngạo của mình. Không chừng cậu lại chọc tức ai rồi!

Đúng lúc đang bực mình thì tiếng chuông điện thoại của Miko vang lên

- Alo! Michio, anh đang làm cái gì thế hả? - Miko hét toát vào điện thoại

- Bình tĩnh nào! anh có chuyện phải làm mà! à còn nữa, anh có bằng chứng để giúp Thiên rồi. Anh sẽ đến trường gấp! ya ne!

Bíp....bíp....bíp.

Michio cúp máy, dù giận anh trai mình, nhưng dù gì đi nữa. Michio cũng có ích đấy chứ!

Cô chạy nhanh ra ngoài cổng để chờ Michio!

Trở về lại với Dung. Khi cô bước vào lớp, thì đã thấy Phi ngồi đó, như thể chờ cô vậy. Cậu nở nụ cười nhẹ như thường lệ thay cho lời chào! Dung cũng cười mỉm lại, Dung là người đã từng trải qua đời. Thật lạ là cô thấy Phi này khác hẳn những người đầy hiểm độc khác

- Chắc cậu đây là Mỹ Phương Phi nhỉ. Rất vui được quen, tôi là chị gái Quân, con gái của nhà họ Đỗ.

- Chị đến đây tìm tôi có việc gì không? - Phi thờ ơ hỏi lại

- Cậu trả lời chắc cậu rõ hơn tôi chứ! tôi chỉ muốn cậu hãy nói tất cả sự thật về chuyện của Thiên và cậu ở khách sạn đi. Qua mắt ai cũng được, chứ qua mắt Dung này thì đừng hòng! - Dung uy quyền đe dọa Phi

Nhưng có vẻ như những câu nói đó chẳng là nghĩa địa gì với Phi cả. Cậu cười khẩy thách thức lại Dung.

- Nếu không có bằng chứng! thì chuyện của tôi và Thiên đúng như những gì nó xảy ra. Chẳng thay đổi được cái gì đâu. Chị nên bỏ cuộc đi!

Câu nói của Phi như chạm vào sự tức giận của Dung. Cô thề nếu được cô sẽ cho thằng khỉ còn hôi sữa này vào máy giặt! Nhưng đúng như lời Phi nói. Không có bằng chứng, chẳng làm được gì cả!

Người duy nhất còn lại có thể giúp được Thiên là: Virode Michio! Nhưng bây giờ cậu ấy ở đâu? vẫn còn là 1 vấn đề!

Chương 50: Bằng chứng xác thực!

Sưu tầm

Ở giữa đường cái lớn cách trường học không xa, có 1 chiếc taxi đang cố lườn lách khỏi những chiếc xe tải lớn để phóng lên phía trước

- Chú ơi! lái nhanh nhanh lên được không? cháu đang có việc gấp mà cái tốc độ chậm như rùa bò này thì - Cái chất giọng nói vội này thì chỉ có Michio mới sở hữu được

- Này, cậu trai trẻ. Nếu cậu làm được thì lên lái dùm tôi đi. Banh 2 con mắt bự như ốc cá của cậu ra mà nhìn đằng trước. Có trời cũng chả chạy nhanh được nhé! - Bác tài xế nhìn Michio bằng ánh mắt rục rịch như muốn đá bay cậu ra khỏi chiếc taxi đó

Michio thở dài rồi cũng không nói gì. Đi được tới đâu thì đi, ai bảo cậu gọi xe taxi vào cái lúc nghẹt xe như thế này chứ!

Không chừng vừa tới chỗ đã bị Miko đâm 1 phát vào mặt vì cái tội chậm trễ. Trời ạ!

Chiếc xe màu vàng đang chở Michio cuối cùng cũng thoát khỏi "lũ quái vật" để phóng với tốc độ cực nhanh về phía trường Thiên Duyên.

Tạm bỏ cậu ấy sang 1 góc, quay lại với Phi và Dung

- Vậy cậu muốn bằng chứng gì? - Dung nhìn Phi cười nhếch môi

- Cái cậu làm chính ta bằng chứng tốt nhất! cậu chưa từng nghe ” lưới trời lồng lộng ” à? - Cô nói tiếp

- Tôi đây không cần biết lưới trời hay ” lưới cá “. Điều duy nhất tôi muốn nói là nếu chị không có bằng chứng gì xác thực, thì đừng hòng bắt Phi đây phải ” nhún bước ”!

Chắc có lẽ cái tính dai dẳng của Dung khiến Phi hơi bực. Càng kéo dài, anh càng khó chịu. Thiên thuộc về anh, đó là điều đương nhiên, sao mấy người này lại đi ” tranh dành ” chứ? Anh gặp Thiên trước Quân, anh có quyền! đó, chẳng phải lỗi tại anh!

- Sức kiên nhẫn của tôi có hạn! tôi cho cậu 2 con đường. Thứ nhất, cậu kể hết mọi chuyện ra rồi đi ” tự thú ”. Thứ 2, cậu vẫn cứ ngang như cua như thế, thì hãy xem tôi làm gì với gia đình và công ty của cậu! - Dung bỗng trở nên lạnh lùng nói

Lúc đầu, Phi ngạc nhiên về câu nói đó. Khuôn mặt anh tỏ vẻ hơi sợ, nhưng chỉ chớp lát sau. Phi cười bồn chồn lại cô

- Tôi không biết chị tính làm gì? nhưng chưa đụng được vào cái móng của công ty tôi, thì chị đã ” yên nghỉ ” rồi!

Dung như sừng máu, thật là chẳng ra làm sao cả! đường đường gì cũng là con trai của 1 gia tộc quyền quý. Ai lại đi nói cái kiểu đó với người lớn tuổi hơn mình, còn là con gái trưởng của gia tộc họ Đỗ. Phi này, chán sống thật rồi!

Đúng lúc đó, Thiên từ đâu chạy vào. Cô đã nghe hết mọi chuyện bên ngoài. Thật sốc khi biết người bạn thật của mình là loại người đó.

- Phi! rốt cuộc cậu đã làm gì tớ ngày hôm đó hả? nói với tớ đi, nói với tớ là chúng ta chẳng xảy ra chuyện gì đi! Phi à, cậu bước xa quá rồi đó! - Thiên nắm tay cánh tay Phi với khuôn mặt nghiêm túc hỏi

- Bước xa ư? ý cậu là gì chứ? chẳng lẽ cậu không thích tớ? cậu thích tớ mà, đúng chứ? - Phi như người điên nhìn cô hỏi

Thiên cảm thấy sợ khuôn mặt Phi lúc này, chẳng giống với Phi lúc nhỏ. Khác! khác hẳn!

- Cậu đừng có giả lơ lời người khác nói nữa! tớ đã bảo là tớ không thích cậu mà! Tớ chỉ xem cậu là bạn thôi, 1 người bạn thân, như Ngọc vậy! Ngoài ra chẳng còn tình cảm nào khác, cậu biết tớ đã lấy Quân, sao vẫn cứ làm ra mấy chuyện như thế chứ? Phá tan hạnh phúc của tớ! cậu vui lắm chứ gì?

Lời nói thốt ra từ miệng Thiên như thứ vũ khí hạn nhân nào đó đâm vào toàn thân Phi. Anh là người phá đi hạnh phúc của Thiên? Anh đã làm vậy ư? Cô không yêu anh? chỉ xem anh là bạn?

11. Chương 51 - 54

Chương 51: Bằng chứng xác thực!

Sưu tầm

Chiếc xe taxi ” quen thuộc ” đỗ ngay trước cổng trường Thiên Duyên. Michio đẩy cánh cửa ra thật mạnh rồi phóng xuống thật nhanh. Thứ đầu tiên đập vào mắt anh là Miko đang đứng đó với cái tư thế sẵn sàng xông đến đập 1 phát vào mặt anh. Nhưng có vẻ vì thời gian quá vội đã ngăn được Miko làm thế!

- Anh là đồ con rùa 4 chân à? sao chậm rì thế? nhanh vào đi, để em trả tiền! - Miko nói nhanh với anh rồi chạy lại chỗ taxi

Michio cười nhẹ rồi cũng phóng như bay vào trường.

Bước chân đến trước cửa phòng, Michio thở hì hục như vừa ” làm ruộng ” về. Anh nuốt nước bọt rồi đẩy nhanh cửa vào. Ai cũng nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên.

- Con trai nhà Virode ư? - Dung thầm nghĩ

- Tôi có bằng chứng để nói rằng: ngày hôm đó, 2 người này chẳng xảy ra chuyện gì cả! - Michio vừa thở vừa nói như gà mắc đẻ

Mọi người vui mừng ” ban tai ” lên nghe anh kể

- Nếu như cuộc điều tra của tôi là đúng. Thì cậu, Mỹ Phương Phi, ngày hôm đó, cậu đã đi theo Quân và Thiên đến tận trung tâm mua sắm. Vì Quân cứ cặp kè Thiên, nên anh chẳng làm được gì. Nhưng ông trời có vẻ thương cậu, đúng lúc đó. Thiên bảo rằng cô ấy muốn đi vệ sinh, nên cậu đã kêu người của mình đi theo Thiên. Đi đến đầu hẻm ở xó chợ, thì thấy có cơ hội, cậu liền gọi người ra tay. Anh cho Thiên hít 1 loại thuốc được gọi là ” thuốc cười “. Người nào hít phải loại thuốc đó đi có đám tan, người khóc nức nở thì người đó cũng cười như điên! Đó là lý do vì sao trong mấy bức ảnh được gửi đến cho Quân. Thấy rằng Thiên đang vui cười với cậu đi đến khách sạn, khiến Quân hiểu lầm. Ngay sau đó, cậu nắm tay Thiên dẫn cô đi vào khách sạn gần đó nhất, vì sợ thuốc sẽ hết tác dụng. Nhưng có vẻ cậu hơi sơ suất, trong khách sạn nào cũng đều có gắn camera theo dõi, nếu không tin, tôi có thể gọi khách sạn gửi đến cuộn băng ngày hôm đó cho cậu. Sau đó, cậu đem Thiên vào phòng. Có vẻ cậu thực sự còn có lòng người, cậu gọi nhân viên nữ của khách sạn đến ” làm việc ” với Thiên. Rồi sau đó cậu cũng cởi đồ mình để xuống đất cho giống như có chuyện gì đó đã xảy ra! Đúng lúc, thì thuốc hết tác dụng, Thiên tỉnh lại. Và cô ấy chẳng nhớ hay biết cái gì cả. Nhân cơ hội, cậu lại càng tiến! Tôi nói đúng chứ? cậu Mỹ Phương Phi!

Michio không nói vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề chính. Càng nghe anh nói, Dung càng muốn xử chém Phi, còn Thiên thì lại lắc đầu không hiểu lý do sao Phi làm vậy. Còn Ngọc, nhiều lần cô định xông đến nắm tóc, bẻ cổ Phi như mấy mụ đánh ghen, nhưng là bạn lâu năm, Thiên đã biết trước nên cột cô ngồi xuống ghế. Nên Ngọc chẳng làm được gì.

Về phần Phi, mặt anh tối sầm. Sau vài giây, anh cười lớn, rồi vỗ tay như 1 người điên trốn trại, trông thật tội nghiệp

- Không hổ danh là con trai nhà Mafia. Không hổ danh là người ” giữ đúng lời nói “. Đúng vậy! tất cả những gì cậu nói đều là thật! Vậy thì sao nào? các người làm gì được tôi chứ? cùng lắm thì tôi gia đình tôi nộp phạt! Tôi giàu mà, lo gì!

Và giờ, đã đến lúc Dung ” ra tay ”

- Thiên, chị xin lỗi đã đối xử với bạn em như thế! nhưng chịu thôi, chị bức lắm rồi!

Nói rồi, cô gọi cảnh sát đến bắt Phi. Trông Phi lúc này chẳng khác gì con thú, anh bị tòa án bỏ tù 2 tháng. Sau đó bị tổng khứ đến I Rắc mãi mãi để làm nhiệm vụ.

Mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa thì đã qua 2 tháng.

Mong rằng, sẽ không còn ” kì đà cản mũi ” giữa hai vợ chồng này nữa!

Chương 52: Lời hứa danh dự!

Sưu tầm

Mọi chuyện đều kết thúc ổn thỏa. Dung thì trở về lại Ý, hai anh em nhà Virode bắt đầu được vợ chồng Thiên và Quân ” chào đón “. Con bé Mẫn và Lam trở lại bình thường. Mọi chuyện lại trở về yên vị trí của nó.

Cuộc sống của 2 người vẫn bình thường như thường ngày. Người ta bảo, có sóng gió thì càng yêu nhau. Hình như cái câu tục ngữ này chẳng hiệu nghiệm quái gì với 2 vợ chồng này cả. Thiên vẫn ” lạnh lùng ” với Quân như thường lệ. Đôi lúc cô ” đá ” anh ra ngoài phòng khách ngủ vì sợ giữa đêm khuya anh lại làm gì cô thì khổ!

Đôi lúc Quân thật giận và cũng không hiểu sao Thiên làm vậy. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô cũng có lý do riêng của mình.

Nhưng đã rất nhiều lần như vậy rồi, Quân cũng thấy nản, à mà cực kì nản mới đúng. Ai đời thử vào vị trí của Quân xem, anh ” thèm ” có thằng cu hay con gái để bé để bông. Ấy vậy mà trời không thương anh chút nào. Quân tính sẽ làm rõ chuyện này.

Ngày hôm nay là ngày mưa phùn của mùa xuân. Không khí không quá lạnh cũng không quá nóng, chỉ đó điều trời mưa nên nhìn bên ngoài trông buồn cực kì!

Vì có ngày lễ nhỏ của trường, nên 2 cả vợ chồng đều được nghỉ lễ này. Vì trời mưa, nên 2 cả không còn hứng thú ra ngoài.

Lúc này là lúc Thiên đang làm cơm trưa. Thà đi học còn hơn, chứ cứ kiểu ở nhà cùng Quân mà cứ canh chừng anh có làm gì mình không thì Thiên đành có chết! Lâu lâu lại nhìn sang Quân thử anh có làm gì không? Cái hành động không bình thường đó của Thiên khiến Quân thấy khó chịu.

- Em có gì muốn nói với anh hả? sao cứ lấp lấp ló ló thế hả? - Quân gác chiếc máy game đang cầm trên tay sang 1 bên rồi nhìn Thiên hỏi

Thiên giật mình nở nụ cười với anh

- Không có gì! chỉ là em muốn xem thử anh đang làm cái gì thôi!

- Em " sợ " anh như thế à? anh có phải là quái vật đâu chứ!

Thiên hí mũi nghĩ thầm " Không sợ mới lạ! lẽ như anh làm gì đời em thì sao chứ? "

Cô tính quay đầu lại " đồ ngọt " chồng để Quân bớt giận. Nhưng vừa quay lại thì cô bị giật mình thì Thiên đã đứng trước cô từ lúc nào, còn rất gần nữa chứ!

Quân hiện đang nhìn vào mắt Thiên bằng con mắt thật sự " đáng sợ " theo cách nghĩ của cô. Anh tiến khuôn mặt mình vào sát mặt Thiên để nhìn, nó khiến Thiên khó thở. Cô lùi bước lại đằng sau vài bước.

- Em biết tính anh mà đúng chứ? vậy chúng ta chơi " game " đi! trò chơi này cũng dễ lắm. Em chỉ cần chọn 1 đáp án thôi! Thứ 1, bây giờ anh đang chán. Anh " muốn làm gì " em cũng biết chứ nhỉ? thứ 2, anh sẽ không " làm " như thế với em ngày hôm nay. Nhưng 4 ngày nữa, là ngày em ra trường. Đó cũng là ngày em trưởng thành rồi đấy. Nên, " tặng " anh " sự trưởng thành " của em đi! Đây, cũng xem như là 1 lời hứa! nào, em chọn đáp án nào?

Đề nghị đột ngột của Quân khiến Thiên thấy sốc. Cô hiểu ý anh muốn gì! vì hiểu, nên cô mới sốc như thế! Anh cho cô 2 " con đường ". Nhưng con đường nào, cô cũng " chết ". Quân thật là chơi ác!

Đúng như lời Quân nói, 4 ngày nữa là ngày cô ra trường. Lớn hay không? trưởng thành hay không? thì cô không biết! nhưng nói thật, thật khó để chuẩn bị tâm lý cho " chuyện đó "!

- Em....em.....em.....- Thiên ngập ngừng

- Hay là em không trả lời được? nếu như em không trả lời, anh sẽ coi như em chọn đáp án thứ 1 đấy! nào, 1....1 rồi....2.....

- Đáp án 2! - Thiên tự dưng hét lên

Không biết là sợ quá nghĩ quẩn, hay là cô đã chắc chắn về câu trả lời của mình? Nhưng mặt Quân bỗng trở nên tươi sáng như ánh mặt trời ban mai.

Anh cầm ngón út của cô rồi lấy ngón út của mình, ghé lại với nhau

- Lời hứa danh dự đấy nhé! - Anh cười nói

Lạ thay, trời đang mưa, không khí trông rất buồn bã. Tự dưng mặt trời ở đâu ló dạng! làm tanh cơn mưa buồn bã giữa mùa xuân. Không khí ấm áp lại trở về, cầu vồng, lại xuất hiện!

Ông Trời " thật vui tính "!

Chương 53: Thực hiện lời hứa

Sưu tầm

Bốn ngày pháp phùng đối với Thiên. Cứ hở nhìn thấy mặt Quân là Thiên 3 chân 4 cẳng chân thật nhanh. Quân nhìn theo thầm cười cho cái hành động thật con nít của Thiên.

Chuyện này cô chẳng dám nói với ai, lẫn cả con bé Mẫn, Lam và Ngọc! Cái ngày cần thực hiện lời hứa gần kề đến.

Ngày mai là ngày cô ra trường, cũng là ngày mà

Đêm hôm đó, Thiên chẳng ngủ được chút nào, phần lo lắng, phần thì mệt mỏi. Nhưng đôi mắt của cô khép lại lúc nào không hay, Thiên đã chìm vào giấc ngủ 1 cách an lành.

Tiếng chuông đồng hồ reo rất to. Nó cứ như rống vào tai Thiên vậy, cô cựa qua cựa lại rồi chúi nước bọt ngay miệng mình. Chớp chớp miệng 1 vài cái rồi đi vào phòng vệ sinh. Hình như cô quên khuấy ngày này là ngày gì rồi hay sao mà trông thanh thoi quá trời!

Quân hôm nay lạ, anh đã đi đến trường sớm hơn Thiên 1 bước. Chắc tại 1 vài lý do nào đó, nên Quân đã đi sớm hơn Thiên.

Trong khi Quân đã bước đến trường chào hỏi mọi người, thì vợ mình đang ở nhà ” tung tăng ” với cái bàn chải. Bộ dạng cô hiện giờ thật ” 4 chấm “. Bộ đồ ngủ rộng thùng thình, đầu tóc ” một ” của thế kỉ 21. ” Tóc ổ chim ”. Khuôn mặt cô để lộ những mệt mỏi vì mấy ngày nay cứ lo lắng.

Thiên sửa lại ” nhan sắc ” rồi cũng bước đến trường. Đang đi giữa đường, thì cô bỗng chợt nhớ ra cái gì đó?

- A! NGÀY HÔM NAY LÀ ...! - Câu hét bất ngờ của cô khiến mọi người phải ” ngược nhìn ”

Thiên bỗng cảm thấy què, cô cúi đầu xin lỗi rồi chuồn lẹ. Cuối cùng cũng nhớ được chuyện gì rồi chứ gì!

Thiên, đã đến lúc phải trưởng thành rồi! Đối mặt đi! Những ý nghĩ đó cứ nhét vào đầu Thiên. Nhưng lo vẫn cứ lo!

Cô hiện đang đứng tại cổng trường. Trường hôm nay sao đông người lạ lùng, có cả các bậc phụ huynh nữa! ai nấy đều mang những bộ đồ dành cho ngày lễ ra trường. Thấy khung cảnh như thế này, thật khiến lòng Thiên vui lạ lùng. Đang ngó xung quanh, thì ánh mắt cô thấy Quân đang đứng đó. Tim cô lại lệt 1 nhịp, cứ hể nhìn thấy Quân, là cô lại nhớ về những lời hứa đáng ghét!

- Thiên! - Hai anh em nhà Virode đến vỗ vai cô

- Ô! chào cả 2! - Thiên vui vẻ chào lại

- Không biết sao? tôi thấy Quân hôm nay vui lạ thường đấy! - Michio nhìn về hướng Quân rồi nói

- Chắc là tại lễ ra trường ấy mà! có gì đâu mà lạ! - Thiên cười trả lời lại

Michio bị câu nói của Thiên thuyết phục. Dù gì thì ngày lễ ra trường cũng vui mà!

Buổi lễ ra trường kéo dài đến gần 5 tiếng đồng hồ. Mặt trời cũng sắp lặn, cũng là lúc lễ ra trường kết thúc. Ai nấy cũng dẫn con mình về nhà với nụ cười hạnh phúc trên môi, khiến Thiên cũng vui không kém. Cô giúp thầy, cô dọn gọn gàng lại những bộ bàn ghế, và quét rác.

Hoàn thành việc đó, thì màn đêm cũng kéo đến. Cô bước ra ngoài, thì thấy Quân đã đứng đó chờ

- Quân? - Cô ngạc nhiên

- Đến lúc thực hiện lời hứa rồi đấy, bà xã à! - Quân nói thầm trong miệng để Thiên không nghe, rồi kéo tay cô vội bỏ vào xe.

Quân lái xe thật nhanh về nhà, với cái tốc độ chạy xe này mà nói thì cả người đưa xe nổi tiếng cũng phải cúi đầu bái anh làm sư phụ.

Thiên biết lý do sao anh lại vội vàng đến thế! Cô cũng mặc, vì có nói cái gì đi nữa thì Quân vẫn sẽ như thế thôi! Với lại, ” quân tử phải giữ lời hứa ” chứ!

Chiếc xe con đậu ngay trước căn biệt thự. Thiên từ từ bước xuống xe, rồi bước chậm chậm vào nhà. Vì quá rành tính cô nhóc trẻ con này, nên Quân kéo cô đi cho nhanh, chứ cứ mặc cô đi kiểu này thì tới sáng cũng chẳng làm được gì!

Anh dẫn cô nhanh vào phòng, rồi đóng cửa lại. Lạ thật! nếu như những lần trước, là anh đã rất mạnh bạo, vậy mà hôm nay

- Em chắc rồi chứ? 100%? - Quân tự dưng hỏi câu hỏi chết người + hài + giống khùng!

Thiên đỏ mặt thộn vào bụng anh 1 phát

- Làm cái gì thì làm đi! sao anh cứ hỏi nhiều thế nhỉ?

- Thế thì tắt đèn! - Vừa nói, anh vừa tắt phụt ánh đèn đang sáng.

Căn phòng trở nên tối thui tối thui. Còn 2 người đó làm gì? ” chuyện ” mà ai cũng biết ấy mà!

Chương 54: Tin mừng!

Sưu tầm

Mặt trời hôm nay ló dạng sớm hơn thường ngày.

Ông mặt trời mới sáng sớm thật ” trẻ con ”, ánh nắng chiếu thẳng vào nơi 2 vợ chồng đang ngủ. Đêm hôm qua hai người này làm gì, thì tác giả đây bí! Nhưng không biết sao đêm hôm qua hàng xóm không thể ngủ được.

Hôm nay Quân cũng dậy sớm hơn Thiên 1 lúc, anh chống tay nhìn vào khuôn mặt được ánh nắng rọi vào, trông thật đẹp, và cũng rất xinh. Đêm qua chắc cô ” mệt ” lắm!

Quân lén bóp nhẹ mũi cô, Thiên tựa người rồi mở mắt nhìn lên người đang ngồi trước mình. Anh đang nhìn cô mỉm cười nhẹ, ánh mắt xanh nhạt trong nắng thật đẹp!

- Good morning, bà xã! - Quân vuốt tóc Thiên rồi bảo

Mới sáng sớm, Thiên hơi nổi da gà vì câu nói của Quân, nhưng chắc có lẽ quen rồi! Cô quẩn chiếc mền nhỏ quanh người mình, rồi lủi thủi bước vào phòng tắm. Nhưng vừa đặt chân xuống nền nhà, cô đã bị ngã quỵ

- Thiên! em không sao chứ? bị gì à? - Quân lo lắng đến chỗ cô hỏi han

- Cũng lỗi do anh chứ ai! ai bảo đêm hôm qua anh ” làm mạnh ” quá làm gì! giờ chân em đau đến đi không nổi luôn! - Thiên mắng Quân quá trời!

Hàng ngàn dấu chấm hỏi bay xung quanh đầu Quân bây giờ. Anh chẳng hiểu cô nói cái gì cả! Nhưng sau vài giây, Quân đã hiểu ra được vấn đề

- À! Anh xin lỗi! anh đã cố làm thật ” nhẹ ” rồi! Vậy mà thôi, để a bế em xuống lầu! - Nói rồi, anh vội bế cô lên rồi bước xuống nhà

Cảnh tượng đập vào mắt hai người đầu tiên vào buổi sáng sớm khi vừa bước xuống phòng khác là có ” đám khí ” đang nhảy nhót tung tăng như điên quanh phòng. Những ” con khí ” đó gồm: Virode Michio, Virode Namiko, Đỗ Thanh Mẫn, Nguyễn Thiên Lam và Ngọc!

Cả bọn nhìn 2 người bước xuống mà ngạc nhiên hỏi

- Ủa? sao hai người dậy sớm thế? mà Thiên bị gì để cậu bế thế? - Michio lên tiếng

Cả 2 vợ chồng đỏ mặt chả nói được câu nói

- Thiên, chân cậu bị đau à? - Miko tiếp lời

Mặt 2 người đang đỏ hơn. Thấy như vậy, Michio đã hiểu ý, cậu đến gần 2 người mà nói thầm

- Hai người ” làm ” rồi à? Thú vị chứ?

- Đừng có mà bị hăm tên kia! thú vị cái quái gì chứ? - Quân nhìn Michio đe dọa

- Bớt giận nào ông anh, dù sao chúng ta cũng là ” hàng xóm ” mà.!

- Có gì sao? - Lam và Mẫn ở dưới vang lên hỏi

- À, hai người này chắc - Chưa nói xong hết câu, Michio đã bị Thiên ” tung chưởng ” lấy cùi chỏ của mình húc vào hông anh 1 cái

- Có con nít, đừng có mà ăn nói tầm phàm! - Thiên đe dọa

Còn Michio thì ôm hông mình mà khóc ròng, vì bị đánh vô cớ!

Quân đặt Thiên xuống chỗ bàn ngồi rồi nói chuyện với mọi người. Từ ngày hôm đó, mọi chuyện diễn ra đều ổn thỏa cả!

3 tháng sau.

Quân và Mẫn đang ngồi tám chuyện ” anh em ”

- Hai! mấy hôm nay em thấy chị Thiên lạ lắm! - Mẫn hỏi

- Lạ gì?

- Chị ấy cứ nôn mửa, rồi thèm chua! thứ gì chị ấy cũng bỏ chanh vào cả! Lăn cả cá kho mà chị ấy cũng bỏ chanh vào!

Quân nghe Mẫn nói thấy cũng có lý, đúng là mấy ngày gần đây Thiên cứ nôn mửa, lại thèm chua. Do thế mà thức ăn gì của nhà cũng phải có 1 chút vị chua

- Hay là anh đem Thiên đến bệnh viện xem sao? - Quân hỏi ý kiến em mình

- Anh hai hỏi lạ! chuyện đó là đương nhiên!

Bệnh viện

- Anh đâu cần phải đem em đến đây làm gì chứ? tốn tiền! - Thiên nhìn Quân cần nhằn

- Tốn tiền cái gì chứ! em là con dâu nhà họ Đỗ đấy! sức khỏe là quan trọng, đừng có mà cãi lời anh, ngồi im chờ kết quả đi nào! - Quân vỗ vỗ đầu Thiên như trẻ con rồi bảo

Cánh cửa phòng bác sĩ mở ra, trên môi nở nụ cười tươi rói. Vị bác sĩ này đã có tuổi, và cũng là 1 bác sĩ có tiếng! Ông có 1 khuôn mặt rất hiền hậu!

Cả Quân và Thiên đều đứng lên cúi chào ông! Ông mỉm cười rồi nói

- Nào! mời 2 cháu đến phòng ta để nói chuyện!

Quân và Thiên gật đầu rồi bước theo ông vào phòng. Cả 2 cùng ngồi xuống 2 cái ghế bằng gỗ nhỏ, còn ông thì ngồi đối diện với hai người!

- Thế nào rồi bác sĩ? vợ cháu có bị gì không? - Quân vội hỏi

- Ngược lại thế là khác! Vợ cậu rất khỏe mạnh, chẳng hề hấn gì cả! - Ông cười trả lời lại

- Vậy tại sao? - Quân khó hiểu hỏi lại

- Cô cậu thật đúng là trẻ con! 2 người nên về ăn mừng đi! Vợ cậu đã mang thai 1 tháng! và còn là sinh đôi trai, gái!

Quân và Thiên như không tin vào tai mình! Bất ngờ cực kì! và cũng vui mừng tột độ! Quân ôm chầm lấy Thiên mà hôn chùn chụt trước mặt ông bác sĩ đang đỏ mặt!

- Tốt quá Thiên ơi! tốt quá! - Quân nói như sắp khóc

Thiên cũng vui mừng vỗ vỗ cánh tay anh

- Con trai gì mà khóc khi nghe thấy vợ mình mang bầu chứ! - Thiên chọc quê anh

Thiên và Quân, lần vị bác sĩ cứ ngồi đó mà cười!

Thật mừng!

12. Chương 55 The End

Chương cuối: Hướng về 1 tương lai mới!

Sưu tầm

Từ đường trở về nhà. Quân cứ lo rằng Thiên đậm phải cái gì giữa đường nên cứ đi 1 lúc thì anh lại bảo Thiên dừng lại để anh quan sát! Về đến nhà, anh liền gọi nhà hàng thuốc bắc mang đến nhà hàng đồng thuốc + thức ăn bổ dưỡng! Không biết có ai muốn người chồng như vậy không? chứ Thiên thì thấy Quân hơi quan tâm quá đáng.

- Anh kì thật đấy! em chỉ mang thai thôi mà! chứ có cái gì đâu mà anh làm quá lên thế? - Thiên búng vào trán anh rồi bảo

- Anh mặc kệ em nói gì! anh vẫn sẽ làm theo cách của mình! Người hậu đậu như em, lỡ đi đâu rồi vấp phải cái gì thì - Quân ngừng lại

- Anh nói gỡ thật đấy! phun nước bọt nói lại đi! - Thiên cắn nhằn Quân

Anh liền làm theo lệnh " nữ hoàng ". Cả 2 thấy mình thật buồn cười, rồi lại cười ha ha!

Sau 1 tuần, ai nấy đều biết Thiên mang thai. Cha mẹ Thiên vui vẻ đi đến thăm Thiên, Mẫn và Lam cũng vậy, cả 2 cứ chạy quanh nhà như " người hầu " để Thiên sai khiến! Chứ Mẫn và Lam mà làm Thiên bực thì xem như cả 2 bị bỏ vào thùng nước sôi bởi " ai đó "! Hai anh em nhà Virode cũng lâu lâu đến thăm 2 vợ chồng. Ai đời lại đem theo cả 1 quân đoàn Mafia đứng trước cổng xem như món quà để bảo vệ 2 người.

Quân như ngã ngựa như biết món quà của người " bạn " Michio. Anh tổng Michio ra đường rồi đá lên tận trời xanh!

Hằng ngày cứ xảy ra như thế! Cho đến khi, cái ngày đó cũng đến!

Ngày 2/12/2012. Tiếng khóc của cặp song sinh chào đời!

Thiên trở thành mẹ, và Quân trở thành cha

5 năm sau. Ngày 14/2/2017

Trên đồng cỏ rộng mênh mông giữa Hà Lan! Một ngày nắng của mùa hè.

- Mẹ ơi! xem con bắt được bông hoa trong đám cỏ đằng kia này! Nó màu xanh lam, trông xinh xinh sao ấy!

Một cô bé cỡ 4 tuổi, chạy lon ton đến chỗ 1 người phụ nữ có mái tóc dài màu đen ngang lưng. Mặc 1 chiếc váy màu hồng có đính vài hoa văn dài ngang đùi. Mang 1 chiếc áo khoác màu kem bên ngoài, đội chiếc mũ rổ to vành màu vàng nhạt. Cô nhìn cô bé rồi cười bảo

- Con gái xinh đẹp của mẹ! bông hoa này được gọi hoa cúc xanh. Tên gọi của nó cũng giống như cái tên mẹ đặt cho con vậy! Hạc Cúc à! - Và cô gái có chất giọng nhẹ nhà đó, chính là Nguyễn Thanh Thiên!

Cô trưởng thành hơn, cô xinh đẹp hơn và mặn mà hơn. Năm năm trước, cô chỉ là cô nhóc thích nói đùa, giỡn cợt với bạn bè, và nghĩ thật điên rồ khi lấy chồng ở tuổi 17. Nhưng hiện giờ, thì sao nhỉ? suy nghĩ chính chắn hơn bất kì ai! 1 người mẹ hoàn hảo, và cũng là 1 người quan trọng trong gia đình!

- Này! Hải Đăng! trả lại tấm biển đó cho ba! nếu không thì khi ba tóm được thì đừng trách!

Tiếng hét của cậu con trai, à mà không là người đàn ông mới đúng! Vọng ra ở bên kia đồng cỏ. Anh mặc chiếc áo ba lỗ, đúng chất mùa hè. 1 chiếc quần bò đơn giản, trông anh thật ngẫu trong bộ đồ đơn giản đó! Đôi mắt xanh hiếm có! Người đàn ông đó! chính là Đỗ Đông Quân!

Quân cũng giống Thiên, khác xa 5 năm về trước rất nhiều! Anh bảnh hơn trước, đồ con hơn trước, và có trách nhiệm hơn trước! Hiện giờ, thứ quan trọng nhất đối với anh là Thiên và 2 đứa con. Anh thương Hải Đăng vào Hạc Cúc nhiều vô cùng! Và giờ, anh đã là chủ của gia tộc nhà họ Đỗ!

- Lêu lêu! con không trả cho ba đâu! có giỏi thì bắt con nào! - Cậu nhóc cỡ 4 tuổi với khuôn mặt cực kì cute không kém gì Mason nhá!

Nhóc lè lưỡi nhìn Quân thách đấu!

Quân mỉm cười rồi chạy nhanh đến bờng Hải Đăng lên để trên cổ mình.

- A! Anh hai bị ba bắt rồi! lêu lêu anh hai! - Hạc Cúc le lưỡi chọc anh mình

Hạc Cúc vào Hải Đăng là anh em sinh đôi của Quân và Thiên. Đăng sinh trước Cúc 2 giây, nên có trách nhiệm làm anh. Tính cách thì bất nhiên cả 2 chỉ giống Thiên với Quân. Có điều lạ là, Hạc Cúc lại giống bố, còn Hải Đăng lại giống mẹ!

Quân dẫn Hải Đăng đến chỗ Thiên, rồi ngồi xuống cạnh cô

- Em nhớ ngày hôm nay là ngày gì chứ? - Quân nhìn Thiên hỏi

- Tất nhiên là nhớ! là ngày kỉ niệm đám cưới của chúng ta chứ gì! - Thiên cười bảo lại

- Có con nhỏ ở đây! anh đừng có mà làm bậy đấy! - Thiên tiếp lời

Nụ cười đều của Quân vẫn không đổi, anh cười nhếch 1 cái rồi bảo

- A! Hải Đăng, Hạc Cúc! con nhìn lên trời xem có cái gì kìa!

Hai đứa nhóc ngây thơ làm theo lời cha mình. Thấy 2 nhóc vừa ngất đầu lên, Quân lập tức hôn cái chốc vào môi Thiên. Cô đỏ mặt chẳng nói được gì

- Ô? ba nói láo! có thấy cái gì đâu! - Hạc Cúc trề môi nhìn Quân bảo

Anh cười hôn nhẹ vào má cô bé

- Chắc tại ba nhìn lầm!

Con bé Lam và Mẫn bây giờ đã đến tuổi đi du học. Cả 2 đứa đều ra Mỹ để du học cách đây 1 năm. Hai anh em nhà Virode bây giờ đã rất có tiếng tại toàn quốc! Michio vẫn là playboy như xưa! Miko thì kế nghiệp gia đình mình. Dung cũng đã có mang vài tháng với chồng. Ân thì đã trở thành 1 luật sư nổi tiếng của nước. Còn Phi, cách đây mấy tháng, Quân và Thiên nghe rằng Phi đã được thả ra! Cả 2 cũng rất mừng!

Gia đình Quân và Thiên bây giờ hạnh phúc hơn bất kì ai cả! Thật mừng khi lúc đó Thiên đã quyết định đứng đắn!

Nếu lúc đó cô không đi học thì sao nhỉ?

Nếu lúc đó cô trả lời là " không " với câu hỏi của ông Đỗ thì sao nhỉ?

Nếu lúc đó cô có ý định bỏ trốn trong lễ cưới thì sao nhỉ?

Những câu hỏi đó đều chưa ai có thể trả lời được! Vì hiện giờ, những câu hỏi này, chỉ mà tờ giấy vụn!

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-dau-nha-quy-toc>